LA CUȚITE

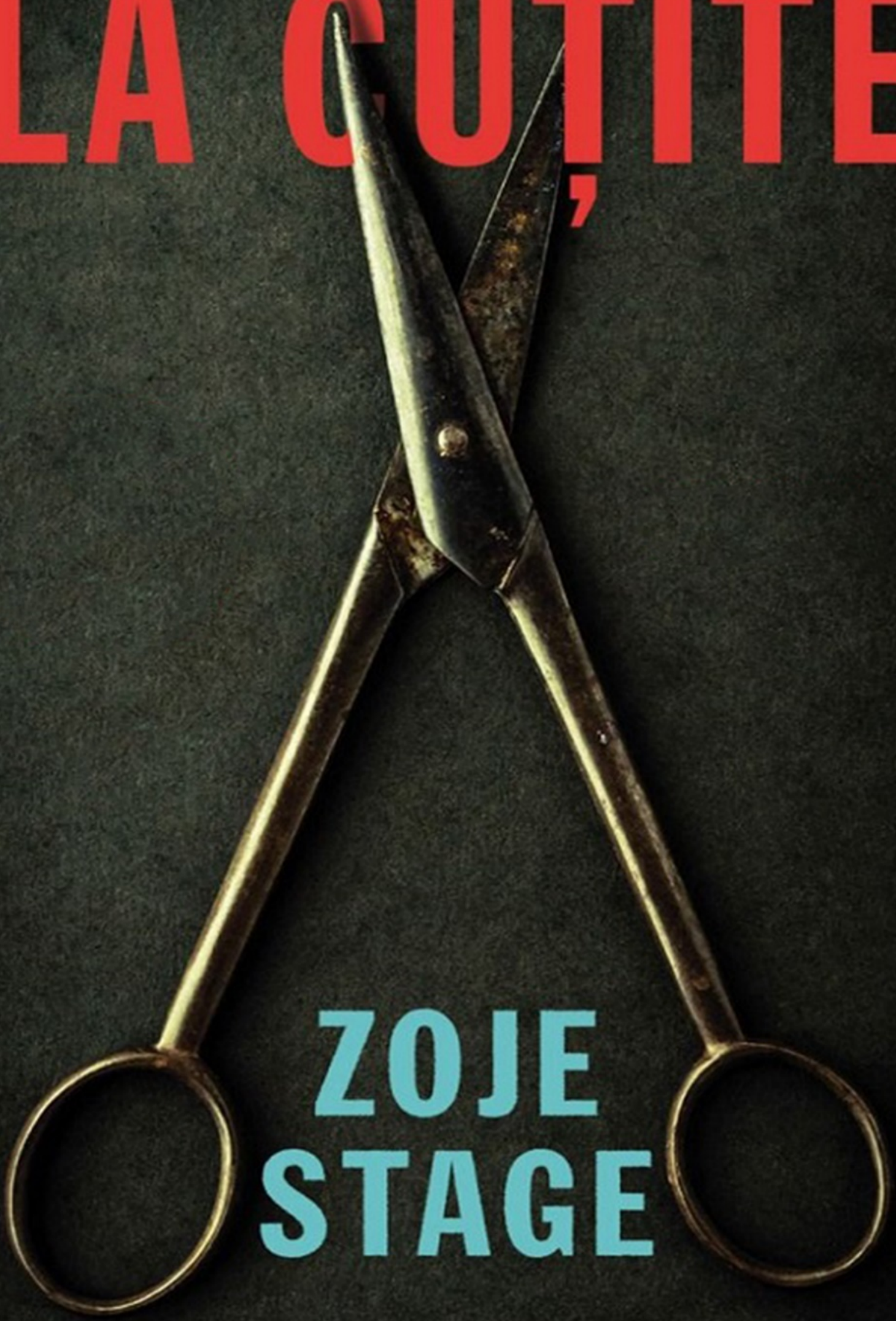

ZOJE STAGE

virtual-project.eu

ZOJE STAGE

LA CUȚITE

Original: *Mothered* (2023)

Traducere din limba engleză de:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

2023

NOTA AUTOAREI

Când am început să scriu *La cuțite* în aprilie 2020, nu aveam nicio intenție să fie o „carte despre pandemie”. Se întâmplă adesea ca povestea din romane să aibă loc într-o lume care seamănă destul de mult cu a noastră, și, cu cât lucram mai intens la subiect – și cu cât se prelungea pandemia de COVID-19 –, cu atât în acțiune se strecura mai multă realitate. Simt totuși că este important de precizat că, deși fundalul acestui roman îl reprezintă primele luni ale unei pandemii, cu toată nesiguranța și tulburările pe care le provoacă, lumea în care trăiesc Grace și Jackie este fictivă. Ați putea recunoaște anumite trăsături și e posibil să fi întâlnit situații similare, dar sunt conștientă că, pe măsură ce valurile de COVID-19 se deplasau prin țară, oamenii din diverse regiuni treceau prin protocoale și rate de infectare diferite în momente diferite. *La cuțite* n-a avut niciodată menirea de-a documenta experiențe universale sau exact primele luni ale pandemiei *noastre* – însă, pentru Grace și Frankie, pandemia *lor* furnizează un catalizator crucial pentru felul în care li se vor transforma mai apoi viețile.

Z. S.

18 februarie 2022

PROLOG

Lui Silas îl plăcea un puzzle serios, mai ales dacă implica piese legate de știință și de suflet, de cunoscut și de necunoscut care să se potrivească una cu alta. Ce făcea o ființă umană să se transforme într-un monstru? O eroare în dezvoltarea din pântec, o proastă combinație a elementelor chimice, o insuficientă abilitate de-a se adapta la ghinion, prea mult dintr-una și prea puțin dintr-alta? Ca psihoterapeut, nu rostea niciodată cu glas tare cuvintele „monstru” sau „nebun”; mai mult ca niciodată, lumea era conștientă de sinergia bolii – într-un individ, precum și într-o societate. Dar adevărul era că metoda lui de lucru în ceea ce privea nebunia criminalilor începuse cu o pasiune din tinerețe față de filmele cu ucigași în serie, dar și de poveștile de groază.

Odinioară își imaginase un spital de stat ca un castel barbar unde țipetele răsunau pe holurile învăluite în umbră. Acum îl știa drept un loc mai prozaic, o zonă cu clădiri de birouri deloc nelalocul ei în fosta Uniune Sovietică, înconjurată de câmpuri unduitoare acoperite de iarbă impecabil tunsă, unde nimeni nu alerga sau se juca vreodată. Fiecare construcție avea becuri cu lumină puternică și propria litanie de reguli, iar într-una dintre ele se găseau mai multe uși încuiate decât în restul.

Dosarul din fața sa conținea un mister între paginile sale subțiri și proaspete. Pe noua pacientă o întâlnise o singură dată, iar detaliile cazului ei îl făceau să se mire și mai tare la ideea că cineva atât de fragil fusese în stare de un act de o asemenea brutalitate. Silas se gândea la asta în vreme ce-și îndrepta atenția la semiîntunericul de dincolo de geam. Încerca să-și mențină biroul curat și-n ordine, cu tablouri înrămate la fel de colorate

precum xilofonul unui copil, pentru a contracara efectul norilor cenușii care invadau cerul din vestul Pennsylvaniei cu o frecvență deprimantă. Omuciderile în cadrul familiei nu erau deloc neobișnuite, însă asta… În dosar nu se aflau suficiente informații, dar se întoarse la el, căutând puținele indicii existente.

De pe pereți picura sânge. Pozele făcute de poliție înfățișau o scenă cuprinsă de haos, iar Silas era sigur că cele două se luptaseră fizic și extrem de feroce – nu doar un gât tăiat rapid în timp ce victima dormea în pat. Exagerările nu erau deloc rare în cazul crimelor pasionale, acolo unde dragostea și ura duc la un adevărat cocteil de sentimente contradictorii, profunde și personale, însă *91* de răni prin înjunghiere? Cât durase? Cum de existase atâta putere în brațele acelea așa de subțiri? Detectivii găsiseră patru cuțite la locul faptei: două se frânseseră din cauza folosirii repetate și violente; unul rămăsese înfipt în craniu.

Silas își feri iar privirea, de această dată pentru că fotografiile cu locul unde se comisese crima amenințau să-l facă să dea afară sandvișul cu șuncă pe care îl mâncase la prânz. Deja simțea cum sarea și maioneza îi urcă în sus, pe gât.

„A trebuit s-o fac. Era molipsitoare” – cuvintele ei de întâmpinare atunci când deschisese ușa ca să îi lase pe polițiști să intre. O miasmă de descompunere ce plutise afară precum un nor otrăvitor, determinându-i pe polițiștii în uniformă să se înece de greață. Cum de trăise într-o asemenea duhoare? Și de ce? Majoritatea oamenilor, în caz că aveau de gând să-și mărturisească propria infracțiune, o făceau imediat după faptă – nu așteptau două săptămâni trăind lângă cadavru. Scuza ei, oferită după alte câteva zile, era că se simțise groaznic de rău (prea rău ca să dea un telefon?), însă agentul de la serviciile de urgențe care răspunsese primul o citase ca

spunând: „Nu era o urgență. Nu am vrut să deranjez pe nimeni”.

Nu durase mult ca femeia să fie declarată tulburată mintal, după care fusese trimisă la Torrance, singurul spital psihiatric pentru infractori existent în regiune.

Silas rânji. N-ar fi trebuit ca tragediile altora să-l bucure, însă nu se putea abține: adora să rezolve un puzzle serios, mai cu seamă unul care la suprafață arăta parcă desprins din filmele cu viscere și sânge pe care încă le iubea. Însă filmul și ficțiunea nu mai erau de-ajuns; acum tânjea după lucruri serioase și-și aprecia enorm rolul în dezvăluirea poveștii făptașului.

Din ce aflase până acum despre ea, femeia se arăta dispusă să comunice, să se exprime și să răspundă la orice era întrebată. Treaba lui era, așa cum se întâmpla de multe ori, să separe frântura de adevăr de cascada unei gândiri magice. Aruncă o privire în sus, la ceas; din clipă în clipă, urma să fie adusă la el în birou pentru prima lor ședință adevărată. Silas închise dosarul și-l vârî într-un sertar, fremătând de nerăbdare asemenea unui băiat ce devenise un adevărat maestru în arta încălcării teritoriului altora.

1.

Fuseseră mințiți cu toții. Poate că nu începuse ca o minciună – poate că începuse ca o dorință zadarnică. Atât de ușor era să transformi intențiile bune ale celor care dețin puterea într-un rahat absolut! Confirmând totodată ceea ce Grace știa deja: toți mințeau, chiar dacă inițial spuneau adevărul. Adevărul se estompa foarte ușor. Două săptămâni de carantină se transformau în trei. O lună se transforma în două.

Grace se învârtea prin „birou" în noul ei scaun rotativ, proptindu-se furioasă în perete cu tălpile goale. Până acum nu mai avusese loc pentru birou. Momentan, era doar o încăpere aproape goală, cu o masă de lucru ieftină de la IKEA așezată într-un colț – unul dintre modelele acelea bizare în care alegi separat blatul și picioarele.

— Grace? îi scheună în ureche glasul mamei.

După ce în ultimele decenii abia dacă își vorbiseră o dată pe lună, de câteva săptămâni Jackie o suna cam o dată la două zile; viața îi fusese dată peste cap – mai întâi de misterioasa boală, urmată de decesul soțului ei, Robert, după care de teama pentru propria sănătate. Acum aștepta răspunsul la o întrebare simplă: „Ce s-a întâmplat?"

De vină nu era doar pierderea locului de muncă; era pierderea *stilului* ei de viață. Grace doar ce aflase, și ar fi trebuit să stea de vorbă – plângând și panicându-se – cu Miguel, nu cu propria ei mamă. Se răsuci iar cu tot cu scaun. Amețeala era de preferat regretului că răspunsese la telefon.

— Barbara nu-și redeschide salonul, spuse Grace. S-a hotărât să se pensioneze.

După două luni de haos și confuzie (și minciuni), Barbara văzuse totul limpede ca lumina zilei: nu avea să se termine cu bine, și nimeni nu voia să-și riște viața pentru o tunsoare. Iar acum

Grace nu mai putea pretinde – față de Jackie sau de sine însăși – că în curând avea să se întoarcă la salon. Știa prea bine ce urmează.

— O, scumpo! Îmi pare rău! Păi… te-ai mai gândit la propunerea mea de-a veni să stau cu tine?

Oare minciunile erau de vină pentru situația delicată în care se afla momentan Grace? Se grăbise să răspundă cu „nu” de două ori la această întrebare în ultimele șase zile. La fel de adevărat era și faptul că nu *voia* ca Jackie să vină să se mute cu ea. Dar ce-și dorea devenea tot mai puțin relevant pe măsură ce realitatea situației îi tot ciupea din economiile ținute la bancă.

Dacă Jackie venea să se mute cu ea, Grace urma să-și piardă biroul de acasă, dar își salva casa.

Prețul unei locuințe, chiar și al uneia micuțe dintr-un cartier mai amărât, era extrem de mare. Trăise într-un apartament înghesuit, și *ani* întregi strânsese bani pentru un avans. Lumea n-ar fi trebuit să se oprească dintr-odată la doar șase săptămâni după ce semnase ea ipoteca. Carantina inițială de „două săptămâni” nu fusese chiar atât de rea: fusese capabilă să-și strângă tot și să se mute fără să își ia liber de la muncă. Acum se pregătea să o termine cu pandemia, însă autoritățile nici măcar nu se mai sinchiseau să bâjbâie. Două săptămâni, două luni, doi ani – cine dracu’ mai știa?

— Grace!

Glasul mamei părea mai blând acum.

— Știu că nu asta îți dorești cu adevărat. Știu că stai singură de foarte mult timp. Și mai știu și cât de mândră te simți de faptul că acum ești în sfârșit proprietara unei case – oare subliniase „în sfârșit”? –, dar știu și că nu vrei să-ți pierzi casa.

Avea dreptate în toate privințele.

— Mamă…

Acum ce mai urma? Să-i ofere mamei pivnița neterminată? Poate că ar putea dormi într-un sicriu, ca un vampir.

Pur și simplu i se părea prea ciudat să-și imagineze cum ar locui una cu alta. Nu mai trăiseră sub același acoperiș de când Grace avea 18 ani – în urmă cu o jumătate de viață. Jackie se mutase în Fort Meyers și-și găsise un soț (doi, de fapt), în timp ce Grace rămăsese în Pittsburgh ca să se înscrie la cursurile de înfrumusețare și să devină coafeză.

— Apreciez faptul că vrei să mă ajuți…

— Majoritatea lucrurilor lui Robert au ajuns la copiii lui, continuă Jackie ușor grosolan, dar mi-a lăsat și mie destul. Iar cu asigurarea mea de viață, nu sunt la fel de afectată de toate astea așa cum ești tu. Pot plăti jumătate din tot. Iar dacă te vei simți vreodată strâmtorată, ipoteca va fi oricum plătită. Dar nu-i doar asta. Mi s-a spus că în curând voi putea ieși din spital… însă nu-mi vor da drumul acasă dacă sunt singură.

Glasul i se transformă într-un chițăit disperat. Oare urma să înceapă să plângă? Pentru prima dată, Jackie avea nevoie de ea, dar Grace nu era sigură că e pregătită să se simtă de ajutor.

Normal că faptul de-a avea o colegă de cameră urma să-i furnizeze o anumită stabilitate financiară în astfel de vremuri nesigure. Însă dacă Grace chiar și-ar fi dorit o colegă de cameră, l-ar fi întrebat pe Miguel. Își împinse scaunul rotativ către cea mai apropiată fereastră. În față se afla o curte cât un timbru poștal, iar în spate avea una mare cât o etichetă (ha-ha!).

— Pe-acolo nu-i și vreun, hmm, azil? Un soi de instituție pentru persoanele în vârstă sau care au nevoie de ajutor?

— Nu am nevoie de ajutor – încep deja să mă întremez. Voi fi din nou pe picioarele mele.

Vorbea repede, împiedicând-o pe Grace să intervină și să o contrazică. La fel cum Grace nu înțelesese natura exactă a bolii lui Robert, nici pe cea a mamei sale nu prea o înțelegea. „N-a fost virusul” fusese singura explicație primită vreodată.

— Crede-mă, nu va trebui să mă ștergi la fund – nici eu nu-mi doresc așa ceva mai mult decât îți dorești tu. Dacă se va ajunge la asta, voi avea grijă să cer singură să mă înscriu la un azil.

Grace nu credea că așa funcționează lucrurile, dar se bucura pentru binecuvântarea mamei ei de-a face aranjamentele necesare în caz că se ivea nevoia.

— Va trebui să stabilim *limite,* se auzi Grace spunând.

Alter egourile ei săriră imediat să protesteze: *Oprește-te! Nu-ți dai seama ce urmează să se întâmple?* Fără a o spune în mod explicit, Grace deschisese deja ușa.

— Normal, doar înțeleg și eu că e casa ta.

Acum Jackie părea deopotrivă ușurată și entuziasmată. Când era mică, Grace cunoștea o singură dispoziție de-a mamei sale: irascibilă. Grace nu era sigură că e pregătită pentru această fază mai instabilă, mai puțin previzibilă din viața lui Jackie.

— Va fi bine pentru amândouă – a trecut mult timp, iar acum suntem amândouă adulte.

Grace nu era sigură cum să interpreteze aceste cuvinte. Mereu sesizase dojeni în vorbele mamei, precum și în momentele de tăcere. Oare nu cumva Jackie sugera că toate problemele pe care le avuseseră una cu alta în timp ce Grace se maturiza fuseseră din cauza *vârstei* ei? Un soi de lipsă de maturitate de neiertat ce ignora cu totul faptul că, în realitate, fusese un *copil* extrem de sincer? Jackie detestase mereu ideea de-a fi mamă, cel puțin asta își amintea Grace.

— Vom fi colege de cameră cu drepturi egale, spuse ea, încercând să-și imagineze cum urmau să arate amândouă în aceste roluri complet noi. Și vom respecta spațiul și nevoile celeilalte.

Un mod mai politicos de-a zice: „Să stai dracului departe de drumul și de viața mea!” Și totuși, dacă aveau cu adevărat de gând să meargă

mai departe cu asta, Grace anticipa deja o grămadă de uși închise pe viitor. Locuind singură, nu se gândise niciodată la nevoia de intimitate atunci când se așeza pe toaletă sau de a trage după ea ușa de la dormitor atunci când se schimba sau mergea să se culce. Se cutremură închipuindu-și asemenea schimbări și simțindu-se brusc claustrofobă în camera ei aproape lipsită de mobilier.

— Apropo de mobilier – cum se va rezolva situația? Cu venitul tău aici și cu adusul lucrurilor tale în Pittsburgh?

— Ollie – ți-l amintești pe fiul cel mic al lui Robert? E cam dus, dar e cel mai cumsecade dintre toți. Va sta cu mine în apartament după ce mi se va da drumul din spital și mă va ajuta să împachetez. Sau poate că partea aia e rezolvată deja – fratele lui, Sam, vrea să se mute cât mai degrabă cu familia. În fine, Ollie îmi va conduce mașina, iar noi vom închiria un mic camion. Mie mi-a cam slăbit vederea, așa că i-am spus că după aia va putea păstra mașina.

Deja plănuise totul?

— Am o singură cameră, adică dormitorul de oaspeți.

Grace își plimbă privirea prin minunatul ei birou gol. *Adio, birou!* Cam atât cu spațiul special pentru propriul hobby.

— Atât îmi și trebuie, răspunse Jackie. Îmi voi aduce mobilierul pentru dormitor și câteva obiecte personale, atâta tot. Doar dacă n-ai cumva nevoie de ceva pentru casă?

— Nu, nu, e-n regulă!

Se strâmbă la ideea de-a avea vechiul „mobilier de Florida” pentru doamne ca parte a schemei ei de design interior.

— Deci ăăă… când crezi că se vor întâmpla toate astea?

Imediat ce încheie apelul cu mama sa, îl sună pe Miguel pe FaceTime.

— Bună, iubita…

— Mama se mută în casă la mine! În mai puțin de trei săptămâni. E oficial, mi-am pierdut de tot mințile…

Miguel nu se arătă la fel de înțelegător pe cât se așteptase Grace; îi zise că i se pare o „soluție drăguță”. În clipa aia, Grace își dădu seama cât de mult omisese să-i povestească despre copilăria ei. Probabil că „evitase” să-i spună ar fi fost un termen mai precis. Nu-i plăcea să-și amintească despre niciun moment din viața sa de dinainte ca Jackie să-și fi luat tălpășița în căutare de locuri mai însorite. În nenumărate privințe, exista o demarcație între înainte ca mama ei să plece și După – iar viața ei devenise *plăcută* după acel După.

Iar acum mama ei se întorcea.

2.

Grace dădea scroll printr-un șir de emoticoane. Era atât de ușor cu femeile mai tinere, care preferau abrevierea oferită de un emoticon zâmbăreț cu ochii în formă de inimă în locul cuvintelor propriu-zise! Lexis224U scrise înapoi TI. Te iubesc. Grace îi trimise o imagine cu un sărut și închise, dându-și ochii peste cap.

Lucrurile nu mergeau chiar bine cu Lexis224U. Odinioară, Grace practic trăia pentru plăcerea flirturilor virtuale. În adolescență, pe când începuse să-și facă de lucru cu identitățile online, simțea nevoia unui anumit gen de atenție, a unui anumit tip de agitație. Fiorul hrănirii fanteziei altcuiva. Însă acum nu adorația o căuta ea. Acum era un adult mult mai bine ancorat în realitate – și mult mai dispus să creeze noi profiluri și să fure poze. Era important să obțină un amestec de cadre – unele obișnuite, altele cu prieteni încețoșați la marginea cadrelor –, nu doar o mână de selfie-uri cu modele sexy; voia să semene cu o persoană reală (o persoană reală pe care s-o *dorești*).

Tot jocul ei evoluase: acum îi plăceau femeile tinere care îi ascultau sfatul; îi plăcea să se simtă prețuită în rolul ei de persoană ce-i face altcuiva viața mai bună. Grace urmărise un sezon după altul din *Catfish*[1], însă practic nu mai văzuse niciodată un escroc precum ea însăși. Alter egourile ei virtuale erau Feți-Frumoși care săreau să le salveze emoțional pe Domnițele aflate la ananghie. Misiunea ei: să le crească stima de sine; să fie un soi de majoretă până ce acestea căpătau suficientă siguranță ca să-și continue viața și să-i ofere mult mai mult sens. Ideea de-a fi recipientul care primea recunoștința domniței la ananghie era extrem de atrăgătoare, mai cu seamă dacă era de la distanță – fără urâțenia și complicațiile presupuse de relațiile adevărate.

Lexis224U n-avea nici cea mai mică idee cine e-n realitate LuckyJamison. Nici măcar nu știa că persoana cu care comunica nu este de fapt bărbat. Nu știa că Grace e caucaziană, nu metisă, și că are 36 de ani, nu 25. În timp ce toate alter egourile ei (majoritatea masculine) aveau trupuri atletice, Grace trăda primele indicii ale vârstei mijlocii: grăsimea provocată de sedentarism. Fiecare detaliu al fiecărui profil al lui Grace era o minciună, de la orașele natale până la hobbyuri, iar ea știa cum să folosească destul de bine internetul ca să se facă aproape imposibil de urmărit. Ba chiar avea și o voce specială, mai gravă decât cea căpătată de la natură, pentru discuțiile la telefon care nu puteau fi evitate. Oricine avea niște abilități de bază putea efectua o căutare în sens invers pentru a descoperi că ceva nu-i în regulă. Însă cei mai mulți nu se sinchiseau. Căci și oamenii aceștia obțineau, la rândul lor, ceva din acea fantezie.

Cât de curând trebuia să-i dea țeapă și lui Lexis224U. Grace nu-și putea da mereu seama din prima dacă se ocupa de cineva care trecea printr-o perioadă dificilă, dar care voia să facă niște alegeri mai bune, sau de cineva care se plângea practic din orice; interacțiunile începeau adesea cam la fel. Din nefericire, Lexis224U era una dintre acele femei cărora le plăcea să se plângă mereu de ce vieți de tot rahatul au parte, așa că nu era dispusă să urmeze sfaturile lui LuckyJamison. Pentru Grace, era evident că Lexis224U n-avea nicio șansă la fericire dacă nu se muta mai repede din casa mamei sale, care-o abuza emoțional, însă fata pur și simplu nu voia să asculte. Mă rog! În orice moment, Grace avea la dispoziție cinci sau șase identități diferite și la fel de multe domnițe de salvat care s-ar fi arătat mai receptive la încurajările ei; fără Lexis224U, ar fi avut mai mult timp pentru ShyShaina.

— Gray?

Și apropo de mame abuzive emoțional… Poate că nu era chiar corect. Grace era mai degrabă enervată. Nu-i trecuse deloc prin cap atunci când acceptase propunerea mamei sale că avea să-și audă acea formă prescurtată a prenumelui – Gray – lătrată practic la fiecare zece minute, distrăgând-o de fiecare dată de la ceea ce făcea în acel moment.

„Ai mai multe umerașe?” „Duci tu asta în pivniță?” „Nu mai muți șifonierul încă vreo câțiva centimetri?” „Ai o foarfecă?” „Atârni tu tablourile astea?”

Își închise aplicațiile și lăsă telefonul cu ecranul în jos pe birou – aflat acum în colțul propriului dormitor. Plănuise ca LuckyJamison, Malcolm, Blaine, Preston, Travis, Phoenix și toate celelalte alter egouri să rămână închise în biroul de-acasă. Această constrângere, considera ea, ar fi ajutat-o să devină mai disciplinată, deci, prin urmare, urma să nu mai scormonească prin mesaje în timp ce se spăla pe dinți, se uita la televizor ori amesteca alene într-o oală de pe aragaz. Era în continuare hotărâtă să reducă mult din timpul petrecut pe internet, întrucât era mai sănătos pentru toate părțile implicate. O părticică a sa recunoștea că e un hobby discutabil.

Odată cu faptul că mama îi invadase dormitorul pentru oaspeți, noul ei plan era ca *biroul* să delimiteze spațiul în care Grace își putea urma pasiunea. Poate că prezența lui Jackie se putea dovedi chiar utilă: Grace își oprea notificările atunci când se aflau alte persoane în jur. Se simțea jenată când cineva era martorul potopului de mesaje ce soseau oră de oră în fiecare dimineață și seară. Nici măcar Miguel nu avea habar de hobbyul ei secret (deși recunoscuse în fața lui că-i dăduse cuiva țeapă *o dată,* cu o eternitate în urmă). Poate acum, cu un birou și un colocatar, avea și ea să se oprească.

— Gray?

— Vin acum!

O imagine de mult uitată începu să iasă la iveală – un artefact distorsionat ce răsărea din ape fără fund, prinzând tot mai mult contur pe măsură ce se apropia de suprafață. O clipă, Grace nu se mai simți sigură dacă e în prezent sau în trecut. Pe vremuri, mama ei o chema de multe ori; de-a lungul anilor în care trăiseră separat, Grace uitase cu totul. Acum se vedea cum era atunci, o fetiță ce dădea fuga în bucătărie ca să-i aducă ceva mamei sale – de fapt, să-i aducă ceva surorii sale. Hope avea o mulțime de *nevoi,* iar Grace fusese adesea intermediara, cea care dădea fuga să împlinească toate sarcinile mărunte pentru ca mama ei să-și îndrepte eforturile spre îndeplinirea altor treburi.

Putea să alerge la nesfârșit și să îndeplinească oricâte sarcini minore, însă nimic din toate astea nu reușea să alunge vina pe care o purta Grace („Vină” ar fi trebuit să-i fie numele) pentru că era întreagă la trup și sănătoasă, în timp ce sora ei geamănă superstrălucitoare avea o dizabilitate gravă și era adeseori bolnavă. Acum, faptul că răspundea ca adult când numele îi era răcnit așa nu o mai făcea pe Grace să se simtă la fel de utilă ca atunci. Își spuse că, după ce mama ei își despacheta toate bagajele și se instala cum trebuie, avea să nu se mai simtă atât de extenuată. Jackie doar ce sosise cu o zi în urmă; încă nu avuseseră timp să creeze un anumit tip de rutină.

Ca să ajungă în camera lui „Jackie”, Grace nu avea de făcut decât trei pași mari. Între cele două dormitoare ale lor de mărime egală se afla micuțul hol de la etajul întâi și baia. Ușa mamei sale era deschisă larg. Grace se sprijini de clanță, așteptând instrucțiuni.

3.

— De ce ești atât de morocănoasă?

Jackie stătea pe marginea patului și spărgea bule dintr-o folie protectoare.

— Poftim? Dar n-am zis nimic.

Se uită la mama ei, încă ușor uluită de cât de micuță părea. Un rezultat al bolii, presupunea Grace. Mama, așa cum și-o amintea din copilărie, era plină forță și de energie, nu micșorată și scheletică precum un copăcel în timpul iernii.

— Felul în care stai. Cu brațele încrucișate. Expresia aia arțăgoasă.

Of, pentru numele lui Hristos! Cu toate acestea, Grace își desfăcu în mod inconștient brațele și încercă să arboreze o expresie ceva mai plăcută.

— Îți trebuie ceva?

— Am terminat cu cutiile, dacă vrei să le desfaci și să le depozitezi în pivniță.

— O să le scot pentru a le recicla.

Grace începu să stivuiască respectivele cutii.

— S-ar putea să ne mai trebuiască.

— La ce?

Nu se mai deranjă să-i reamintească mamei sale că și ea, la rândul său, doar ce se mutase – cu doar două luni și jumătate înainte – și nu avea deloc intenția să facă iar bagaje preț de vreun deceniu sau chiar mai mult. Doar dacă nu cumva rămânea fără casă (lucru care nu trebuia să se întâmple chiar acum). Dacă nu cumva…

— Ai de gând să te muți iar?

Oare acesta era un aranjament mai scurt decât își închipuise Grace inițial?

Poate că n-ar fi trebuit să pară atât de plină de speranță. Mama îi aruncă privirea de demult – expresia furioasă, aproape insultată, ce-i întuneca figura atunci când era derutată, ca și cum confuzia lui Jackie era vina altcuiva, o încercare de-a face mișto de ea.

— Doar ce-am ajuns!

Grace se blestemă în gând cu genul acela de invectiv zdrobitor care-i afecta atât de mult domnițele. *Proasto, proasto, cum ai putut să fii atât de proastă?* Chiar nu se gândise cine știe ce la cum ar fi să *trăiască* iar împreună cu mama ei. Doar nu comunicaseră niciodată foarte bine, ceea ce însă nu prea conta atunci când era atât de ușor să-i închidă telefonul în nas.

De-a lungul anilor, nu se vizitaseră în carne și oase decât pentru evenimente importante. Grace participase la ambele nunți ale mamei sale și la înmormântarea primului soț. (De cel de-al doilea, Robert, îi plăcuse mai mult; acesta murise în timpul unui ordin național de „stați în case!”, așa că Grace nu apucase să meargă și la înmormântarea lui.) Pentru Grace fusese destul de ușor să-și controleze ranchiunele sau suferințele și să mențină o atitudine exagerat de spășită preț de câteva ore, când fusese nevoie. Însă acum, după numai două zile și jumătate și o noapte, Grace ura deja felul în care se simțea în prezența mamei sale.

Pune stăpânire pe casa mea cea prețioasă.

Poate că Grace ar fi trebuit să-și gestioneze ceva mai bine contul bancar. O mică parte a ei își făcuse în mod sincer griji pentru sănătatea mamei – iar a se arăta de acord cu acest aranjament era ceva ce orice Fiică Bună ar fi făcut. Dar era oare Grace o Fiică Bună? De fapt, apropo de asta, era oare Jackie o Mamă Bună? Iar acum, cu toată această discutabilă bunătate a lor, erau blocate împreună într-o casă care pentru o singură persoană părea destul de spațioasă, însă pentru două era deja prea înghesuită.

Era prea devreme, de fapt, să se îndoiască de ea însăși, de motivele ei și de toate posibilele rezultate – adică exact genul de comportament pe care Grace le îmboldea pe domnițele ei să îl evite. Ce-ar fi zis LuckyJamison?

Ocupă-te de PREZENT! Te pripești.

Deocamdată, habar n-avea cum se comporta mama ei pe termen lung. Poate că anii petrecuți în Florida și soții cu copii maturi deja și nepoți o schimbaseră. Și, chiar dacă nu o făcuseră, anii petrecuți de Grace însăși singură, cu o meserie la care se pricepea și care îi plăcea, îi ofereau încrederea și identitatea care-i lipsiseră în tinerețe. „Geamăna care supraviețuise". Chiar nu aveau niciun motiv să repete tipul de relație care le marcase trecutul.

— Camera arată super! spuse Grace, lăsând până la urmă un pic garda jos.

Deși Grace avusese nevoie de două luni întregi ca să despacheteze tot bagajul, Jackie izbutise să o facă în mai puțin de două zile. De ajutor era și faptul că fusese pregătită, sau măcar dispusă, să se despartă de cea mai mare parte din bunurile acumulate. Acum nu mai avea decât nimicuri și amintiri, plus mobila din dormitor. Totul se potrivea. Patul, șifonierul și comoda. Așternuturile aveau aceleași motive florale în nuanțe turcoaz ca micul preș. Veiozele alcătuiau o pereche, la fel și noptierele. Un perete era acoperit în întregime de tablouri înrămate, majoritatea reproduceri, care făceau să pară că Jackie locuia aici de ani buni. Prin contrast, mobila lui Grace fusese cumpărată piesă cu piesă, și-n vreme ce ea insista că totul se *armoniza* perfect, nici dormitorul ei, nici livingul nu se potriveau unul cu altul așa cum o făcea căminul provizoriu al mamei.

Se simțea o anumită mireasmă de mobilă veche și de așternuturi, în parte parfum, în parte aftershave. Grace aproape că putea să vadă urma lăsată de Robert în cealaltă parte a saltelei. Pentru prima oară, simți și ea o tristețe sinceră pentru mama sa – pentru faptul că soțul iubitor și amuzant al lui Jackie murise, pentru că sănătatea îi era extrem de șubredă și pentru că fiii vitregi îi dădeau târcoale ca hoitarii pentru a pune ghearele pe ce se mai putea. Jackie pierduse tot. Și chiar nu se

plângea, însă, în poziția cocoșată a mamei, Grace vedea că toate astea își spuneau cuvântul.

Jackie părea să se apropie de 85 de ani, nu de 70. Pielea ei avea tenta albăstrie a unei vânătăi și consistența moale a unei piersici prea coapte. Părul i se rărise, iar undeva în ultimele luni renunțase să și-l mai vopsească și mai degrabă și-l tunsese inegal. Acum stătea drept, de un alb-cenușiu și parcă suflat de vânt, la fel de moale ca puful unui pui de pasăre ieșit din găoace.

— Arată chiar drăguț! zise Grace cu blândețe, adunând ultimele cutii.

Mama privi în jur, iar Grace băgă de seamă că femeia se gândea cum arătaseră odată lucrurile, *acasă.* Pesemne că și ea vedea adâncitura din saltea lăsată de Robert.

— Îți mulțumesc! Pentru că m-ai lăsat să vin încoace. Înseamnă foarte mult.

Jackie zâmbi, la fel de obosită pe cât o vedea adesea Grace – poate chiar mai obosită, ca după ce făcuse o tură triplă pentru a încerca să achite ședințele de terapie în plus ale lui Hope.

— Le duc în pivniță.

Luă în brațe câte cutii putea căra o dată.

— Într-un loc uscat, insistă Jackie.

— Într-un loc uscat. Și am să fac niște supă. De ce nu te odihnești, să tragi un pui de somn?

Mama ei încuviință din cap.

— A fost un drum lung. Să stai la hotel nu mai e la fel de distractiv cum era odată.

— Știu.

Grace îi aruncă un zâmbet duios și ieși din cameră. Ar fi închis și ușa, însă nu-i mai rămăsese nicio mână liberă, iar pe mama sa nu părea s-o deranjeze.

În vreme ce Grace pornea pe scări în jos, auzi scârțâitul saltelei vechi și arcurile de sub ea – *poate mamei i-ar plăcea o saltea nouă, cu spumă cu memorie?* –, urmate de un oftat de ușurare.

N-o să-i îngădui să scoată la iveală decât ce e mai bun în mine.

Însă, chiar pe când cugeta la aceste lucruri, simți și o duhoare grețoasă. Îi amintea de tulpinile îmbibate de apă dintr-o vază cu flori ce începeau să putrezească. Mirosul o urmă tot drumul până-n pivniță, însă își zise că nu era decât umezeala din pereți, mucegaiul care nu dispărea nici măcar cu izolația proaspăt refăcută și dezumidificatoarele din casă. Pivnițele din Pittsburgh erau pline de umezeală, iar Grace locuia în partea din *jos* a Greenfield Avenue – lucru asupra căruia ea însăși insistase, dat fiind că locuințele din partea de sus aveau prea multe trepte la intrare. (își aducea aminte că un client descrisese la un moment dat cartierele din Pittsburgh ca pe niște „decoruri imaginate de Escher[2]", cu case cocoțate peste tot pe dealuri.) Și totuși, o anumită parte a ei era conștientă că mucezeala aia nu provenea de la zidurile împuțite de sub casă.

Mirosul era mai pregnant în camera curată și perfect decorată a mamei.

4.

Era o întâmplare că își găsise de lucru part-time odată cu sosirea mamei. Ultimul lucru de care aveau nevoie amândouă era să se calce una pe alta pe picioare zi de zi, ceas de ceas. Multe dintre saloanele de îngrijire rămâneau închise, însă câteva dintre cele particulare se redeschiseseră, deși cu măsuri de prevenție noi: număr de locuri limitat, măsurarea temperaturii la intrare și purtarea măștilor. O mulțime de frizeri și frizerițe nu se simțeau încă dispuși să se întoarcă la muncă și să se afle în apropierea clienților ale căror măsuri de prevenție erau cel mult discutabile. Iar o mulțime de persoane nu erau pregătite să stea într-un scaun, iar frizerul să le sufle în ceafă, fie și cu masca la gură. Grace lucra puține ore, iar uneori nu avea mai nimic de făcut. Însă se mulțumea și cu ce avea.

În timpul pauzei de prânz, ieși din coafor. Își luă tăieței la pachet și merse în fața clădirii muzeului, unde se așeză pe un zid din apropierea fântânii. Bazinul închis la culoare și de formă dreptunghiulară împroșca în sus jeturi de apă ce aveau darul să te relaxeze în pofida aspectului destul de inestetic (nimeni n-ar fi venit în fața lor să facă un story pentru Instagram). Susurul și pleoscăitul apei acopereau întrucâtva zgomotele autobuzelor de pe Forbes Avenue, o arteră aglomerată ce servea mai ales la transportul studenților înspre și către Oakland și Squirrel Hill. Grace lucrase în Squirrel Hill – întrucât casa ei din Greenfield se afla la doar o aruncătură de băț – mai toată viața ei, până acum. Oakland nu era nici el foarte departe, însă distanța era suficient de mare ca să nu o poată străbate pe jos, iar clienții ei studenți aveau mult mai puțini bani.

Era abia mijlocul lui iunie, însă deja se întreba ce urma să facă atunci când vremea nu avea să mai

fie suficient de caldă ca să mănânce afară. Nu-și mai permitea să se aprovizioneze de la fast-fooduri, iar la coafor nu era suficient spațiu ca să mănânce un prânz pregătit de-acasă. Noul ei loc de muncă nu era dotat decât cu trei scaune pentru clienți și nu avea nici măcar spațiu suficient pentru un birou de recepție, darămite o cameră în care personalul să se poată bucura de o pauză. Clienții care soseau mai devreme trebuiau să stea în picioare, rezemați de perete, lângă cuier.

Îi era dor de Barbara's, vechiul coafor, cu ale sale 14 scaune și un șir de chiuvete la parter, plus un nivel întreg la subsol dotat cu cabine pentru bronzat, unități pentru spălat și uscat și un spațiu primitor pentru angajați în care să se relaxeze în pauze, alături de două mici încăperi în care femeile evreice de rit ortodox – care nu aveau voie să-și expună părul în public – puteau fi îngrijite separat. Mai mult de-atât, îi era dor de vechile ei colege de muncă. O parte din ele, cum era și cazul lui Grace, lucraseră de când se știau la Barbara's. În multe privințe, personalul de la Barbara's fusese ca o familie disfuncțională ai cărei membri se linișteau și se enervau reciproc, împărtășindu-și necazurile și bucuriile de zi cu zi. Grace se trezea uneori că-i lipsesc chiar și Șefa Plângerilor și Directoarea Bârfelor mai mult decât își închipuise c-ar fi posibil.

Oakland avea propriul său ritm, iar South Craig Street punea la dispoziție o sumedenie de opțiuni în materie de bucătărie internațională, însă, în vreme ce-și devora tăieței, Grace știa că trebuie să-și reia vânătoarea de joburi. Zilele de marți, joi și vineri n-aveau cum să fie suficiente, iar cu noul salariu mai modest și bacșișurile micșorate, situația de față nu putea fi decât o măsură provizorie. Guvernul tot pomenea de compensații în plus pentru sprijinirea celor rămași fără locuri de muncă din pricina pandemiei, însă Grace nu știa când anume aveau să înceapă. Și ar fi preferat să

lucreze. Mai ales acum, că mama ei era acolo, acasă, toată ziua, zi de zi.

Începu să se gândească la cum ar fi naveta către Sewickley, Fox Chapel sau Mount Lebanon, iar mintea îi zbură imediat la stopurile roșii ale frânelor mașinilor blocate în trafic. Cu străzile înguste ale orașului, podurile, tunelurile și permanentele șantiere de construcție, mereu era câte un ambuteiaj pe undeva. Însă, dacă voia să facă bani cu adevărat, trebuia să muncească într-un cartier în care oamenii chiar câștigau bani buni. Nu că acei clienți ai ei ce veneau din Squirrel Hill îi oferiseră cine știe ce bacșișuri, însă majoritatea îi dăduseră. O parte din cei care veneau în mod obișnuit își făceau rezervări la ea în salonul din Oakland, însă Grace nu era sigură că aveau să revină. Pur și simplu atmosfera nu mai era la fel. Nu mai era nimeni care să le aducă o ceașcă de cafea sau limonadă în vreme ce așteptau să li se prindă noua vopsea de păr.

Simți că-i rămân tăieței în gât când se gândi la schimbările în plus care o așteptau. Nu la fel de categorice precum cele prin care trecuse mama ei, însă pandemia deja crease un stres în plus ce se ținea scai de toată lumea și-i afecta extrem de diferit pe toți. „Înapoi la normalitate” nu avea să se întâmple. Iar acum, că deja se obișnuise să poarte mască, Grace se aștepta să o facă permanent de-acum încolo, sau cel puțin în locurile aglomerate. Bine, exista și avantajul că nu mai luai – sau transmiteai – orice răceală sau virus ce plutea prin aer. Măcar de-ar fi făcut-o toți mult mai devreme!

Grace sperase în zadar că una dintre colegele ei de muncă mai ambițioase avea să cumpere afacerea de la Barbara sau că *cineva* avea să folosească în continuare spațiul ca salon. Însă deocamdată nu rămânea decât încă o vitrină goală de pe Murray Avenue. Nu mai putea s-aștepte ca viața ei magică de dinainte să reapară ca prin minune și, cu toate că Jackie urma să-și achite

partea ce-i revenea, acest lucru nu putea trece drept înlocuitor pentru un venit personal.

Bleah! Ultimul lucru pe care și-l dorea Grace era să depindă de propria mamă. Înainte de-a pleca din Florida, Jackie îi plătise cursurile lui Grace – lucru pentru care îi era recunoscătoare –, însă tânăra își achitase singură toate facturile încă de când împlinise 18 ani. Mai multe ore de muncă însemnau nu doar mai puțin timp împreună în casă, ci și mai puține oportunități de-a ceda tentației să-i verifice pe ShyShaina și pe ceilalți. Sedentara din Grace, căreia îi plăceau enorm serile liniștite petrecute în propriul regat, oftă când se văzu nevoită să înfrunte ideea că acum era silită să-și împartă domeniul, însă era, până la urmă, o regină din clasa muncitoare.

După ce-și prinse masca atârnândă și după cealaltă ureche, Grace își aruncă la gunoi caserola goală și porni înapoi pe South Craig Street ca să nu întârzie la întâlnirea cu clienta de la ora 14. În ciuda faptului că prefera să locuiască singură, avea nevoie de oameni așa cum un dependent de droguri are nevoie de o doză nouă – însă prefera să socializeze conform unor situații lesne de controlat și cu strategii de ieșire ușor de aplicat. Cel mai bun prieten al ei, Miguel, era cu adevărat singura excepție. Când intra pe internet ca un alter ego, putea ieși oricând voia. Iar la serviciu, exista un cronometru pentru orice interacțiune. Îi plăceau oamenii, era adevărat, însă cel mai mult îi plăcea de ei atunci când o împlineau într-un mod care chiar conta.

Mare parte dintre momentele ei cele mai fericite fuseseră la Barbara’s în timpul unei vacanțe sau al unor zile de dinaintea unei nunți, oră după oră, clientă după clientă. Îi plăcea enorm să fie solicitată și ca lumea să aibă nevoie de ea. Femeile aveau nevoie ca ea să le redea frumusețea, senzația că sunt ceea ce sunt; oamenii aveau nevoie de ea ca să-i asculte, iar relațiile ei de pe internet nu

difereau nici ele din acest punct de vedere. Pentru prima oară, Grace se întrebă dacă reducerea vieții sale virtuale avea s-o facă să se simtă singură.

Surâse cu răutate pe sub mască, închipuindu-și ce sfat ar fi dat LuckyJamison: *Îți face bine să ieși din propria zonă de confort – așa ajungi să afli cine ești în realitate.*

5.

— Cum ți-a mers astăzi? întrebă Grace.

Femeia închise ușa și-și atârnă cheile în micul cârlig. O sticlă enormă de dezinfectant își găsise deja locul pe măsuța de la intrare și din ea stoarse câteva picături cu care mai apoi își frecă mâinile cu zelul cuiva ce încerca să aprindă un foc folosindu-se de două bețe.

— Lipsită de evenimente, răspunse Jackie, având ochii ațintiți la televizor.

Jackie își petrecuse primele două zile în mare parte odihnindu-se la ea în cameră. Grace bănuia că faptul că totuși coborâse la parter era un semn de îmbunătățire. Cu toate astea, în timp ce Grace își dădea jos masca de unică folosință, băgă de seamă că livingul părea cumva diferit. Inițial, se gândi că acest lucru se datora prezenței mamei sale, cuibărită pe canapea și cu picioarele întinse în față – exact locul în care-și petrecea Grace serile. Jackie avea un castron cu floricele în poală și urmărea o emisiune-concurs la televizor. Grace avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu explodeze. Mama ei nu făcea nimic *greșit,* ci doar se comporta exact cum ar fi făcut-o oricine după o zi lungă. Se relaxa. Lua o gustare. (Dar avusese Jackie o zi lungă?) Însă acestea erau livingul lui Grace, floricelele lui Grace și pernuța pufoasă a lui Grace vârâtă la subrațul mamei ei.

Și chiar fusese ceva adăugat pe fâșia de perete alături de televizor.

Grace își lăsă poșeta să cadă pe comoda de la intrare și-și azvârli pantofii din picioare. Se privi în oglinda montată deasupra comodei și se încruntă. După prânz, se întorsese la muncă și-și anunțase intenția de-a face niște schimbări în propria viață (omițând să amintească partea despre căutarea unui salon mai acătării). Freya, o zvârlugă de fată abia ieșită din adolescență, se oferise

imediat să se ocupe de părul ei. (Grace însăși se folosise uneori de aceeași strategie, încurajându-le pe niște doamne să-și schimbe lookul atunci când păreau plictisite de viață.)

Nu se simțise însă în stare să rămână în fața oglinzii în coafor și să admire opera Freyei. Grace se considerase întotdeauna o persoană destul de stilată, însă nu ieșită din comun; îi plăceau lucrurile drăguțe, însă nu *deosebit* de drăguțe. Se îmbrăca bine, însă nu *deosebit* de bine. În nenumărate privințe, se încadra în medie – avea o înălțime medie, o greutate medie și arăta destul de bine. Inteligență medie, ambiții medii. Grace găsea o anumită siguranță în această încadrare în medie; presupunerile pe care oamenii le-ar fi făcut în privința ei trebuiau să fie favorabile. Așa-i plăceau ei lucrurile. Nu era nici înțepată și nici proastă. Se putea pierde oriunde în mulțime și-n orice loc, atât la o petrecere modestă cu cocteiluri, cât și la un grătar în aer liber. Nici prost îmbrăcată, nici să epateze. Trăia cu impresia că e o persoană perfect obișnuită și fără mari probleme pe cap. Oare noua tunsoare continua să scoată în evidență acele lucruri?

Tunsoarea bob de dinainte, lungă până la umeri, era acum mai scurtă și într-un unghi atât de perfect, încât și-ar fi putut închipui că Freya folosise un raportor. Nu mai avea nici culoarea aproape naturală de dinainte, cu șuvițe de blond-cenușiu. Un cap complet străin îi fusese prins de corp, cu părul la fel de deschis la culoare ca al unei rozătoare și cu ultimii doi centimetri din vârfuri la fel de roz ca înfricoșătoarea piele a animalelor proaspăt fătate.

Fără îndoială că Freya făcuse o treabă excelentă, însă acest stil era potrivit pentru altcineva. Fetele de la coafor se întrecuseră în laude, însă Grace se gândea deja că avea să și-l schimbe după numai o săptămână sau două. Oftă, dorindu-și să nu fie

nevoită să intre în living și să se confrunte cu schimbările care avuseseră loc și acolo.

Exact vizavi de ușă se aflau scările ce duceau la primul etaj. În dreapta, sufrageria pătrată unde luau masa, cu dușumeaua din parchet închis la culoare ce dădea direct într-o bucătărie înghesuită; în stânga, livingul de formă dreptunghiulară suficient de mare ca să încapă o canapea pe un perete și un televizor gigantic pe celălalt. Arcada din capătul opus făcea un soi de buclă la parter, lăsând loc ușii din spate ce se afla lângă peretele bucătăriei. Proprietarul de dinainte dărâmase peretele din spate al livingului ca să dubleze mărimea ferestrei care dădea în grădină. Chiar și la apus, aceasta furniza suficientă lumină ca să scoată în evidență contribuțiile lui Grace.

Porni cu pași mari și se interpuse între canapea și televizor.

— Tu ai atârnat astea?

Era o întrebare cretină, însă tot era mai bună decât „De ce dracu' ai crezut că e-n ordine să bați cuie în peretele meu neatins de nimeni fără să mă întrebi mai întâi?"

În timp ce Grace cerceta pozele – de parcă nu le mai văzuse niciodată și chiar nu înțelegea ce anume înfățișau mama își desprinse privirea de la televizor destul cât să zică:

— N-aveai niciun tablou pe pereți.

Nu era adevărat. Peretele de deasupra canapelei era împodobit, cu un trio alcătuit din tablourile abstracte și pline de culori ale lui Miguel, căci talentele lui treceau dincolo de abilitatea de-a le încânta pe clientele în vârstă cu ondulatorul și föhnul. Însă Grace știa ce voise să spună mama sa. La o adică, nu era genul de persoană care să țină atârnate fotografii de familie, iar mama ei preluase, așadar, sarcina de-a corecta această greșeală.

— De ce nu ți le-ai pus la tine în cameră? întrebă Grace.

Acolo ar fi lăsat-o pe Jackie să atârne orice voia. Aici i se părea o încălcare a proprietății.

Întrucât i se terminase emisiunea, Jackie schimbă postul.

— Care-i problema? Chiar n-ai cum să obiectezi, dat fiind că e sora ta.

Epuizată, Grace închise ochii preț de câteva secunde. Voia să-nhațe din mâinile ei floricelele sărate și pline de grăsime. Își voia înapoi locul obișnuit de pe canapea. Voia să dea pe Netflix sau pe Hulu, nu la căcaturile alea la care se uita mama ei.

— Problema nu e că este sora mea – ci că e *peretele meu.*

Jackie își trase nasul, urmărind-o cu atenție, apoi își scoase o coajă de porumb dintre dinți.

— Ce ți-ai făcut la păr?

Niciun subiect abordat nu merita să se certe. Grace o lăsă baltă.

— Ți-e foame? Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mersi, am mâncat deja!

Grace scăpă fugind în bucătărie, unde acum, că n-o mai vedea pe Jackie, se simțea ceva mai puțin morocănoasă. Dat fiind că nu trebuia să gătească pentru două persoane, scoase un pachet de Stouffer's din congelator și-l vârî la microunde. Se simțea în continuare prostdispusă și nu cunoștea în întregime motivul. Totul. Nimic. Iar pozele o deranjau la fel de mult precum găurile făcute de cuie. Își iubea sora, dar era complicat. Ca să-și mențină viața cât mai simplă, Grace alegea să nu se gândească foarte des la Hope – lucru mai ușor de făcut dacă nu-i avea imaginea bătută cu ciocanul în perete.

Ca pentru a concura sau a stabili un echilibru cu cele trei tablouri, Jackie atârnase trei fotografii. Bun, se aflau în cealaltă cameră, însă Grace tot nu se putea abține să nu le vizualizeze chiar și-așa. Ea însăși se afla într-una dintre poze, un instantaneu mărit în care stătea parțial ascunsă după sora ei, iar

imaginea îi era și ușor încețoșată *(fugea).* Celelalte două erau portrete profesioniste ale lui Hope, cu rânjetul ei cu toată gura devenit marcă înregistrată. Paralizia cerebrală de care suferise Hope fusese gravă, afectându-i aproape fiecare parte a corpului. Folosea un scaun cu rotile automat ca să se miște de colo-colo, iar falca mereu încleștată îi îngreuna enorm încercările de-a articula cuvinte. Însă spasmele și controlul slab al mușchilor nu-i afectaseră și inteligența; Tânăra Grace își considerase sora un geniu. Hope dusese o viață socială normală (Grace o însoțea la școală cu microbuzul), beneficiind de ajutorul unei asistente în timpul orelor petrecute la școală. Obținea mereu numai note de zece; Grace avea noroc dacă lua și opt.

Toți cei care o vedeau pe Hope în poze comentau cât de fericită părea. Dădea impresia că rânjește aproape tot timpul, deși Grace cunoștea foarte bine latura întunecată a personalității surorii sale. Zâmbetul de pe chipul lui Hope era de fapt o grimasă ce nu putea fi evitată, nu o bucurie permanentă. Iar când voioșia ei era intenționată, de obicei însemna probleme.

6.

— Te deranjează dacă mut pe Netflix? întrebă Grace, ținând farfuria cu cina aburindă în brațe.

— Nu, deloc!

Jackie îi dădu telecomanda și-și mișcă picioarele ca să-i facă mai mult loc pe canapea.

Grace stătea în celălalt colț al canapelei, un loc străin în care perna era evident mai țeapănă. Porni următorul episod din *Schitt's Creek,* pe care deja îl revedea, și începu să mănânce, rămânând cu ochii lipiți de ecran. Combinația dintre televizor și mâncare avea darul să o facă mai visătoare, însă râsul lui Jackie o smulse din transă. Dându-și seama că mama ei aprecia serialul, Grace avu nevoie de câteva secunde să se lase captivată la rândul său. Ajunseră să vadă două episoade înainte ca Grace să-și ducă furculița murdară și farfuria goală în bucătărie.

— Ai nevoie de ceva?

— Să-mi mai aduci niște apă? răspunse Jackie, ridicându-și paharul. Mersi, scumpa!

„Scumpa?" În fine! Grace se simțea ceva mai bine. Poate o ajutase porția generoasă de *fettuccini* Alfredo, unul dintre felurile ei preferate de mâncare ușor de gătit. Sau faptul că mama nu pusese, de fapt, stăpânire pe televizor și nici n-o făcuse pe Grace să se simtă ca o străină în propriul living. Ba, din contră, fusese chiar drăguț – practic, chiar foarte drăguț – să stea acolo împreună, relaxate și râzând. Oare mai făcuseră vreodată așa ceva?

Grace începea să-și privească mama cu alți ochi. Acum, după atâția ani de independență, era mai ușor să tragă concluzia că mare parte din irascibilitatea și lipsa de răbdare a mamei sale era rezultatul epuizării și al stresului. Jackie ar fi trebuit să fie o mamă casnică, ocupată să-și crească cele două fiice gemene – cel puțin asta îi

promisese logodnicul ei. La 33 de ani, lucrase aproape toată viață, iar mașinistul Paul Fără-Nume-de-Familie voise să fie el Bărbatul în Casă. Toată lumea avea o fantezie, iar a lui poate că ar fi prins formă dacă Grace și Hope n-ar fi sosit mai devreme decât cezariana care fusese deja programată.

Pe vremea aia, paralizia cerebrală încă mai era pusă pe seama unei complicații apărute la naștere decât a unei dezvoltări defectuoase a creierului, așa că Jackie ajunsese să poarte peste tot povara propriilor păcate, întrucât „complicațiile apărute la naștere" cumva se petreceau mereu din vina mamei. De multe ori Grace își auzise mama murmurând – către rude sau străini din parc rămași cu gura căscată – „E vina mea că vaginul a scos-o pe prima prea repede și pe a doua prea lent?" Scumpul de tati se părea că așa credea. Sau poate că Paul Fără-Nume-de-Familie pur și simplu nu putuse înfrunta realitatea când i se spusese că fiica lui cea mică n-avea să meargă niciodată. Oricare i-ar fi fost scuza, își retrăsese promisiunea și-și luase tălpășița pe când Grace și Hope aveau doar câteva luni.

Jackie se întorsese la jobul ei de infirmieră, lucrând la orice oră din zi și din noapte la un azil în timp ce o vecină o făcea pe bona. Cu Hope fusese destul de ușor cât fusese mică și ușor de cărat de colo-colo; pe măsură ce creștea însă, lucrurile se complicaseră. Vecinele nu o acuzaseră niciodată în mod fățiș pe Hope că varsă intenționat mâncare sau că face pipi pe ele (Grace știa că sora ei consideră extrem de amuzante astfel de pozne). Însă când femeile încetaseră să se mai arate disponibile, Jackie se văzuse nevoită să accepte pe post de bone un trio de fete destul de dubioase. Pe atunci, Grace nu stătuse să se gândească cine știe ce la acest aspect, însă ideea de-a încredința siguranța lui Hope unor adolescente posibil drogate era probabil stresantă (cu toate că

atitudinea lor nepotrivită era mai pe măsura rahaturilor lui Hope). Iar după ce avea grijă de bătrâni care deveniseră la fel de dependenți ca bebelușii, Jackie se întorcea acasă, unde era permanent nevoie să aibă grijă de cineva. Ea n-avusese deloc parte de Netflix și de relaxare.

Grace își amintea datul ochilor peste cap și dinții mereu strânși, semnele enervării continue a mamei. Și-și mai amintea și propriile resentimente, toate rufele spălate și curățenia pe care era de așteptat să o facă sau nesfârșitele ore pe care ea însăși, deși copil, le investise în distracția și ajutarea surorii mai mici. (În cele mai bune cazuri, bonele venite prin rotație stăteau la telefon; în cel mai rău, aveau doar grijă să se asigure că Hope și Grace sunt în regulă când ajungeau acasă de la școală, după care pierdeau vremea pe-afară sau pe veranda cuiva și fumau cu prietenii.) Grace nu stătuse niciodată să se gândească la munca grea pe care o făcea Jackie, la orele la care se trezea și la cele pe care le petrecea schimbând scutece și hrănindu-i pe alții. Deloc de mirare că apoi căutase o schimbare de mediu – populată de domni moderat de bogați – cu prima ocazie întâlnită în cale.

Mulți ani, Grace interpretase greșit disperarea mamei și o luase la modul personal. Însă acum i se părea posibil – probabil – că Jackie nu obosise doar să fie mamă; pur și simplu *obosise.* Și poate că nu fusese doar vina mamei că ea și Grace nu avuseseră deloc ocazia să formeze o legătură propriu-zisă. Dar poate că nu era prea târziu. Acesta, după părerea lui Grace, era un aspect de corectat cu mult mai important decât absența unor fotografii de familie. Dacă pandemia o învățase un singur lucru, acela era că viața – *o* viață sau chiar o existență normală – poate dispărea fără niciun avertisment.

— Încă un episod? întrebă Grace după ce se întoarse în living cu paharul cu apă de la robinet

pentru mama sa.

Sosise momentul să-și verifice domnițele, însă Grace rezista.

— Sau vrei să mă ocup de părul tău? își întrebă mama.

— Arată rău?

Jackie și-l atinse cu mare grijă, ca și cum era făcut din sticlă casantă.

Grace râse.

— Nu, dar i-aș putea da ceva mai multă formă. Ceva mai sofisticat.

Coafeza din ea nu se putea abține; Grace începu să se joace cu degetul prin părul mamei, încercând să-i simtă consistența, grosimea sau modul în care creștea de la rădăcină.

— N-o să arate ca al tău, nu?

Înainte ca Grace să se poată simți insultată, văzu zâmbetul care se întindea pe buzele mamei.

— Nu, promit că nu!

— Nu că al tău n-ar arăta drăguț, dar eu sunt prea bătrână pentru așa ceva.

— Și eu la fel. A fost un experiment. Ce-ar fi să-ți tragi un scaun din sufragerie, iar eu îmi aduc lucrurile?

— Bine!

Jackie radia toată, cu o expresie amuzată pe față.

Grace fugi sus, dându-le uitării cu totul pe domnițe. Se schimbă repede într-o pereche de pantaloni confortabili, apoi își luă trusa – foarfeci, pieptăn, cască de protecție din celofan – din dulapul din baie în care ținea lenjeria de pat. Însă chiar și acest act nevinovat de „adunat lucruri” invocă încă un moment răzleț din trecut.

Ziua Mamei. Pesemne că Grace avea opt ani; făcuse un desen cu soarele. Amintirea o făcu să surâdă, întrucât încă se mai minuna de magia hârtiei pe care o primise în dar din partea profesorului de științe. Adunase câteva pietricele și le așezase pe hârtia deschisă la culoare în forma a doua inimi. O lăsase pe trotuar în bătaia directă a

luminii soarelui preț de două minute, în timp ce Grace stătea de veghe. De pe verandă, Hope o strigase când se terminaseră cele două minute – și când venise vremea să aducă hârtia în casă pentru a-și dezvălui magia.

La scurt timp după ce fusese pusă într-o cratiță cu apă, hârtia devenise albastru-închis, cu puncte albe acolo unde se aflaseră pietrele. După ce se uscase, Grace se așezase lângă scaunul cu rotile al lui Hope și-i prezentaseră felicitarea mamei lor, rânjind la unison. În ziua aceea se îmbrăcaseră amândouă la fel, pentru că lui mami îi plăcea când o făceau. „Ne face să părem la fel”.

— La mulți ani de Ziua Mamei! E de la mine și de la Hope. Îți oferim inimile noastre.

Mami o îmbrățișase pe Hope mai întâi, presupunând imediat că întreg proiectul fusese ideea ei. (Și mama lor nu se înșela; Grace dorise să facă ceva cu hârtia magică pentru a o păstra pentru ea.) Chiar dacă Grace aranjase pietrele și urmase instrucțiunile exact cum îi spusese domnul Harrison, Hope primise cea mai mare parte din merite – toate mulțumirile, toți pupicii și toate laudele.

— O s-o păstrez în cutia mea specială!

Mami păruse fericită în acele momente.

După ce murise Hope, Grace continuase să facă felicitări pentru mama ei de aniversări și sărbători. Însă mami nu le admirase niciodată. Nu le pusese niciodată în cutia de plastic plină cu amintiri prețioase. Tot ce făcea Hope era special. Nimic din ce făcea Grace nu era destul de special.

Amintirea n-o supără: Hope chiar *era* mai demnă de admirat, binecuvântată de la natură, ambițioasă și mereu „Fata lui Mami”. Grace fusese de acord să facă un cadou pentru Ziua Mamei din prețioasa ei hârtie specială doar pentru că știa – datorită faptului că venea de la *amândouă* – că urma să fie pus la păstrare în afurisitul de recipient din plastic.

Acum lucrurile stăteau altfel. Grace era altă persoană (sau măcar spera să fie), și o încânta faptul că își putea răsfăța un pic mama. Să-i redea frumusețea, senzația de-a fi ea însăși. Să asculte, ca un terapeut, dacă asta-și dorea Jackie.

Grace se repezi pe scări în jos, dornică să facă ce se pricepea cel mai bine.

7.

Nimeni nu o înțelegea pe Hope în afară de Grace și de mami, iar Grace o înțelegea cel mai bine. Știa ce auzeau ceilalți când vorbea sora ei – mârâiturile unui animal sălbatic ai cărui colți și cer al gurii erau prea deformate ca să articuleze cuvinte. (Bine, poate că alții *puteau* să o înțeleagă *dacă* îi acordau suficient timp să pronunțe fiecare cuvânt.) Hope nu trebuia să spună prea multe pentru ca Grace să înțeleagă ce voia să zică. Avea impresia că ar fi fost posibil să posede într-adevăr genul de telepatie dintre gemeni despre care citise în cărți. (Grace îi citea mult cu voce tare lui Hope, și amândouă adorau mai ales poveștile despre gemeni.) Totodată, era posibil ca ea să-și înțeleagă sora și pentru că învățase limba lui Hope încă de la naștere; Grace vorbea fluent *două* limbi – engleza și Hope.

Atunci când Hope lătra, lui Grace nu i se părea că diferă vreun pic de propria voce (cu toate că, atunci când Hope avea nevoie de o *eternitate* să scoată câteva cuvinte, putea fi puțin frustrant). Erau conștiente amândouă că lumea se uita la ele și se gândea „ce păcat că Hope e cea *afectată”* Oamenii se zgâiau de la una la alta, iar mutrele lor jalnice exprimau: „De-ar fi fost…” Pentru că Grace era dovada constantă a ce-ar fi putut fi Hope.

— Ia… ciul… și… hâr-tia.

— Bine!

O fi fost Grace mai mare cu 15 minute decât Hope, însă tot făcea tot ce-i spunea sora ei. Și mai știa și că „ia lipiciul și hârtia” însemna, de fapt, „hai să ne jucăm cu păpușile de hârtie acum!”

Hope avea cel mai mare dormitor (pentru că se afla la parter – deci fără scări de urcat – și practic nici nu era dormitor, ci o sufragerie). O țesătură frumoasă, dintr-un loc pe care mami îl numea

Magazinul Hipioților, atârna peste ambele intrări – cea în bucătărie și cea în living. Materialul, chiar și după câteva săptămâni, continua să aibă un miros de mirodenie picantă care, în acel magazin, fusese suficient de puternic pentru a-i provoca lui Grace o durere de cap.

Panourile din cârpă făceau ca dormitorul lui Hope să pară mai degrabă un fort. Erau menite să-i ofere un pic de intimitate, însă rareori era singură. Uneori mai veneau la ele acasă niște terapeuți speciali sau mami ori Grace dădeau buzna afară și înăuntru. De multe ori Grace se cuibărea în patul lui Hope și-și petrecea noaptea cu ea în brațe, cuprinzând-o așa pe la spate (doar dacă nu cumva Grace putea să-i dea vreun virus atunci când era răcită sau avea pneumonie, ori o durea burta, iar atunci mami o trimitea să doarmă sus, în dormitorul ei). Paralizia cerebrală n-o făcea pe Hope mai susceptibilă să se îmbolnăvească, însă era neîndoielnic ghinionistă și mai avea și sistemul imunitar dat peste cap.

Grace luă lipiciul, hârtia colorată și toate celelalte lucruri de care știa că urmau să aibă nevoie. Creioane colorate, carioci, foarfeci. Și borcănașul cu piese minuscule pentru decorat. Strângeau amândouă astfel de piese – năsturași, paiete, bucățele de bijuterii rupte – și le păstrau într-un vechi borcănaș în care se aflase mâncare pentru bebeluși. Majoritatea erau lucruri găsite de ele – pe jos, într-o parcare sau pe holurile școlii –, însă unele mai erau și furate.

Hope își folosea scaunul cu rotile pentru a o acoperi pe Grace și a o ajuta să ascundă ce făcea de fapt (chiar dacă unii le mai aruncau priviri suspicioase, Hope înțelesese că nimeni de la Rite Aid nu țipa la o fată zâmbitoare aflată într-un scaun cu rotile). *Practic,* ele nici nu considerau că fură, întrucât nu luau felicitările cu *totul,* ci doar mărunțișurile strălucitoare care le interesau. O mulțime de felicitări aveau niște podoabe

senzaționale, precum mici funde, fâșii de dantelă și pietricele prețioase cu nenumărate fațete ce arătau ca rubinele sau smaraldele, iar Grace învățase să le rupă superrepede.

Mersul la Rite Aid era ca o călătorie la un cufăr cu comori. Mami le lăsa întotdeauna să se vânture prin magazin de unele singure în timp ce aștepta la rând să ia medicamentele de pe rețeta lui Hope. Iar lui mami nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce anume făceau ele cu vechiul lor borcănaș (cu toate că uneori le mai numea pe fete coțofene). Ori de câte ori ele îi arătau păpușile din hârtie fabulos împodobite, femeia abia ridica privirea din revistele din care decupa cupoane pentru a le arunca un surâs reținut.

•

Păpușile lor din hârtie erau gemene și se numeau Mona (păpușa lui Hope) și Rona (cea a lui Grace). Aveau 23 de centimetri înălțime și fuseseră decupate din copertele a doua caiete cu spirală vechi, întrucât erau mai tari decât hârtia și albe pe o parte. Uneori Grace mai uita că ea singură se ocupa de tăiat și desenat: Hope îi dădea mereu instrucțiuni asupra fiecărui detaliu cu privire la noile haine ale Monei și o sfătuia pe Grace cum să le îmbunătățească pe-ale Ronei. Hope voia să devină creatoare de modă într-o bună zi, iar Grace urma să-i fie asistentă.

Mona și Rona erau mereu invitate la baluri simandicoase și aveau nevoie de cele mai bune haine pentru fiecare ocazie în parte. Păpușile nu puteau să arate niciodată asemănător (deși ținutele lor trebuiau să se completeze reciproc) și nici nu puteau să poarte aceeași rochie de două ori (cel puțin nu în public). Dat fiind că Mona și Rona aveau atât de multe rochițe ridicol de șic, uneori le mai purtau pe cele mai vechi pe post de cămăși de noapte sau haine pentru joacă – chiar și pentru vreo partidă mai dură de dodgeball cu animale împăiate.

Dirijată de Hope, Grace termină de colorat o rochie cu spatele gol de culoare verde pară pe care ea, una, n-ar fi ales-o niciodată pentru Rona. Mona, cu părul ei roșcat „putea să meargă liniștită cu hainele de un verde bizar, însă Grace insista asupra nuanțelor de albastru și mov pentru păpușa ei cu păr brunet. (Faptul că păpușile erau așa-zise gemene identice, însă nu arătau deloc la fel nu le preocupa deloc pe fete, care erau și ele identice, însă… diferite.)

— Dă-mi să văd! ceru Hope.

Grace împături pliurile din hârtie ale rochiei verde pară în jurul trupului plat al Monei și ridică păpușa în sus pentru ca Hope s-o cerceteze.

— Hmm! Bine! O să-i stea mai bine cu niște blană de nurcă.

Nesigură ce anume era blana de nurcă, Grace scotoci prin borcanul cu podoabe, căutând smaralde și zorzoane.

— Nu, trebuie să faci tu una, insistă Hope.

— Cum?

— Taie-ți o șuviță de păr! Atârnă-i-o în jurul gâtului și apoi prinde-i-o cu cel mai mare diamant.

Grace șovăia. Acum înțelesese și ea imaginea surorii sale asupra unei etole, însă nu era deloc sigură că-și dorea să renunțe la o șuviță din propriul păr.

— De ce nu dintr-al tău? întrebă ea.

Aveau același păr blond-murdar, lung până la umeri și cu aspect neîngrijit.

— Al tău e mai frumos.

Neadevărat, dar flatant. Cu un oftat, Grace își desprinse o șuviță de păr de la spate și o trase în față (măcar așa nimeni nu avea să observe porțiunea lipsă dacă se uita la ea doar din față). Tocmai se pregătea s-o taie când Hope îi mai comandă ceva:

— Mai lungă! Trebuie să-i coboare în jurul umerilor.

— Putem găsi niște câlți.

— Blana de nurcă e cea mai moale, deci fără câlți care s-o mănânce.

— Bine! rosti ea cu țâfnă.

Grace apropie și mai mult foarfecă de scalp și-și tăie o șuviță zdravănă de păr. O lipi apoi de păpușa de hârtie a surorii sale, prinzând-o în față cu cel mai bun diamant al lor.

Arăta bine, trebuia să recunoască Grace. Rochia de un verde plăcut, „blana" blondă, piatra prețioasă. O ridică în sus ca să obțină aprobarea lui Hope. Aceasta își dădu capul pe spate (probabil dinadins) și aplaudă (sau încercă s-o facă), scoțând un râset de nebună. Bucuria ei era suficientă ca să îmblânzească iritarea lui Grace. Hope era o adevărată perfecționistă, iar ideea de-a crea ceva care să se ridice la înălțimea standardelor ei era în sine un soi de recompensă.

Grace credea că Mona e deja pregătită. Balul urma să înceapă peste douăzeci de minute, și Bona încă mai era în lenjerie intimă, așa că așeză păpușa pe o foaie goală de hârtie, pregătindu-se să se apuce de treabă la noua rochie.

— Încă ceva, rosti Hope.

— Ce? întrebă Grace, dându-și ochii peste cap. Nu vreau ca Rona să întârzie la bal.

— O poșetă. Din cea mai moale piele de vițel.

— Bine, o să-i fac una după rochia Ronei.

— Fă-o acum, pentru ca pielea să nu mai sângereze!

— Poftim?

Grace, care stătea turcește pe podea, înconjurată de bucățele de hârtie și de accesorii bidimensionale pentru designul de modă, ridică privirea spre sora ei. Cocoțată în scaunul ei ce-i conferea putere, Hope aducea adesea cu o regină grandioasă așezată pe tron. Oare, deloc caracteristic pentru ea, Grace nu o înțelesese bine?

— Fă-o *acum* pentru ca pielea să nu mai sângereze!

— Ce piele?

Grace se înfioră toată, îngrețoșată și derutată.

— Din lobul urechii tale.

Pe Grace începu s-o ia amețeala, cum i se întâmpla atunci când mergeau cu mașina și suiau și coborau prea multe dealuri.

— Ești nebună!

Poate că Hope doar se prostea – nu-și putea modula vocea destul de bine ca să dea limpede de înțeles atunci când era sarcastică. Grace pescui o bucățică de dantelă din borcan și o împături de mai multe ori.

— Pot folosi asta, să fac o frumoasă…

— Nu! Ia foarfeca! Taie un lob! Va fi moale, poșetuța perfectă. Fă-o acum!

Grace rămase cu gura căscată la sora ei. Cum de se ajunsese aici? Cum putea sora ei să-i ceară un asemenea lucru? N-avea nicio noimă. Firește, uneori Hope putea fi destul de năstrușnică, dar nu era niciodată crudă cu Grace.

— Nu!

Grace sări în picioare, gata să-și ia tălpășița.

— Mona are nevoie de poșeta perfectă!

— Nu! Și n-o să mă mai joc cu tine dacă…

— Grace!

Un monstru se strecură prin material, lăsând în urmă un vag iz de mirodenie. Grace ridică privirea spre mami, aproape bucuroasă că venise să o salveze.

— De ce te contrazici cu sora ta?

— Mi-a zis să-mi tai…

— Doar fă ce-a zis!

Mami nu părea să priceapă niciodată cât de mult îi plăcea lui Hope să o facă pe șefa; pe de altă parte, Grace era persoana cu care lui Hope îi plăcea cel mai mult să o facă pe șefa.

— Poftim?

Ceva începu parcă să zvâcnească în capul lui Grace. Mami părea mai mare decât de obicei, ca un balon care fusese umflat dincolo de forma lui obișnuită. Și Hope părea mai mare – sau poate

Grace era cea care se micșora? Se uită de la mama la sora ei, nesigură cum să procedeze și pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Până cu un minut în urmă, avusese o senzație de déjà vu – Grace mai făcuse o dată aceste rochii împreună cu sora ei. Însă această parte era nouă. Nouă și *greșită.*

— Ce tot tragi de timp? răcni mami. Fiecare secundă e prețioasă! Dă-i surorii tale ce-și dorește!

— Mona are nevoie de o poșetă din piele de vițel.

— Dar eu nu sunt vițel, imploră Grace.

— Nu, tu ești o răsfățată egoistă!

Mami înhăță foarfecă de jos și i-o întinse lui Grace ca s-o ia.

— O poșetă mică-mică, măcar asta poți și tu să faci.

•

Atunci Grace se trezise. Visul o sâcâise toată ziua, făcând-o să se simtă ușor amețită ori de câte ori se gândea la el.

Era sâmbătă, iar Grace rămăsese în camera ei, lipită de telefon și de laptop. Timp de mai multe ore, jonglase simultan cu cinci discuții prin mesaje, folosind cinci nume diferite. Păstra carnete colorate diferit pentru fiecare alter ego în parte – și pentru femeile cu care interacționa fiecare dintre ele –, iar faptul că le avea în față era singura cale prin care putea să converseze în același timp cu mai multe domnițe. Trebuia să păstreze controlul asupra aspectelor de mare importanță: exploatarea tăticului bebelușului pentru domnița Alyssa215; situația tot mai proastă de acasă a domniței ShyShaina; numele celor trei copii ai domniței TaurusGirl; simptomele tot mai bizare ale domniței HoneyEyed, care, se temea ea, erau stadiile incipiente ale Alzheimerului (HoneyEyed era o ipohondră care-și pusese toți prietenii pe fugă). Ultima, dar nu cea din urmă, IsabelZ, o dependentă de mâncare aproape blocată în casă din cauza obezității, nu înceta niciodată să o țină la

curent cu programarea livrărilor zilnice de alimente, considerând că, prin faptul că ținea o evidență strictă asupra lor, consuma mai puțin. Pentru multe dintre domnițe, prințul era singura persoană în care aveau încredere să-i dezvăluie secretele întunecate din vieților lor.

Când pornea asemenea maratoane, Grace făcea actualizări pe măsură ce înaintau discuțiile, trecând de la un carnet la altul în vreme ce nota, simultan, orice împărtășeau la rândul lor LuckyJamison, Malcolm, SunSoakedSergei, Preston și River. Domnii ei nu trebuiau să fie chiar atât de diferiți unii de alții, însă Grace se mândrea cu abilitatea sa de organizare pentru a menține relațiile separate și, în măsura în care putea aplica acest lucru, personale. Printre tușele mai brute ale propriilor minciuni se mai strecurau și grăunțe de adevăr, de lecții și de experiențe deprinse de-a lungul vieții.

Telefonul scoase un țârâit subțire, numai că de data asta nu era o notificare de la vreuna dintre aplicații. Era un mesaj de la Miguel, care o întreba dacă are nevoie să-i aducă ceva. Puseseră la cale o întâlnire pe la începutul săptămânii, dornici să se informeze reciproc asupra evenimentelor recente cu privire la vizite și anticipând nevoia de sprijin emoțional de care urma să aibă nevoie Grace după ce Mama Mi-a Invadat Casa. Practic, Grace nu uitase, numai că ziua ei se scursese în voie chiar și așa.

Îi scrise înapoi:

Vin?

Miguel nu putea să tasteze la fel de repede ca trupa ei de domnițe cu degete experimentate, însă în cele din urmă îi răspunse:

Sigur. Ne vdm mai tz.

Una câte una, Grace închise conversațiile. Trebuia să facă un duș. „Taie-ți un lob!” Se înfioră. De obicei, visele ei se împrăștiau la vreo 15 minute după ce se trezea, însă cel de noaptea trecută nu se dădea deloc dus. „Dă-i surorii tale ce-și dorește!” Se agăța de ea precum o peliculă de sudoare lipicioasă într-o zi înăbușitor de umedă. Poate că ar fi trebuit să intre la duș imediat după ce se trezise; poate că asta l-ar fi făcut să se împrăștie.

Aproape la fel de rău ca oroarea visului fusese cât de familiar i se păruse restul. Ea și Hope petrecuseră ore – ani – creând și jucându-se cu păpușile lor de hârtie, și poate că nu rostiseră niciodată exact acele cuvinte pe care le spuseseră în vis, însă fuseseră și unele destul de apropiate.

„Mona are nevoie de o poșetă din piele de vițel”.

Familiaritatea visului o speria, spaima aceea necontenită că totul se întâmplase aievea, și de fapt memoria era cea care-i juca feste lui Grace. Însă își atinse din noul lobul urechii și-l găsi intact. Ambii erau la locul lor, însă își amintea totuși vag că renunțase la o șuviță din propriul păr pentru cauza accesoriilor Monei.

Fără distragerea oferită de internet, senzația aceea lipicioasă se înrăutățea de la o clipă la alta. Se repezi în baie, dornică să scape de ea.

8.

Grace se îmbrăcă cu o pereche de colanți negri și cu un tricou larg de culoarea bujorilor ce-i cădea perfect pe un umăr. Bustiera sport – pentru că era lejeră, nu pentru că făcea sport – i se părea mai strâmtă decât data trecută, așa că și-o trase mai jos pe coaste. Aprecia că se îngrășase cu vreo patru kilograme în timpul pandemiei, lucru pe care-l punea pe seama efortului insuficient și a prea multor gustări nesănătoase. În fine, avea să scape de niște kilograme după ce începea iar să lucreze cu normă întreagă. Își trase șlapii în picioare și se întoarse în baie pentru a-și îndrepta părul. Singura imperfecțiune din opera Freyei era faptul că vârfurile rozalii păreau boacăna unei adolescente dacă-și lăsa părul să se usuce natural și nu și-l pieptăna deloc.

Lăsă ușa de la baie deschisă în vreme ce se pregătea și îi trecu prin minte că nu-și intersectase deloc pașii cu mama ei pe tot parcursul zilei. Când Grace se retrăsese înapoi în cameră, dimineața târziu (cu o cană de cafea babană), ușa lui Jackie era tot închisă. Ceva mai târziu, o auzise când și când pe Jackie mișcându-se în sus și-n jos pe scări. Înainte de sosirea mamei, Grace nu fusese sigură dacă scările urmau să fie prea mult pentru ea. În calitate de femeie care muncea cu normă întreagă, Jackie funcționa într-un ritm ce-ar fi putut să fie descris ca „plin de nerăbdare”, cu mișcările ei iuți, robotice, și mereu cu atenția îndreptată la următorul lucru aflat pe lista cu obiective de îndeplinit. Cu excepția modului mai lent și mai precaut de-a păși și a ușoarei cocoșări a umerilor, Jackie părea destul de capabilă din punct de vedere fizic, ceea ce era o ușurare.

Deci fără șters la fund în viitorul apropiat.

Mamei îi tremura ușor o mână, iar ochii îi deveniseră ușor lăptoși, însă câteva nopți de somn

profund îi mai aduseseră un pic de culoare în obraji. După ce Jackie își aranjase dormitorul exact așa cum și-l dorea, nu se mai comportase într-un mod lipsit de ajutorare și nici nu mai emisese tot soiul de solicitări. Lui Grace îi trecu prin minte că poate mama ei nu locuise niciodată singură, sau cel puțin nu pentru o perioadă destul de lungă (spre deosebire de Grace), iar acest lucru era poate un motiv de îngrijorare mult mai mare decât sănătatea ei.

•

Șlapii lui Grace lipăiau pe podea în timp ce mergea prin bucătărie. Observă ghemotoacele de scame adunate sub masă și urmele vagi ale unor încălțări, așa că adăugă „un dat rapid cu mopul” pe lista cu lucruri de făcut. Sufrageria încă nu fusese deloc folosită – ea însăși mânca în fața televizorului sau la birou –, însă o masă așa cum trebuie împreună cu Miguel era o parte a propriei imagini pe care și-o formase în minte atunci când devenise proprietara casei. Ceea ce putea duce la organizarea de cine festive sau nopți de joc și cine mai știe ce altceva. Viața de apartament nu-i îngăduise niciodată să aibă suficient spațiu pentru distracție, însă majoritatea oamenilor se adunau ceva mai prudent în momentul de față – asta dacă se adunau vreodată. Iar atunci când își imaginase că avea să sporovăiască jumătate de noapte cu Miguel sau să râdă cu prietenii strânși în jurul mesei, mama ei nu făcea parte din acea imagine.

— Bună! zise Grace, cercetând rapid bucătăria cu privirea.

Era destul de curată, însă cumva o surprindea faptul că mama era la aragaz și amesteca în ceva ce aducea a supă.

— Bună, scumpa, ai muncit mult?

Jackie habar n-avea de hobbyul lui Grace, însă fiica sa îi explicase că uneori trebuie să rămână singură în camera ei Pentru a Munci. Ceea ce însemna stabilirea unei granițe preventive în așa

fel încât să poată impune niște reguli pentru timpul lor personal. Realitatea acestui lucru, menționată acum pe un ton atât de firesc, o făcu pe Grace să se teamă că poate mama ei și-o imaginase zăvorându-se în cameră și masturbându-se toată ziua. Nu, stai nițel… Jackie nu s-ar gândi în veci la masturbare! O, Doamne, Grace și-o imagina pe mama ei gândindu-se la masturbare!

— Miguel vine la cină, o anunță Grace, grăbindu-se să schimbe subiectul.

— Știu, de-aia pregătesc un sos *puttanesca,* ciripi Jackie. Mă rog, aduce un pic cu sosul *puttanesca* – n-ai anșoa. Dar e-n regulă – în felul ăsta e mai puțin scandalos.

Jackie râse la propria glumă, care nu avea niciun sens. Mâna lui Grace încremeni pe ușa dulapului rămas închis în vreme ce se holba, buimăcită, la femeia din fața aragazului. Tunsoarea pixie pe care i-o făcuse Grace se ridica la înălțimea promisiunii pe care i-o făcuse: Jackie părea, totodată, și mai distinsă, și mai tânără. Grace sesiză și o anumită vigoare reînnoită în felul în care păși atunci când se opri din amestecat în sos și se repezi la frigider ca să mai vâneze niscaiva ingrediente. Avusese de gând să încălzească o pizza congelată pe care să trântească niște măsline *kalamata* și niște ciuperci, lângă care să pregătească și o salată din roșii prunișoare. Vicleană, mama ei transformase totul într-un platou cu paste cu sos făcut în casă.

Oricât de familiar i se păruse visul, cel de-acum îi era complet străin. Aceasta era o mamă pe care Grace chiar nu o cunoștea. Mami nu gătea decât atunci când mai scotea la iveală câte o caserolă cu ton sau un Hamburger Helper. La vârsta de opt ani, Grace se ocupa practic singură de toată casa. Tânăra Grace devenise o adevărată maestră în mâncăruri semipreparate și alte chestii asemănătoare precum crenvurștii cu fasole fiartă în sos, friganele și orice alte chestii puteau fi puse pe chiflele englezești (de obicei, presărate din belșug

cu cașcaval ras), pe care mai apoi le punea în cuptorul cu gril. Această persoană hotărâtă să pregătească o cină mai bună decât ar fi făcut Grace nu aducea absolut deloc cu femeia disperată care practic plânsese la telefon cu doar o lună în urmă. La suprafață, toate astea păreau un lucru bun, însă Grace nu-și putea înfrâna o anumită senzație stranie, genul de senzație că totul e de-a-ndoaselea, că ceva nu-i la locul lui, ce venea de fiecare dată când își întâlnea mama prin casă.

Apă. Grace subzistase toată ziua pe bază de cofeină, iar acum avea nevoie să filtreze afară din organism tot ce-i provoca această senzație de amețeală. Asta o determinase să vină în bucătărie, un pahar cu apă. Încă sub vraja creată de Jackie, Grace se întinse după pahar. Mâna ei atinse… o cutie de piersici la conservă.

Deschisese dulapul greșit? Nu!

Cercetă cu atenție ce avea acum în fața ochilor. Paharele de băut apă și cele pentru vin, cănile și sticlele de apă refolosibile nu mai erau acolo. Nici vreunul dintre castroane – pentru cereale, ramen și orice altceva. În schimb, găsi acolo stive ordonate – în ordine alfabetică? – de mâncăruri la conservă pe raftul de jos, iar pe cel de deasupra, cutii cu paste, o enormă varietate de orez semipreparat și tot soiul de biscuiți.

În timp ce Jackie își vedea de mărunțit și de fredonat, prefăcându-se că totul e cât se poate de normal, Grace trecu la dulapul următor, care adăpostea farfuriile, caserolele Pyrex și recipientele pentru depozitat alimente. Acolo își găsi toate cerealele, aliniate la perfecție, iar deasupra lor, chipsurile, floricelele și batoanele cu gustări.

Dintr-odată, își simți gâtul complet uscat și trupul aproape deshidratat. Grace avea impresia că-i crescuse brusc și temperatura. În vreme ce primul dulap îi crease inițial o stare de dezorientare, o impresie cum că bucătăria era de

fapt la fel ca înainte și că memoria ei era cea care (încă o dată) îi juca feste, când ajunse la cereale – aranjate după *mărime,* nu după preferință – știa deja ce se întâmplase.

— Ce pizda mă-sii? murmură Grace. Apoi, mai tare, către mama ei: Mi-ai aranjat altfel dulapurile? Cu o voce și mai puternică: Cum îndrăznești să-mi aranjezi altfel dulapurile? Ai făcut un lucru foarte, foarte rău!

— Da, într-adevăr, ți-am făcut ordine în dulapuri.

Mama părea chiar fericită pentru ce făcuse, ca și cum realizarea ei era un lucru bun, chiar foarte bun.

— De ce? Unde-mi sunt paharele?

Jackie abandonă aragazul suficient cât să deschidă un dulap și să scoată la iveală noul adăpost al paharelor. Acest lucru veni însoțit de un gest din emisiunile ei concurs, „Ta-da!" Grace înșfăcă un pahar pe care îl umplu cu apă din carafa din frigider. Mișcările ei bruște și pline de enervare ar fi trebuit să fie ușor de interpretat. Și totuși, mama continua să radieze, de parcă ar fi fost cea mai împlinită dintre femei.

— Are mai mult sens să ai vesela în partea *aceea* a bucătăriei – Jackie arătă spre chiuvetă – și toate chestiile ce țin de mâncare în partea *asta* a bucătăriei, mai aproape de aragaz și de frigider.

Dacă ar fi fost bucătăria altcuiva, poate că Grace ar fi recunoscut că e un aranjament mult mai de bun-simț. Sosul *puttanesca* bolborosea ca sângele gata să dea în fiert. Jackie opri focul și puse un capac peste cratiță. Grace nici nu mai știa ce să facă mai departe. Instinctul îi dicta să țipe, însă odată cu trecerea anilor își mai îmblânzise temperamentul, conștientă de cât de înfricoșătoare fusese odinioară mama ei. Pe Hope n-o deranjase – poate că țipetele nu erau niciodată menite pentru ea –, însă Grace percepuse glasul ridicat al mamei ca pe o armă dură și dureroasă, susceptibilă să-i

rănească interiorul sensibil. Într-un efort de-a nu deveni și ea la fel de înfricoșătoare, se antrenase să-i interzică propriei voci tăria indusă de furie.

Iar deplina surzenie a lui Jackie în privința întregii situații?

— Mamă!

— Da, scumpa?

Jackie scoase trei farfurii din dulap.

Grace își dădu ochii peste cap. Pentru cine era această „scumpa”? Oare îl numise „scumpule” pe Robert sau poate pe drogatul ăla util?

— Mamă!

Mai tare, dar nu prea furioasă. (Oare acum îi putea spune Jackie în față, dat fiind că înaintaseră în vârstă și mai trecuseră și niște ani?) Mama se întoarse spre ea, cu o expresie complet inocentă. O falsă inocență? Toată chestia asta era de fapt o minciună, o șaradă. Jackie știa prea bine care era problema aici, și cu toate astea savura sarea pe care o punea pe rana provocată de faptul că Grace trebuia să pronunțe totul în gura mare.

— Dacă vom trăi împreună, începu Grace, adunându-și ultimele rezerve de răbdare, ca să conviețuim în pace, trebuie să ne respectăm reciproc limitele. Îți amintești? Am mai discutat despre asta.

Jackie clipi, nepărând să înțeleagă. Să fi fost și asta o parte a torturii? Faptul că se comporta de parcă își pierduse capacitatea de-a funcționa într-un mod acceptabil și natural?

— Spun că nu-mi poți schimba casa fără ca mai întâi să mă întrebi.

— Oh! Oh!

Era ca și cum ar fi urmărit o jucărie de plajă în timp ce se dezumfla. În vis, mama ei căpătase proporții uriașe, iar acum Grace o urmărea cum se micșorează.

Și, uite-așa, amărăciunea lui Grace se topi, transformându-se într-un soi de vină grețoasă. Își apăsă tâmpla cu un deget; rareori suferea de dureri

de cap, însă acum simțea că se instalează una. Poate că tensiunea era de vină, nu temperatura corpului.

— Bun, doar… încă mai încercăm să ne obișnuim cu noile… Mersi că ai pregătit cina… Sunt sigură că Miguel chiar se va bucura de ea. Eu merg să fac un pic de ordine în sufragerie și să pun masa.

— Bine, scumpa!

Jackie se întoarse la gătitul ei în timp ce Grace pornea în jos pe scările spre pivniță, unde ținea tot soiul de cutii cu produse de curățenie, după care își târșâi pașii în sufragerie pentru a-și curăța propria mizerie.

9.

Grace începu să se simtă din nou precum persoana de înainte – cea de dinainte de pandemie – în clipa în care Miguel îi trecu pragul. Bărbatul mirosea la fel de bine ca întotdeauna, un amestec de produse de îngrijire a părului și aftershave, și purta blugi mulați și un tricou negru – „uniforma" de serviciu. Astăzi, în locul unor fire răzlețe de păr uman, de tricou i se agățaseră niște fire din blana portocalie a lui Coco. Lucru care pe Grace o făcu să zâmbească; Miguel o iubea enorm pe afurisita aia de pisică, chiar și atunci când se plângea că poartă mereu după el sau inhalează firele de păr portocalii lungi ce acopereau corpul animalului. Grace se bucura că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Ia te uită la tine, iubita!

Bărbatul se repezi să o îmbrățișeze, strângând-o cu coatele în timp ce într-o mână ținea o sticlă de vin, iar în cealaltă, un buchet de flori.

— Ups, scuze, am intrat doar de două secunde și deja am încălcat regula distanțării fizice!

— E-n regulă, o, Doamne, ce mă bucur să te văd – în persoană!

Începură să chicotească și să scoată diverse exclamații în vreme ce Grace strângea florile la piept cu o bucurie demnă de o școlăriță.

— Hai, intră, intră!

Exact așa cum procedase în nenumăratele ei apartamente precedente, Miguel își lăsă pantofii sub măsuța de lângă ușă.

— Am o mască în buzunar, dacă-ți faci griji pe unde am umblat toată ziua.

— Stai fără grijă, am lăsat geamurile deschise, pentru o ventilare mai bună!

— Ia te uită ce spațiu ai aici! continuă el, vârându-și capul în living. Ce primitor pare! Nu-

mi vine să cred că n-am mai fost aici de când erai la vânătoare de case!

— Izolarea socială e cel mai naşpa lucru! zise Grace.

Într-un univers paralel, ea și Miguel ar fi mers la Target și IKEA ca să facă împreună cumpărături pentru a decora apartamentul. În schimb, Grace nu putuse decât să cumpere online și să se laude mai apoi cu propriile idei de design prin intermediul FaceTime.

Cu spatele la televizor, Miguel admira acum tablourile atârnate deasupra canapelei.

— Un gust foarte fin în materie de artă; transmite-i complimentele mele artistului!

— Acum am mai multe camere, ceea ce înseamnă mai mult spațiu pe pereți. Indiciu, indiciu!

Grace își desfăcu brațele, arătând către pereții ei splendizi.

— A, sigur, toată lumea apreciază arta până trebuie să plătească pentru ea.

— Cu mare drag te-aș plăti!

Grace îi dădu un ghiont în joacă.

— Glumeam doar – normal că mi-ar plăcea foarte mult să dăruiesc o capodoperă pentru cauza primei case a lui Grace.

— Mulțumesc, iubitu'!

— Cu plăcere, iubita!

Făcură schimb de pupici prin aer.

— O desfacem? întrebă Miguel, ridicând sticla.

— Ar trebui, presupunând că găsesc tirbușonul.

— Cum ai putea rătăci un asemenea lucru?

O urmă în sufragerie.

— A, nu l-am rătăcit, dar între timp au avut loc niște rearanjări…

Jackie își făcu apariția în ușă, rânjind ca o nebună și blocându-i lui Grace accesul în bucătărie.

— Dumneata trebuie să fii domnișoara Jacquelyn!

Miguel o prinse de mână și se aplecă pentru a i-o săruta, însă rămase cu buzele la câțiva centimetri buni de pielea femeii.

— Bun-venit înapoi în Pittsburgh!

— Oh, mulțumesc foarte mult!

Strălucirea încântării ei ilumina toată încăperea.

— Cina e aproape gata – a trecut ceva de când n-am mai avut ocazia să gătesc pentru cineva.

— Și gătește!

Miguel îi aruncă lui Grace o privire ce voia să transmită „Ești cu adevărat norocoasă". Oare era sarcastic? De ce nu reușea să-și dea seama? Visul de noaptea trecută își făcu iar apariția, amintindu-i de cererile surorii ei.

— Doamnelor, trebuie să adaug că părul vostru arată fabulos!

Grace își atinse vârfurile roz.

— Nu-i exagerat?

— E mult prea exagerat, dar niciodată nu apelezi la Extra – e o schimbare plăcută. Și presupun că tu te-ai ocupat de-al domnișoarei Jacquelyn?

— Ador faptul că-mi spui Jacquelyn. Și ce flori frumoase!

Ochii lacomi ai femeii nu se mai desprindeau de la buchetul lui Grace.

— Un adevărat gentleman – nu credeam că a mai rămas vreunul.

Grace îi aruncă o privire scurtă lui Miguel și își închipui că se întrebau amândoi: oare mama avea impresia că flamboaiantul prieten gay e de fapt *partenerul* fiicei sale?

— Hai să punem astea în apă!

Mama îi luă florile din mână și se întoarse în bucătărie.

— Și găsește tirbușonul! Degrabă!

Grace încă mai avea o reținere să le-o prezinte pe Jackie prietenilor. Lui Miguel îi împărtășise doar frânturi din copilărie, iar această versiune a

mamei sale, așa drăguță cum părea acum, i se părea ușor străină și un pic prea impredictibilă.

•

— Mm! E cel mai fin sos *puttanesca* virgin pe care l-am gustat vreodată!

Miguel adora mâncărurile alese.

Jackie râse și se îmbujoră. Poate că Grace interpretase greșit – oare mamei începea să-i placă de Miguel? Florile arătau splendid acum, etalate într-o vază din spatele său, iar când și când Jackie mai întindea mâna și le atingea petalele delicate și moi.

— Dacă lucrurile nu vor funcționa cum trebuie cu Grace, poți veni să stai cu mine.

— Ai grijă ce-ți dorești! bombăni Grace înainte să mai soarbă niște vin.

Se bucura de dispoziția glumeață a lui Miguel și de eforturile lui de-a se purta drăguț cu mama ei, dar parcă începea să sară un pic calul.

— Mi-ar plăcea să mai gătesc, însă nu cred că Grace vrea să o fac.

Grace se opri din mestecat (sosul *chiar* era bun) și se uită la mama ei.

— Asta e primul lucru pe care l-ai făcut. Și n-ai pomenit niciodată că gătești.

— Cu mare bucurie aș găti – e un lucru pe care am ajuns să-l îndrăgesc. Glen m-a învățat foarte multe… Se întoarse spre Miguel, adăugând: Glen a fost primul meu soț. Primul soț *cu acte.* Am trăit cu Paul, tatăl lui Grace, ani de-a rândul, și el spunea mereu că ne vom căsători, dar până la urmă pur și simplu a dispărut, uite-așa!

Miguel îi turnase lui Jackie doar o jumătate de pahar de vin, cum îi ceruse ea însăși, însă după scurtul lui toast pentru case-noi-și-prieteni-și-mame, femeia îl dăduse pe gât dintr-o singură înghițitură. Acum începea deja să amestece cuvintele.

— Iar după ce-a murit Glen – cancer la prostată, pur și simplu a refuzat să meargă la doctor,

nedorind să-i vâre cineva un deget în fund…

Grace îi întâlni privirea lui Miguel, și amândoi chicotiră. Niciodată, în vecii vecilor, n-ar fi recunoscut față de Jackie de câte discuții avuseseră parte legat de chestii care intră – și ies – din funduri.

— Păi, de fapt, chiar nu e deloc amuzant.

Jackie părea rănită.

— Glumă între prieteni.

Grace clătină din cap, alungându-și din minte imaginile și glumele nepotrivite.

— L-am iubit pe Glen, indiferent ce părere aveți *voi* despre el, și era un adevărat maestru în bucătărie. În fine, de atunci am început să gătesc și eu, și cred că ți-aș putea face mâncăruri mult mai sănătoase decât preparatele alea congelate pe care le ții tu în congelator.

Miguel o dojeni pe Grace cu furculița.

— Mâncarea procesată conține foarte mult sodiu. Nu e sănătoasă.

Grace îi aruncă un rânjet ironic. Miguel știa perfect că ea obișnuia să mănânce mai bine și că, înainte, își cumpăra aproape zilnic mâncăruri de la restaurantele cu specific mediteraneean aflate la o aruncătură de băț de coafor. Însă apoi începuse să economisească tot mai mult pentru un avans la casă. Iar apoi lumea începuse treptat-treptat să se destrame. Oare nu se leneviseră cu toții după ce se treziseră închiși în case? Miguel nu făcuse niciun comentariu asupra greutății ei – poate că nu i se părea diferită față în față prin comparație cu discuțiile pe video –, însă Grace se întreba dacă nu cumva se păcălea singură cu chiloții ăia speciali cu talie înaltă și elastică; poate că totuși pusese mai mult de patru kilograme.

— Mamă, cu mare bucurie aș accepta și eu să te ocupi de gătit dacă îți face plăcere, dar n-ai zis nimic, deci n-am avut de unde să știu.

— Știu că te temi că am să-ți stau în cale, dar tot ce vreau e să fiu de ajutor. Și știu… că nu ți-am

fost mereu alături. Când erai mică. N-am fost o mamă adevărată pentru tine. Și poate că acum nu mai vrei tu, însă… Pot să încerc, Grace.

Grace clipi, nesigură dacă ce auzea era real sau nu – nesigură dacă mama ei chiar spunea adevărul. Își dorise mereu ca mama să-și recunoască aceste greșeli față de ea, însă acum nu o mai cunoștea pe Jackie suficient de bine ca să-și dea seama dacă nu cumva juca teatru. Cuvintele potrivite, în locul potrivit – și având și un martor? În lipsa unui răspuns pe măsură, Grace nu făcu decât să încuviințeze din cap. Și să zâmbească. Apoi își împinse paharul către Miguel spre a-i fi reumplut cu Merlot.

10.

— Și a mai fost și adunarea aia de la școală…

Jackie se plesni cu palma peste genunchi și râse. Se prefăcea – Grace era sigură; chiar nu avea cum să fie *atât* de cherchelită!

— Și copiii erau perfect aliniați, așteptându-și rândul să vină la microfon și să recite câteva informații despre legume. Grace avea varza. *Varza!*

Hohoti atât de tare, încât îi apărură lacrimi în ochi, însă râsul ei era molipsitor, iar Miguel se lăsase deja antrenat în joc.

— În clipa în care a ajuns la microfon… *Prprprprprprpr!*

Făcu un zgomot neplăcut cu limba.

— Era ca și cum s-ar fi bășit în el, iar bășina s-ar fi auzit în boxe! Replica ei ar fi trebuit-putut să fie „Asta se întâmplă când mănânci prea multă varză!”

— Foarte amuzant!

Grace nici că s-ar fi putut simți mai prost de-atât, însă n-o băga nimeni în seamă. Aproape sigur nici măcar nu-i mai auziseră replica din pricina efectului extrem de comic pe care-l avusese. Vinul amplifica enorm capacitatea lui Miguel de-a râde, în vreme ce asupra lui Grace acționa ca un somnifer.

— Biata Grace! exclamă el.

După cină, se adunară toți trei în living. Jackie și Grace se așezară în colțuri opuse ale canapelei, în vreme ce Miguel alese fotoliul de la IKEA – *Koarp* –, din care își putea admira mult mai bine tablourile și lungi gâtul în direcția fotografiilor cu Hope. Grace se arătase întotdeauna reticentă în privința surorii ei; moartea lui Hope îi contaminase toate amintirile din copilărie. Chiar și momentele plăcute veneau însoțite de un asterisc* (**dar apoi*

a murit). Miguel nu avea decât niște informații de bază.

Dat fiind modul în care evolua seara, Grace începea să creadă că prietenul ei profită de situație. Nici măcar nu întrebase ce fel de medicamente ia „domnișoara Jacquelyn” când aceasta mai ceru un picuț de vin, iar el îi mai turnă în pahar. Era doar o fracțiune din ceea ce el și Grace consumaseră deja – Grace avea la îndemână o sticlă de Shiraz ieftin la care se repeziseră după ce terminaseră mult mai bunul Merlot adus de Miguel –, însă eforturile lui de-a face conversație scoteau la iveală o notă malefică; Grace avea senzația că musafirul îi manipula mama cu ajutorul alcoolului.

Întrebările lui declanșau extrem de neplăcuta tendință a lui Jackie de-a depăna o poveste amuzantă – de multe ori pe socoteala altcuiva – numai ca să pară spirituală. Miguel o făcea să-i fie aproape prea ușor, concentrându-se acum la primii și cei mai stânjenitori ani de școală ai lui Grace; întreba ce gen de hobbyuri avusese sau dacă jucase vreun sport ori cântase în corul școlii. Partea mai puțin beată din ea considera că Miguel spera probabil să o audă pe Jackie împăunându-se cu talentele din copilărie ale lui Grace, și poate atunci ar fi sărit și el s-o sprijine cu un „Mereu i-a plăcut o seară bună de karaoke!” sau „Deci așa a învățat să-și zdrobească adversarii!” (Miguel credea că Grace e mult prea ambițioasă la jocurile de societate.) Și era perfect posibil ca el să încerce să sape și în căutarea unor amănunte legate de Hope.

— Acum putem să facem altceva? întrebă Grace, secată de energie.

Amintirea cu acea adunare de la școală era cu atât mai amară din pricina faptului că fusese una dintre puținele la care participase și mama ei. Grace fusese extrem de entuziasmată și de tulburată.

Miguel îi trimise un pupic în zbor, iar ea citi în expresia lui că „în curând se va termina totul”,

ceea ce o făcu să se simtă ceva mai bine. Poate că era și un lucru bun, să capete și Miguel o doză zdravănă de Mama cea Obraznică – care era o descriere mai potrivită, în opinia lui Grace, decât Cheful cel Voios și Gazda Lipsită de Griji la care fusese martoră în cea mai mare parte a serii. Poate că totuși Jackie nu se schimbase chiar atât de mult pe cât părea uneori. Acum avea cu totul alte motive de stres, iar abilitățile ei de gătit se mai îmbunătățiseră, dar poate că dedesubt rămăsese de fapt aceeași viperă veninoasă din tinerețea lui Grace, gata oricând să se repeadă.

•

Preț de o clipă nu se mai auziră decât zgomotele de afară – o mașină cu radioul dat prea tare sau niște artificii asurzitoare lansate înainte de 4 Iulie. Grace trăgea nădejde, dat fiind că discuția începea să lâncezească deja, că seara era pe sfârșite. Însă apoi Jackie surprinse direcția în care privea Miguel.

— N-ai mai văzut-o niciodată pe Hope?

— Nu!

— Gray nu prea se omoară cu pozele. Hope era o făptură tare scumpă! Dificilă, însă nu din vina ei.

Exact când Grace își închipuia că mama sa urma să fie cuprinsă de o dispoziție ceva mai sobră, Jackie își reveni.

— Hope avea o minte brici. Când aveau vreo șase ani, a convins-o pe Grace că ea, Grace, adică, e însărcinată și că urmează să nască un bebeluș. Nici măcar nu știau de treaba cu barza și copiii – sau cel puțin Grace nu știa! –, însă Hope i-a spus ceva, iar Grace a venit plângând la mine, spunându-mi că nu e pregătită să aibă un bebeluș. Am intrat imediat în panică, închipuindu-mi că o molestase cineva, dar nu, era doar sora ei, care îi jucase o festă.

Era asta o poveste amuzantă? Nu, nu prea! Miguel nu mai părea la fel de amuzat ca înainte, însă era atent și dornic să mai capete niscaiva

indicii despre Hope. Jackie nu aflase niciodată ce anume îi spusese Hope lui Grace de-o convinsese că e însărcinată, însă Grace își amintea.

— În dimineața asta ai făcut întâi pipi, apoi caca? o întrebase Hope.

— Da!

— Jacob te-a atins când vă jucați de-a prinselea?

— Da!

— Era transpirat?

— Cred că da!

— Astăzi te-ai scobit în nas?

Grace își dăduse ochii peste cap.

— Ți-ai băgat degetul în nas? Spune adevărul!

— Poate!

— Ești murdară în genunchi?

Grace se uitase în jos.

— Da!

— Ai o senzație ciudată în burtică?

— Da!

Și la acea vreme habar n-avusese de ce o durea burta, ignorantă în privința termenului „arsuri la stomac", dar nerăbdătoare să înfulece tot ce-aducea mami de la Taco Bell.

— Ha-ha – o să ai un bebeluș!

Se strâmbase la Hope, dându-i astfel un plus de importanță acelei informații. Însă Hope jurase că Grace prezenta „toate semnele" și că făcuse „toate chestiile", și de aceea acum avea un bebeluș care creștea în ea.

— Ce ți-a zis sora ta? o întrebă Miguel, urmărind probabil cum amintirea se mișca în umbrele din spatele privirii lui Grace.

Dând din picioarele așezate unul pe altul, Grace se întoarse către mama ei.

— Nici despre „indigestie" nu știam nimic pe atunci, în pofida faptului că pur și simplu iubeam mâncărurile de la Taco Bell.

Jackie și Miguel izbucniră amândoi în râs, mulțumiți de răspunsul ei.

— Cred că Hope te-a speriat de-a binelea să nu mai faci în viața ta un bebeluș.

În cameră se așternu dintr-odată tăcerea. Grace știa că Miguel e conștient că mama ei nu se referea la renghiul prostesc jucat de Hope, ci la temerea de-o viață că exista posibilitatea să aducă pe lume un copil cu nevoi speciale. Un copil care să o solicite la maximum și care să nu aibă totuși șansa de-a trece de adolescență.

— Nu-i adevărat!

Grace vorbi pe un ton blând și cu o sinceritate pe care i-o arăta rareori mamei sale.

— Ba. De fapt, m-am gândit destul de mult la asta. E ceva ce chiar îmi doresc, dar…

Miguel dădu aprobator din cap. Știa, doar discutaseră de multe ori înainte.

— Situația potrivită, relația potrivită… nu apare niciodată. Și nu mai am nici timp.

— Iubita, ai doar 36 de ani! rosti Miguel.

— Da, ceasul ticăie!

— Acum nu mai e cum era odată, spuse Jackie. Acum oamenii se hotărăsc mai greu ce anume își doresc.

Părea necaracteristic de încurajatoare, lucru pe care Grace îl aprecia, însă realitatea nu avea să se schimbe singură pentru cei care aveau nevoie de un pic de timp în plus.

— Da, adevărat! Însă numai dacă îmi congelez ovulele – sau apelez la o adopție. Nu mă opun acestor lucruri, însă nu cred că vreau să fiu mamă singură. Îmi doresc… Am nevoie de un partener.

Ridică din umeri, uitându-se la Miguel. Discutaseră toate aspectele acestei idei. Lui Grace îi luase mult timp să o recunoască în fața lui sau să o înțeleagă ea însăși că nu era atrasă de *nimeni* – practic, nici măcar nu cunoștea noțiunea de dorință la prima vedere, ceea ce făcea întâlnirile extrem de dificile; majoritatea bărbaților cu care se întâlnise erau pregătiți de sex cu mult înainte ca Grace să

poată stabili dacă se simțea sau nu apropiată de ei într-un fel care să conteze cu adevărat.

— Da, e foarte dificil să faci treaba asta singură, se arătă de acord mama ei.

— Știu că există cineva și pentru tine. Doar că s-ar putea să ai nevoie de o altă *noțiune* cu privire la ce anume cauți.

Miguel exagerase cu „noțiune”, însă nu era nevoie să o sublinieze de față cu Jackie. El însuși o ajutase pe Grace să înțeleagă faptul că era probabil să fie un „as”. „Asexual” era un termen pe care Grace nu-l aprecia în mod special, însă Miguel o încurajase să fie deschisă în privința lui.

— Și știu că te împotrivești, dar, dacă ești sinceră în legătură cu „cine anume ești” și ce anume cauți, o aplicație de întâlniri chiar s-ar putea să funcționeze. E o metodă ușoară să-i lași pe oameni să afle lucruri importante.

— Nu! pufni Grace. Nu prea cred!

— Există și oameni *adevărați,* să știi, oameni drăguți, în pofida a ce spui tu.

— Nu prea cred!

O știa prea bine, doar era zona în care era expertă. Toți cei de pe internet erau falși într-un fel sau altul.

— Dar tu? îl întrebă Jackie pe Miguel.

El făcu chestia aia a lui drăguță cu gura pe care o făcea adesea când cădea pe gânduri sau devenea visător. Nu era cu adevărat un zâmbet, însă încordarea buzelor strâns lipite îi scotea la iveală o gropiță într-un obraz.

— S-ar putea să am și eu copii la un moment dat, habar n-am – sunt cu câțiva ani mai tânăr decât Grace, deci mai am un pic de timp.

Îi făcu cu ochiul lui Grace.

— Dar, pe de altă parte, e o lume bizară. Micuții inteligenți s-ar putea să merite mai mult decât ce le-aș putea oferi eu.

— Ai fi un tată grozav, Miguel!

Grace chiar credea acest lucru, însă știa că prietenul ei avea în minte obstacole mult mai mari și subiecte de-a dreptul apocaliptice la care să cugete.

— O, Doamne, discuția asta devine mult prea…

— Poate că ați putea face amândoi un copil!

Jackie arbora un rânjet ce transmitea „E perfect, am rezolvat problema!” Miguel și Grace se uitară unul la altul și izbucniră în râsul acela în hohote tipic școlarilor care în sfârșit au înțeles și ei cum le funcționează anumite părți ale corpului.

— Nu vreau să zic… O, pentru numele lui Dumnezeu, fiți serioși, nu sunt chiar complet pe lângă. Și știu că există metode alternative… Cum îi zice? Inseminare artificială?

— Mamă!

Însă era o indignare mimată; Grace chiar se bucura să aibă un motiv de râs și să mai scape astfel de o parte din încordare.

— Acum lumea o face – persoanele gay, prietenii și cei care doresc să-și întemeieze o familie.

— O gândire incredibil de deschisă din partea ta!

Grace chiar era impresionată de mama ei, însă acum se temea să îl privească în ochi pe Miguel. Exista oare vreo șansă ca și acesta să ia în considerare o astfel de posibilitate? Acum, că tot spărsese Jackie gheața?

— Știu că nu vă gândiți cu adevărat la asta, continuă Jackie. Însă eu am avut doi copii. Iar Glen a avut și el doi. Iar Robert avea trei copii. Am lucrat cu persoane în vârstă vreme de aproape 30 de ani, și majoritatea aveau copii. Așa că știu și eu destul de multe despre diferitele tipuri de părinți și de copii…

Ridică din umeri.

— Știți ce cunoaștem cu toții? Că cel mai greu e să fii părinte în acel moment, când se întâmplă

lucrurile. Dar când privești în urmă… Cu toții știm ce-am fi făcut altfel.

Iat-o, încă o dată! Ramura de măslin! Iar de data asta Grace chiar o credea.

— Spun doar că… e posibil ca lucrul perfect să nu apară imediat. Însă poate te uiți la cel pe care-l ai și găsești o cale să te mulțumești cu el.

Jackie zâmbi, însă acum se simțea și o nuanță de tristețe în acel zâmbet. Începu să se legene înainte și înapoi, pregătită să se ridice din culcușul pe care și-l făcuse pe perna canapelei.

— Mersi, scumpa! Copii, eu vă las singuri! Miguel, a fost o adevărată plăcere, și mă bucur enorm că ești prietenul lui Grace!

Miguel o îmbrățișă cordial.

— Îți mulțumesc și eu, domnișoară Jacquelyn! Mă simt extrem de fericit că te-am întâlnit, și ne vedem curând!

Grace îi simți buzele mamei sale pe obraz când Jackie se aplecă s-o pupe.

— Noapte bună, scumpa!

Nesigură cum anume să răspundă, Grace nu zise decât:

— Noapte bună, mamă! Mulțumesc pentru cină!

Miguel și Grace rămaseră singuri, însă într-un soi de alertă, ascultând cu atenție fiecare pas pe care Jackie îl făcea în drumul ei precaut în sus, pe scări. În cele din urmă se închise o ușă – cea de la baie, Grace era destul de sigură. Rămași în sfârșit siguri, Grace îi zâmbi celui mai bun prieten. Acesta ridică o sprânceană în vreme ce pe chip i se întipărise un adevărat amestec de gânduri. Pesemne Grace nu avea la fel de multe chestii care o nelinișteau, însă trecură câteva secunde stânjenitoare, înainte de-a începe amândoi să vorbească.

11.

— Măi să fie… a fost destul de… stingheritor!

De parcă paharul ei gol era de vină pentru momentele mai puțin reușite ale serii, Grace îl împinse furioasă spre capătul opus al măsuței de cafea stil mijlocul secolului al XX-lea. Își simțea pleoapele foarte grele, iar acum îi părea rău că desfăcuse și a doua sticlă de vin.

— Mai rău decât te temeai? Mai bine?

Miguel o fixa în continuare cu privirea în timp ce Grace analiza în minte cum decursese primul lui contact cu Jackie.

— Nu chiar rău. Cu excepția poveștilor umilitoare. Dar… înțeleg, văd și părțile bune, chiar le văd, însă parcă femeia asta-i peste tot. Și e nițel… nițel… Oftă și se prăbuși înapoi pe canapea, adăugând: Mă derutează.

— Văd și eu prea bine. Dar cred că-și dă silința – cred că are intenții bune.

— Poate… Uneori.

— Știu că n-ar trebui să fiu eu cel care vorbește, dar cred că o văd mai clar pe mama ta.

Se opri și așteptă până când Grace îi întâlni privirea.

— S-ar putea să nu mai fie aceeași persoană cu care ai crescut tu.

Grace încuviință din cap.

— Iar asta are darul să te deruteze. Pentru că nici eu nu mai știu cine e de fapt.

— Dă-i o șansă! N-a trecut decât o săptămână.

La etaj, se deschise o ușă. Apoi se auzi un scârțâit în timp ce era închisă, cu toate că nu se auzi niciun clic, semn că se închisese de tot. Grace își închipui mama cu urechea lipită de crăpătură, atentă la discuția lor. Închiderea și deschiderea ușilor fu suficientă ca să pună aerul în mișcare, iar Grace surprinse un ușor iz fetid, de flori putrede, ce emana dinspre lucrurile mamei sale.

Grace rămase cu ochii ațintiți în ai lui Miguel, clipind din nou și din nou în vreme ce un rânjet amenința să-i strâmbe fața.

— Ce-i? o întrebă, râzând.

— Te-ai gândit vreodată? La sugestia ei?

— Să facem copii împreună?

Grace aprobă, dând din cap.

— Nu știu. Tu?

Ea ridică alene din umeri.

— Adică, dacă tu… Nu sunt sigură că mă simt pregătită deocamdată sau că mi-am dat seama cum – sau dacă ar trebui, de fapt – să fac un copil.

Era un răspuns neutru. Și cu siguranță nu voia să abordeze un asemenea subiect în timp ce mama ei îi ocupa dormitorul de oaspeți (o cameră a copilului?). Dar să crească un copil împreună cu Miguel… nu era cea mai proastă idee.

— Tu ești de departe cea mai lungă relație pe care am avut-o vreodată cu un bărbat. Și ești un prieten grozav.

Miguel îi aruncă un zâmbet cochet.

— O Relație Platonică cu un Gay? Un bărbat gay și o femeie asexuală?

— Dacă am de gând să mă implic într-o RPG, n-am nevoie de un bărbat pentru asta.

Miguel izbucni în râs.

— Așa te vreau! Acum te lași și tu pătrunsă de spiritul lucrurilor.

Grace îi aruncă un rânjet, iar el îi trimise în zbor un pupic. După ce terminară discuția cu copilul, atenția lui se întoarse încă o dată la pozele cu Hope. Clar cuprins de interes, își înclină corpul în așa fel încât să le poată vedea mai bine, aplecându-se în față cu coatele pe genunchi. Grace și-l închipuia deja cum îi vedea sora.

Surâsul ce aducea cu un țipăt. Dinții strâmbi și doar pe jumătate formați. Saliva din colțurile gurii. În două dintre portrete, fotografii o puseseră să stea pe ceva, un taburet sau o sofa, sau o bancă, sprijinită bine de mai multe pernuțe atent plasate.

În poza făcută din față, scaunul cu rotile automat era perfect vizibil, la fel și picioarele subțiri, pe care nu se putea sprijini.

— De ce fugeai? o întrebă.

Prinsă pe picior greșit, Grace se privi cu atenție în poză, o pată cețoasă în spatele scaunului cu rotile al surorii ei. Până acum n-o mai întrebase nimeni așa ceva, cu toate că era evident că, într-adevăr, fugea. Jackie nu le fotografiase prea des – iar această poză, își amintea Grace, fusese făcută de iubitul acela înalt, care se ivise în viața lor timp de un an sau doi.

— Crezi că Hope pare fericită? întrebă ea, eschivându-se de la întrebarea lui Miguel, însă interesată în mod sincer de părerea lui. De-asta mamei i-a plăcut mereu poza la care te uiți, de-asta a și înrămat-o. Crede că Hope pare plină de… încântare.

Miguel se ridică de pe fotoliu și se apropie de fotografie pentru a o cerceta mai bine.

— Cred că da. Practic, nu știu nimic despre ea. Tu crezi că pare fericită?

— *Era* fericită, în privința asta n-am nicio îndoială. Dar mai văd și altceva.

Grace se uită spre scări, îngrijorată că cineva trăgea totuși cu urechea la ei. Când reveni la Miguel, șopti:

— Lucrurile deveneau uneori bizare. Cu Hope.

Din doi pași plini de nerăbdare, Miguel era lângă ea pe canapea, aproape lipit de trupul prietenei sale ca să-i primească secretele.

— Cum adică, bizare?

Grace își aminti visul, cruzimea lui Hope și propria insistență cum că sora sa nu fusese niciodată crudă *cu ea*. Însă Hope, la fel ca mulți alți copii, avea anumite obsesii macabre. Spre deosebire de mulți alți copii, Hope dusese lucrurile dincolo de teoretic.

— În poza aia, mama tocmai ne anunțase că îi luase lui Hope un alt hamster. Și-n vreme ce

Cutărescu, iubitul, stătea lângă aparatul de fotografiat, mama scotea hamsterul de la spate. La asta se uita Hope și de asta pare surprinsă și fericită. A fost foarte tristă când a murit Goober.

— Goober era hamsterul, presupun, nu iubitul?

Îl privi încruntată până când se văzu nevoit să accepte că întrebarea nu merita răspuns.

Miguel ridică apoi din umeri, aruncând o privire spre fotografie.

— Mi se pare destul de normal. Să fii trist din cauza unui animal de companie.

Un fior slab străbătu omoplații lui Grace. Faptul că vorbea acum despre sora ei o făcea să se simtă la fel ca mai devreme în cursul zilei, nesigură cum anume să gestioneze rămășițele a ceva ce păruse deopotrivă real și insuficient de real. Nu, nu-i plăcea să se gândească la Hope. Dar dacă tot ajunsese până aici…

— L-a călcat pe Goober cu scaunul cu rotile.

Miguel se strâmbă și făcu un gest de repulsie.

— O, ce scârbos! Ce nașpa! Probabil că a rămas foarte traumati…

Înainte ca el să apuce să termine fraza, Grace clătină din cap.

— Așa a zis și mama. De-aia i-a și cumpărat alt hamster în loc. Însă Hope chiar se descurca foarte bine cu scaunul. Nu călca decât dinadins lucruri – sau ființe vii – cu el, în semn de răzbunare sau pentru că fusese necăjită din cine știe ce motiv.

— Crezi că a făcut-o dinadins?

— Probabil că da!

— Ai văzut când s-a întâmplat?

Grace încuviință din cap.

— I-a spus mamei că i-a alunecat degetul, dar n-am crezut-o niciodată.

— De ce-ar fi făcut una ca asta?

Miguel avea aceeași grimasă când mai aruncă o privire scurtă spre poză, probabil reconsiderându-și impresia lăsată de Hope.

— Cred că voia doar să vadă… ce s-ar fi întâmplat. Cum arăta pe dinăuntru. Vorbeam adesea despre astfel de lucruri, cum arată ființele vii pe dinăuntru.

Miguel își îndreptă atenția la Grace.

— Nu i-ai spus niciodată mamei tale?

— Nu m-ar fi crezut. Și nici nu eram sută la sută sigură – nu puteam s-o dovedesc. Așadar, ca să-ți răspund la întrebare, în poza asta fugeam pentru că primul meu gând fusese că Hope avea să o facă din nou, să-l calce și pe Goober Doi. Și credeam că de asta era atât de fericită.

— Și a făcut-o? L-a călcat și pe Goober Doi?

— Nu cred… Nu-mi mai aduc aminte cum anume a murit, deci cred că n-a mai fost la fel de traumatizant. Dar urăsc poza aia!

Miguel se ridică, hotărât și mândru, și desprinse fotografia de pe perete. O așeză cu fața în jos pe măsuța de cafea și se folosi de-un deget obișnuit să se ferească de germeni ca s-o împingă în colțul cel mai îndepărtat.

— N-o lăsa să te manipuleze! îi spuse. Te vei simți mai bine în toate privințele – pentru toate lucrurile drăguțe pe care le face – dacă n-o vei lăsa pe mama ta să te manipuleze. Asta e casa ta!

Grace îi cuprinse gâtul cu brațele.

— Și de asta te iubesc eu pe tine!

12.

Chiar în timp ce se petrecea, aliatul subconștientului lui Grace își dădea seama cât de greșit e. Nu trebuia să-l sărute pe Miguel. Nu trebuia să-i permită lui Miguel s-o mângâie așa. De ce se lăsa și el angrenat în așa ceva? Poate că asta se întâmpla atunci când dragostea avea nevoie de o supapă, atunci dând doi oameni rămâneau fără alternative viabile de-a exprima cât de mult înseamnă unul pentru altul. Sau poate că amândoi erau la fel de singuri. Prea mult timp petrecut singuri. Sau poate de vină era vinul.

Niciunul nu părea dispus să se oprească, deși creierul lui Grace nu se putea abține de la comentarii nefolositoare:

Ești sigură că mama nu vă poate auzi? Cum ar fi să coboare ca să caute ceva de rontăit în toiul nopții?

Care dintre voi are de gând să aducă în discuție subiectul protecție-prezervativ-să-nu-rămâi-gravidă? Sau asta s-ar opune planului? Chiar încercăm *să facem un copil? Deja ne-am exprimat acordul tacit asupra chestiunii?*

Trupul lui Miguel îi oferea o senzație plăcută. Cât trecuse de când Grace nu mai stătuse piele pe piele cu cineva? El știa ce-i place ei – oare îi spusese chiar Grace?

Nu era imposibil, însă chiar nu-și amintea s-o fi făcut atât de amănunțit.

Grace ajunse la orgasm. Și rămase întinsă acolo, cu ochii închiși, recăpătându-și suflul.

Un minut sau trei mai târziu, deschise ochii.

Nu era nimeni deasupra ei și nici jos, la parter, pe canapea, nu era. Se afla singură, în pat, cu ușa închisă și cu cămașa de noapte mototolită în sus, pe coaste. Încercă să-și amintească momentul în care se mutase de pe canapea în propriul dormitor, când își luase la revedere de la Miguel și când se

schimbase cu hainele de dormit. Dar nu reușea. Era doar un spațiu gol între orgasm și dimineața următoare.

Dar nu băuseră chiar atât de mult, deci alcoolul nu era o justificare pentru o asemenea pierdere de memorie.

Ce se întâmplase? Făcuse sex cu Miguel? Chiar dacă era un vis, acesta nu putea explica intervalul de timp lipsă. Grace se săltă pe coate și-și înhăță telefonul. 09.45. Bun, era o oră destul de potrivită la care să se trezească într-o zi liberă, după o noapte de beție!

N-am băut chiar atât de mult. Stai, ce zi este?

Porni împleticit spre baie. Chipul ce-o privea din oglindă era schimonosit de amărăciune. În timp ce urina, încercă să-și dea seama dacă se simțea ca și cum făcuse sex, însă nu primi niciun răspuns. Dacă acest episod ar fi implicat o altă persoană, l-ar fi sunat pe Miguel ca să geamă și să-și exprime regretul, dar și să-l blesteme în glumă că nu făcuse nimic ca s-o împiedice. Însă în condițiile de față chiar nu-i putea telefona, nu dacă nu era în întregime sigură că ei doi… își strecură un tampon în chiloți, anticipând că urma să-i vină ciclul. Pornind de la premisa că ținuse bine socoteala zilelor, ciclul, la fel de precis ca un ceas elvețian, urma să-i vină peste câteva ore.

Miguel avea s-o sune sau să-i trimită mesaj ceva mai târziu, era sigură de asta. Tipul se pricepea să facă astfel de chestii după o activitate socială, un scurt „Mersi pentru cină, hai să repetăm curând isprava”, iar ea urma să-și dea seama după ton dacă între ei era totul în regulă. Sau poate că el urma să rostească un „Ei, ce întorsătură a căpătat situația!” Dacă însă era la fel de calm și de nonșalant ca întotdeauna, atunci Grace și-ar da seama că nu fusese decât un alt vis din acela umed.

După ce ieși din baie, văzu că ușa dormitorului lui Jackie era deschisă și că patul fusese perfect făcut. Ceva anume o împinse pe Grace să intre

înăuntru. Ochiul ei fusese mereu în stare să surprindă lucruri înainte ca mintea să apuce să înțeleagă ce vedea de fapt acolo. Când era mică, îi plăcea foarte mult și chiar era bună la jocul „Găsește diferențele!” atunci când aveai două imagini una lângă alta și trebuia să identifici ce lucruri difereau la ele. Acum remarcă din prima, însă în starea ei de dezorientare, avu nevoie de câteva clipe înainte să înțeleagă.

Jackie adăugase o poză înrămată pe perete. Poza cu Hope pe care o dăduse Miguel jos.

Era un lucru bun, nu? Jackie ar fi putut să o atârne la loc în living. Cu toate astea, Grace percepu imediat senzația de gol în stomac care venea odată cu dojana: *Bine, dacă pereții tăi sunt prea prețioși…*

Când dimineața începu să se transforme în ceva cețos, cafeaua se preschimbă într-o nevoie și mai stringentă. Chiar nu-și mai amintea vreo dimineață atât de aiurea ca asta, însă porni în jos pe scări în căutarea singurului leac pe care știa că trebuie să-l încerce.

•

Blatul din bucătărie era acoperit cu capete de păpuși tăiate. Mama ei ținea în mână un cuțit enorm.

Grace clipi, încremenită în loc. Nu, nu capete!

Ce dracu’ e-n neregulă cu mine?

Erau fructe – portocale, mere și piersici.

— Gray?

Percepea o anumită nesiguranță în glasul mamei sale.

— Nu prea arăți bine.

— Mahmureală.

Grace se trase de tivul cămășii de noapte, brusc conștientă de picioarele goale. Se îndreptă spre dulapul unde ținea cafeaua, dar nu-și mai amintea unde anume o mutase Jackie.

— Am nevoie de cafea – unde-i cafeaua?

Simțea că e pe punctul de-a intra în panică. Jackie o scoase liniștită la iveală și-i întinse lui Grace punga cu cafea neagră râșnită. Simțindu-se parcă din ce în ce mai rău, Grace se apropie de chiuvetă și umplu ibricul cu apă.

— Scumpo, nu vreau să mă bag, dar… Ți-aș putea pregăti ceva mai hrănitor?

Cu ajutorul vederii periferice, Grace deveni destul de sigură că mama ei părea îngrijorată, însă apoi fructele se transformară iar în capete de păpuși. Nu, nu de păpuși – ci de bebeluși. Umede și sângerânde acolo unde mama ei le retezase de la gât.

Grace își acoperi gura cu palma ca să-și acopere țipătul sau voma. Mintea-i era învăluită în ceață. Privirea îi era confuză.

— Bun, știu ce-ți trebuie…

Jackie îi luă ibricul din mână și-i cuprinse umerii cu un braț. O conduse apoi afară din bucătărie în living, îndreptându-se direct spre canapea.

— Ollie era un puști tare drăguț, începu Jackie, însă uneori fuma puțin cam mult – și nu cred că fuma doar iarbă, ci poate și niscaiva ciuperci.

Bătu ușor perna de sub capul lui Grace înainte s-o ajute să se întindă. După cele trei zile de condus cu mașina tocmai din Florida, Ollie le ajutase și la băgatul mobilei lui Jackie în casă; Grace era de acord că e un puști drăguț. Însă apoi își luase tălpășița imediat ce golise remorca, abia zicându-le la revedere în mare grabă.

— Din ce știu eu, renunțase la LSD și lua doar pastile. În fine, uneori era foarte bosumflat și avea nevoie de ceva sănătos în organism ca să le dea afară. Iar tu ai noroc – tocmai mă pregăteam să fac un shake de fructe.

— De unde sunt toate – *capetele alea* – fructele alea?

Canapeaua i se părea deosebit de comodă, locul ei preferat pentru odihnă sau un pui de somn.

— Am fost la Giant Eagle.

Chiar și amețită și gata să leșine, Grace tot sesiză nuanța de mândrie din glasul lui Jackie. Supermarketul se afla la vreo cinci minute de mers pe jos, însă Grace nu era sigură că e o activitate pe care mama ei putea – sau voia – să o facă.

— Bun! E bine așa!

— Mă-ntorc cât ai clipi!

Jackie se îndepărtă, tropăind. Cum de se putea mișca atât de iute?

Acum, că se așezase, Grace începea să se simtă parcă ceva mai bine. De fapt, nu era deloc rău să aibă pe cineva care să o ajute să treacă peste o dimineață deosebit de grea. Din bucătărie, cuțitul se auzea bocănind pe tocător, o repetare bruscă, dură, a unui *poc-poc-poc-poc*! apoi se trezi la viață blenderul.

Jackie se întoarse cu un pahar înalt cu o zeamă pastel.

— Mere, piersici și suc de portocale proaspăt stoarse, plus un gogoloi de iaurt simplu. Și germeni de grâu. Într-al meu pun și niște drojdie, însă o groază de persoane nu suportă așa ceva. Și mai am și niște legume pe care să le folosesc pentru sucurile naturale, deși cred c-o să ai nevoie de un storcător ca lumea.

— Mulțumesc!

Grace luă o înghițitură din shake-ul de fructe. Un lichid gros și grețos, însă revigorant, îi alunecă pe gât în jos.

— Mm! Ce bun e!

— Mă bucur că îți place! Exact ce aveai nevoie.

Radiind toată, mama o urmări câteva clipe cum bea.

Grace se relaxă, liniștită de dulceața înviorătoare a fructelor bogate în vitamine. Prin fereastra din spate, zări cerul albastru și se simți însuflețită de ideea că această zi se putea dovedi totuși în regulă.

13.

După un weekend în care nu făcuse nimic, se trezi devreme luni și le trimise mesaj prietenelor ei coafeze pentru a le întreba cine ar putea ști de saloane proaspăt redeschise. Persoana pe care voia de fapt să o întrebe era Miguel, însă el nu o sunase și nici nu-i trimisese vreun mesaj, și cu cât rămânea mai relaxat, cu atât Grace își făcea mai multe griji că, împreună, o, *căcat!*, încălcaseră o limită a relației lor.

Unii aveau prieteni cu beneficii reciproce. Însă de obicei discutau mai întâi despre asemenea chestiuni și la fel, aveau aceeași orientare sexuală. Grace trebuia să-și adune curajul necesar ca să-l întrebe: „Suntem în regulă?” Cu atât mai derutant devenea și faptul că încă nu-i venise ciclul. Nici nu-și amintea să-i fi întârziat vreodată chiar și cu o singură zi. Ceva înfipt adânc în interiorul ei o sâcâia un pic, însă nu știa sigur ce anume.

Când Allison îi propuse să iasă împreună la prânz, Grace se arătă de acord, trimițându-i și niște semne de exclamare și fețe zâmbitoare în mesaj. Tot sperase să-i propună cineva să se vadă față în față, însă se abținuse, nedorind să iasă în evidență și s-o rostească ea, hotărâtă să pară că n-o făcea decât pentru că era în căutarea unui job. Când îmbrăca haina de prinț, era extrem de săritoare când venea vorba să le ofere sfaturi practice domnițelor sale. Toate alter egourile ei ar fi spus, folosind o variantă mai îngroșată a propriei sale voci: „E-n regulă să ceri ceea ce-ți dorești”. Însă Grace încă nu izbutise să urmeze sfatul dat de prinț.

Se întâlniră în South Hill, la un restaurant care făcea parte dintr-un lanț, aproape de locul în care lucra Allison – genul de loc în care îți puneau pe un singur platou suficientă mâncare cât să hrănească o familie întreagă. O mulțime de

restaurante erau deschise doar pentru a livra preparatele la domiciliu sau pentru a fi luate la pachet de către clienți, însă acesta era un local care oferea scaune afară.

— Până acum nu mi-am dorit niciodată o masă afară, începu Allison în vreme ce erau conduse la o astfel de masă de către o picoliță cu mască la gură. Cine-și dorește să se uite la o parcare?

Acum erau recunoscătoare pentru posibilitatea de-a mânca într-un restaurant, chiar dacă beneficiau de o priveliște alcătuită doar din beton.

În timp ce studiau meniul, făceau conversație de complezență, punându-se reciproc la curent cu evenimentele din ultimele luni. Dar, de îndată ce ospătărița le luă comenzile și-i înapoiară meniurile, Allison trecu direct la subiect:

— Îți pot oferi zilele de marți și joi dacă începi de joia asta. Și vom avea mai multe ore disponibile după ce pleacă Ebony în concediu prenatal.

— Ar fi perfect, mulțumesc foarte mult!

În timp ce Grace își perora mulțumirile, își imagina ce mai avea în portofel. Rezervele de bani gheață se tot micșorau, însă se simțea obligată să plătească ea pentru amândouă; măcar aveau săi rămână resturi pe care să le ia acasă.

— N-am să mint – afacerea a scăzut mult. Și mai fac și niște vizite la domiciliu pe lângă.

— Mergi la oameni acasă?

Din ce știe ce motiv, lui Grace ideea i se părea oribilă.

— Da! Deși n-ar trebui, desigur. Însă plătesc cu bani gheață, iar unii n-ar ieși din case pentru nimic în lume. Vreau să spun, *nici în ruptul capului.*

Allison ocupă tot finalul prânzului cu o lungă poveste despre cum aterizase ea în această nouă poziție. Era destul de pricepută cu coafurile, deși nu excepțională, însă încrederea și ambiția acestei tinere le depășeau pe ale lui Grace. LuckyJamison sau River ori Preston i-ar fi lăudat determinarea formidabilă, însă lui Grace i se păreau o dovadă de

modestie lipsită de sens. Când Allison insistă să lase ea bacșișul, acceptă – la urma urmei, Grace plătea restul, și era evident că prietena ei nu ducea lipsă de bani. Pe lângă promovarea ca manager, mâna ei stângă – inelul de logodnă cu un diamant mare cât o bombonică – era mereu scoasă în față ca pentru o poză gata de a fi postată. În vreme ce gura i se împăuna cu toate realizările, mâna i se împăuna cu bogăția logodnicului ei – pe când își ținea sandvișul, sorbea din băutură sau se ștergea la gură cu un șervețel.

Își luară la revedere îmbrățișându-se de la distanță, bizarul, dar necesarul succesor al pupicilor trimiși prin aer. Înainte ca Grace să iasă din parcare, sună la salonul din Oakland. Acum, că peste trei zile urma să înceapă să lucreze pentru Allison, cu ture care aveau să se suprapună, lui Grace nu-i rămânea de ales decât să-și dea imediat demisia de la locul de muncă actual. Îi răspunse Freya la telefon, iar aceasta nu păru nici surprinsă, nici supărată că nu se mai întorcea; poate că știuse de la început că noua coafură a lui Grace era preludiul unei plecări.

De-abia fu atentă în jur pe drumul înapoi spre casă, distrasă de gândurile la grafica trăsnet pe care urma să o creeze pentru Instagram pentru a-și anunța noul loc de muncă. Și își mai puse în gând și să le trimită e-mailuri clientelor sale, din trecut și din prezent, pentru a le anunța unde urmau să o găsească de acum încolo. O parte din ele poate aveau să se întoarcă acum, că se ocupa de-un scaun într-un coafor mai șic. Era posibil ca acele două zile petrecute la coaforul din South Hill să-i depășească în materie de câștiguri cele trei zile din Oakland. Și în curând urmau și mai multe ore. Iar Allison pomenise că și Demetri lucra part-time acolo, deci practic ar fi fost ca un fel de minireuniune a celor ce lucraseră la Barbara’s.

Când ajunse acasă, se făcuse deja aproape ora trei, iar Grace era într-o dispoziție mai bună decât

fusese de mult timp încoace. Își lăsă poșeta pe măsuța de la intrare, își dezinfectă mâinile, își azvârli pantofii din picioare și merse în bucătărie ca să-și pună în frigider recipientul cu mâncare rămasă de la restaurant.

Înainte de-a sui la ea în cameră, se opri la baza scărilor și ascultă.

— Mamă?

Casa era învăluită în liniște. Cât de rapid se obișnuise cu faptul că venea acasă și o găsea pe Jackie pe canapea, urmărind o emisiune-concurs sau un post de teleshopping! Apoi își aminti că mama ei avea o programare la doctor – făcută înainte de-a se muta, astfel încât Jackie să aibă deja un medic de familie al ei. Dat fiind că mama ei nu mai mergea cu mașina, Grace îi instalase lui Jackie pe telefon o aplicație de *rideshare* și-i arătase cum s-o folosească. Era important ca mama ei să-și păstreze independența. Încet, dar sigur, stabileau amândouă cum să locuiască împreună și, totodată, să nu se implice prea mult în viața celeilalte.

Singură în casă, primul gând al lui Grace fu următorul: era un moment perfect să-și verifice domnițele. Dar, dacă se gândea mai bine…

Încuie ușa de la intrare, aruncând un ochi pe geamul minuscul să se asigure că Jackie nu cobora chiar atunci dintr-un taxi. Liber! Programarea mamei ei era la 14.30, însă toate cabinetele medicale își amânau pacienții. Chiar dacă Jackie era deja în drum spre casă, Grace ar fi beneficiat de cel puțin câteva minute singură. Iar acum era prima oportunitate să-și vâre puțin nasul unde nu-i fierbea oala.

14.

Cu modul invizibil activat în minte, începu să urce scările în vârful picioarelor. Oare și Jackie procedase la fel? Profitase de avantajul absenței lui Grace și o făcuse nițel pe spioana? Intră în camera mamei sale, având deja o țintă în minte. Cât timp o ajutase cu cutiile, Grace apucase să-și formeze o idee asupra posesiunilor lui Jackie, însă toată lumea avea chestii secrete (poate și un pic perverse) pitite pe undeva, prin sertare, ori lucruri prețioase depozitate în vreun dulap pentru mai multă siguranță. Acolo începu și Grace – în șifonier –, întrucât știa că mama păstra în continuare o lădiță de plastic specială cu amintiri rămase de la Hope.

Nu căuta ceva în mod special; nu era ca și cum se aștepta ca posesiunile lui Jackie să-i dezvăluie vreo taină spectaculoasă. Însă i-ar fi plăcut să afle ce anume îi făcea pe oameni să-și piardă cumpătul și prefera să-și ia notițe de pe terenul sigur al anonimatului. Mai multe perechi de pantofi stăteau așezați deasupra lădiței de plastic. Grace memoră ordinea în care îi găsise înainte să-i ia și să scoată cutia afară din dulap. Se trânti pe podea și-i desfăcu apoi capacul.

În pofida faptului că-și impusese să nu aibă nicio așteptare, prima reacție a lui Grace după ce desfăcu acea lădiță fu una de dezamăgire. Crezuse că un parfum anume avea să iasă la iveală, o mireasmă ascuțită care să o ajute să călătorească înapoi în dormitorul-sufrageria lui Hope. Nu doar o dată, îi trecuse prin minte că visele din ultima vreme puteau fi de fapt declanșate în mod subconștient de mirosurile nostalgice aduse de mama odată cu venirea aici. Însă interiorul cutiei mirosea doar a hârtie veche.

În vreme ce Grace prefira amintirile, atentă să nu le strice sau să le schimbe ordinea, se simți încă

o dată dezamăgită: tot ce se afla în lădiță era alcătuit în *întregime* din amintiri cu Hope. Carnete de note. Poze de la școală. Desene mâzgălite. Felicitări de Ziua Mamei – da, inclusiv cea făcută de amândouă pe hârtia specială a lui Grace.

Tânăra Grace știuse că mami prețuia numai lucrurile lui Hope. Mai cu seamă după moartea surorii sale, înțelesese importanța păstrării acestor ultime bucăți din sora ei. Se întrebase însă întotdeauna dacă mai târziu ajunseseră să fie păstrate și obiecte de-ale sale. Dar nu!

Judecând după aceste relicve, Jacquelyn nu avusese decât o fiică.

La fundul lădiței găsi o cutie de carton pentru cămăși cam turtită, ceva de genul celor folosite atunci când dăruiești un obiect de îmbrăcăminte înfășurat în hârtie de ambalat. Ca să o deschidă, Grace se văzu nevoită să ridice și restul amintirilor rămase înăuntru. Cu încetinitorul, lăsă teancul alături, rugându-se în sinea ei să nu se prăbușească.

Habar n-avea ce s-ar fi putut afla în cutia din lădiță, însă presupunea că trebuie să fie ceva important. Un certificat de naștere? Unul de deces? Un obiect de îmbrăcăminte prețios rămas de pe vremea când Hope era doar un bebeluș? Când săltă capacul, o găsi pe Mona.

Mona, păpușa de hârtie, într-una dintre rochiile cele mai reușite.

Mona, păpușa de hârtie, cu părul ei portocaliu făcut cu creionul colorat și ochii mari, din boabe de porumb de floricele. Grace căută pe sub garderoba din hârtie a Monei, un teanc de rochii de bal pe care Grace însăși le decupase și le colorase, însă nu o găsi și pe Rona.

Se încruntă. Prezența Monei o făcea să-i simtă lipsa Ronei într-o manieră lipsită de logică, însă tot se simțea extrem de rănită.

Incapabilă să mai facă față și altor amintiri, Grace o ambală la loc pe Mona în sarcofagul ei din

carton și o vârî la loc în lădiță. Mai puțin atentă decât atunci când le scosese, trânti obiectele la loc. Ce pierdere de vreme; nu erau decât vechituri! Se ridică în picioare și împinse cutia la loc în dulap, apoi așeză la loc pantofii peste ea și închise ușa.

Ceasul digital de lângă pat zicea „Grăbește-te!" Jackie avea să se întoarcă în curând.

Nemulțumirea provocată de lipsa de rezultate de până acum o făcea pe Grace și mai dornică să găsească ceva cu adevărat interesant. Luă în calcul toate pozele înrămate de pe perete, atârnate ca într-o casă victoriană plină de așa ceva. Lumea ascundea lucruri în spatele ramelor. Nu cumva cineva găsise un exemplar original din Declarația de Independență vârât în spatele unui tablou? În filme, oamenii bogați foloseau deseori un tablou ca să ascundă un seif în care își depozitau bijuteriile, banii gheață sau pistoalele. Jackie, o femeie rămasă văduvă de două ori, o ducea bine din punct de vedere financiar, însă nu strecurase și-un seif printre lucrurile împachetate în grabă – și nici nu spărsese peretele ca să facă loc pentru unul. Era tentant să întoarcă fiecare poză în parte, însă Grace își făcea griji că nu mai are timp și că există o mare probabilitate să lase în urmă vreo dovadă a intruziunii. Dacă se grăbea, putea să lase în mod accidental ceva altfel decât fusese înainte.

I se părea că nu merită efortul, mai ales că era un adevărat clișeu. Se apropie totuși de comoda lui Jackie și începu să-i scotocească prin sertare. Și, spre încântarea sa, găsi ceva ce nu mai văzuse până acum: o cutiuță de lemn, genul de lucru în care își închipuia că s-ar putea găsi o medalie. I-o fi aparținut lui Glen? Sau lui Robert? Știa că Robert luptase în Vietnam, iar după aceea participase la manifestații împotriva războiului. Grace se întrebase mereu dacă drogatul de Ollie deprinsese acasă toate acele proaste obiceiuri; poate că Robert rămăsese agățat și de alte vechi

plăceri din tinerețe pe lângă muzica rock din anii ’60.

Cutiuța nu se deschidea. Inițial, Grace crezu că rămăsese pur și simplu lipită, că lemnul se umflase după atâția ani în atmosfera umedă a Floridei. Dar apoi văzu niște găurele în care s-ar fi potrivit o cheiță. Rânji. Apropie cutiuța de ureche și o scutură. Nu zdrăngăni nimic. Îi cântări greutatea în mâini. Era ușoară. Poate prea ușoară să conțină ceva solid, cum erau bijuteriile sau o medalie.

Bătu darabana cu degetele în capacul din lemn închis la culoare și se uită prin cameră. Unde ar fi păstrat mama ei o cheiță? Nimeni care ar fi dorit să păstreze un secret cu adevărat suculent n-ar fi ținut o cheie la îndemână.

Poate că mama a ascuns niște droguri. Ideea o făcu să râdă. În zilele noastre, genul ăsta de lucru nu mai trebuia ținut ascuns.

La parter, cineva împingea și trăgea de ușa de la intrare, însă aceasta nu se deschidea. Grace nu mai avea timp.

Zâmbind, strecură micuța comoară înapoi între pliurile puloverului atent împăturit, unde o găsise. Înainte de-a coborî la parter, mai aruncă o privire rapidă de jur-împrejur prin cameră. Era exact cum o găsise: nimic nu era nelalocul lui.

În timp ce Grace dădea fuga jos, mama se lupta cu cheia de la ușă, răsucind-o înainte și înapoi în broască. Grace trase zăvorul și o lăsă să intre.

— De ce m-ai încuiat pe-afară?

Jackie nu se afla într-o dispoziție prea bună.

— Scuze! Vechiul obicei! Cum a decurs programarea?

— Oamenii de aici nu sunt la fel de prietenoși.

Se lăsă să cadă pe canapea, expirând de parcă ar fi defecat.

— Vrei să-ți aduc ceva?

O expresie plină de speranță ilumină chipul mamei.

— Mi-a rămas un pic din shake-ul de la micul-dejun, cred că în clipa asta ar merge de minune.

— Bine!

Înainte ca Grace să ajungă la intrarea în bucătărie, Jackie strigă la ea:

— Te deranjează dacă mă uit un pic la emisiunile mele? N-am nevoie decât de câteva minute.

— Sigur, nu te grăbi! Eu oricum am ceva de lucru la mine în cameră.

Grace deschise frigiderul și înșfăcă sticla specială a mamei în care se bălăngăneau vreo cinci centimetri de suc de fructe. În momentul în care ajunse înapoi în living, Jackie își săltase deja picioarele în sus, captivată de două femei vioaie care demonstrau avantajele unui gadget pentru feliat baghete. Jackie luă sticla din mâna întinsă a lui Grace fără să-i arunce măcar o privire.

— N-o să-mi ia mult, adăugă Grace. Pot coborî înapoi și să te ajut cu cina.

— Mersi, scumpa, dar o să-mi revin în câteva minute! Trebuie doar să-mi recapăt suflul.

Jackie sorbi din sticlă, fascinată de extraordinarul feliator de baghete: „Atât de ușor și de sigur, încât și copiii îl pot folosi”.

Grace porni spre dormitor. De data asta „lucrul” nu presupunea să se lase în voia hobbyului ei; trebuia să le expedieze e-mailuri clientelor, iar apoi să-i trimită un mesaj lui Miguel înainte ca lucrurile să devină prea stânjenitoare. După ce închise ușa, se aruncă în pat și se cuibări lipită de spătar. Rapid, tastă cu degetele mari:

Totul bn? N-am primit vești de la tn

Rămase cu telefonul în mână în speranța că avea să-i răspundă imediat. Când el n-o făcu, continuă să se zgâiască la ecran, întrebându-se dacă Miguel mai avea nevoie de un minut-două să termine ce-avea de făcut. Telefonul ce nu scotea niciun

zgomot îi devenea tot mai greu în mână. Nu știa ce înseamnă acest lucru, faptul că Miguel nu-i răspundea. Însă nu-i plăcea deloc. Absența lui o speria.

15.

Ce noroc formidabil pe ea! Până la urmă, îndrumătoarea lui Grace nu se pensionase. Noul coafor al Barbarei era doar o fracțiune din cel inițial, iar femeia nu le putea oferi scaune decât câtorva dintre fostele ei angajate, însă Grace se simțea în al nouălea cer să fie una dintre acestea. Iar cireașa de pe tort era că Barbara închiriase o clădire cu fața la stradă în Greenfield, unde chiria era mai ieftină. În concluzie, salonul era situat la doar o aruncătură de băț de Giant Eagle, așa că lui Grace îi luă doar câteva minute de mers pe jos până acolo.

Clopoțelul de deasupra ușii scoase un clinchet când intră în coafor, care încă nu era gata să primească clienți. Grace se trezi întâmpinată de un iz chimic de vopsea proaspătă, însă era mai mult decât bucuroasă să vină încoace și să-i dea Barbarei o mână de ajutor cu ultimele retușuri. Patru scaune de coafor noi-nouțe erau deja la locurile lor, două fiind cu fața spre cei doi pereți laterali, însă cutiile cu ustensile nedesfăcute reprezentau o adevărată cursă cu obstacole prin încăperea îngustă. Exact când Grace se pregătea să strige „Bună!”, Barbara ieși de după un perete despărțitor din spatele încăperii.

Cu toate că Grace nu vizitase niciodată locuri șic precum Martha’s Vineyard sau The Hamptons, își imagina că femeile de acolo (de o anumită vârstă) aduceau destul de mult cu Barbara. Uneori Grace și-o imagina pe Barbara, minionă și plină de viață, călărind victorioasă în cadrul curselor hipice pentru Triple Crown sau smucind de parâmele unei bărci în vreme ce prindea viteză și sălta pe crestele unor talazuri înspumate. Barbara putea să râdă și să mănânce cu doamnele sandvișuri tăiate fâșii și să fumeze trabucuri în vreme ce discuta despre bursă cu domnii. Era acoperită în întregime în aur

și pietre prețioase – cadouri aniversare de la scumpul ei soț cu care fusese căsătorită 45 de ani – chiar și atunci când era îmbrăcată pentru o zi întreagă de trudă mizerabilă.

Barbara își întinse brațele pentru o îmbrățișare.

— Grace! Ce mă bucur să te revăd!

— Nici n-ai idee ce mă bucur și eu că m-ai chemat!

Se simțea bine să se afle din nou în brațele liniștitoare ale Barbarei. Grace nu dădea nicio importanță faptului că niciuna dintre ele nu purta mască.

— Având în vedere tot ce s-a întâmplat, am fost nevoită să închid salonul mare, chiar am fost, iar eu și Shlomo am tot vorbit despre călătorii, rosti cu repeziciune Barbara, aproape ca și cum s-ar fi scuzat. Dar după o lungă perioadă petrecută acasă fără să *fac* nimic și dat fiind că umblatul prin lume tot nu este o opțiune… Încă nu sunt pregătită să mă dau bătută.

Barbara o prinse pe Grace de bărbie, cercetându-i chipul și părul.

— Tu ce-ai mai făcut?

— Ei, a fost bine. În regulă!

Însă Grace o simți în glasul Barbarei, văzu în expresia ei preocupată că aceasta știa deja: Grace nu era chiar în regulă.

— Ce se întâmplă?

Și, uite-așa, Grace era gata să izbucnească în lacrimi.

— O mulțime. Habar n-am. Salonul s-a închis. Și-am înțeles, dar eu doar ce-mi cumpărasem casa… Apoi s-a mutat și mama la mine. Iar acum trec printr-o situație aiurea cu Miguel. Nu știu. Și am avut și-o mulțime de coșmaruri.

— O, asta chiar e ceva, comentă Barbara, strângând-o pe Grace de mâini. Chiar e ceva serios, am citit pe internet! De vină e pandemia, mintea ți-o ia razna și nervii îți sunt întinși la maximum.

Grace încuviință din cap. Auzise și ea, însă încă nu era pregătită să-i spună și Barbarei, la abia un minut după ce-o revăzuse, că nu e chiar atât de simplu. Visele îi deveniseră din ce în ce mai intense în primele săptămâni de la începutul carantinei, iar ea le acceptase ca pe un motiv de grijă subconștientă. Dar, după ce ordinul de stat în casă se mai destinsese, iar ea începuse să revină la un mod de viață ceva mai normal, se așteptase ca visele să se domolească, nu să se intensifice.

— Am impresia că nu sunt obișnuită cu atât de multe schimbări, zise Grace, încercând să pară rațională pentru ea însăși.

Barbara își vârî un braț pe după al ei și începu să îi facă un tur al salonului.

— Ar fi trebuit să te sun, să te întreb ce faci; îmi pare rău! Am vrut, chiar am vrut, dar apoi m-am luat și eu cu propriile probleme. Însă tu erai cea pentru care să-mi fac cu adevărat griji.

— Da?

Chestia asta o surprindea cu adevărat pe Grace.

— Îmi ești ca o fiică, te-ai purtat drăguț cu mine încă de la început și știu că munca era un factor de stabilitate în viața ta. O bătu ușurel pe mână pe Grace și adăugă: Semănăm mult în această privință.

Când Barbara zâmbi, ridurile din jurul ochilor i se încrețiră. Cu statura ei minionă și energia infinită, uitai ușor că are 67 de ani, deși, la fel ca Jackie, de curând Barbara își lăsase părul tăiat scurt să ajungă la argintiul lui natural.

Grace simți că i se îmbujorează obrajii din pricina unei plăceri oarecum vinovate. Barbara avea un singur copil, un fiu în Washington DC, care nu se întorcea în Pittsburgh decât dacă murea cineva. De multe ori de-a lungul anilor, Grace își dorise ca Barbara să fie mama ei. În absența lui Jackie, îi fusese ușor să-și clădească singură o viață având parte de o prezență atât de constantă ca Barbara, care o sprijinea tot timpul. Nedorind să

înceapă iar să se smiorcăie, Grace își înghiți emoțiile și-și îndreptă cu totul atenția la noul salon.

— Ce drăguț e locul ăsta!

Pereții erau vopsiți într-un mov bogat cu margini albe, și totul arăta nou și impecabil – corpurile de iluminat, podeaua sau blaturile de lucru bine dotate unde urma să lucreze fiecare coafeză.

— Atât de strălucitoare și de moderne!

— Ajungem noi și-acolo! Nu la fel de șic pe cât le-avem înainte…

— Nu avem nevoie să fie șic.

Barbara râse.

— Poate *tu* n-ai nevoie să fie șic.

Ajunseră la zona din spatele peretelui despărțitor.

— Doar două chiuvete. Și mai e și un mic birou în spate și o baie. Nu vreau să pară totul înghesuit, așa că am montat și niște rafturi la subsol, pentru depozitare. E nițel întunecos acolo, dar n-o să stea nimic pe jos.

— Ador tot ce-ai făcut!

Ceva legat de dispunere îi reamintea lui Grace de parterul propriei case, însă momentan nu putea să identifice clar ce anume. Poate proporțiile. Grace bătu din palme.

— Ce trebuie să fac? Să desfac ustensile, să aranjez hiaturile de lucru?

— Ambele, da, dar, mai întâi… Barbara atinse cu degetele vârfurile rozalii ale părului lui Grace și adăugă: Pot să vorbesc sincer?

Grace se dezumflă puțin, sigură de ce urma să-i spună Barbara.

— Îl urăști. Știu, a fost o idee cretină!

— Nu-l urăsc deloc. Dar nu cred că *te* reprezintă.

— Asta a zis și Miguel.

Stai, nu el era cel care-o spusese; Grace însăși emisese acea opinie, singură-singurică.

— E o tunsoare drăguță… Poate c-ar trebui doar să tai vârfurile roz? Și să-ți redau puțin mai multă culoare?

— Ce, nu-ți place că sunt albinoasă naturală?

Barbara râse iar; dinții nu-i mai erau la fel de albi ca perla, cum își amintea Grace.

Câteva clipe mai târziu, Grace se afla cocoțată pe cel mai apropiat scaun, în timp ce Barbara desfăcea o pelerină neagră ca să i-o atârne pe umeri.

— Mai întâi o să tai doar vârfurile cu foarfecă, iar apoi, după ce obținem culoarea care trebuie, pot tăia unde vrei tu.

— Nu-i nevoie s-o facem chiar acum – eu trebuia să te ajut pe *tine.*

— Glumești? Asta e viața mea! Bănuiesc că va trebui să muncesc până în ziua în care voi muri.

Asta trebuia să fie o glumă amuzantă, însă ideea că Barbara o să moară o tulbura pe Grace. Cu o foarfecă subțire și ascuțită, Barbara reteză iute vârfurile tocate ale părului lui Grace. Își urmărea îndrumătoarea în oglindă – cât de abilă și de rapidă era cu pieptănul și cu foarfecă.

Ceva roșu începu să se scurgă pe gâtul lui Grace reflectat în oglindă. Oare Barbara îi crestase accidental pielea? Li se putea întâmpla chiar și celor mai buni, iar ea înțelegea dacă Barbara era un pic ruginită după câteva luni libere. Însă apoi veni și durerea, o înțepătură usturătoare. Grace tresări. Se aștepta ca Barbara să se oprească, să-și ceară scuze, să spună că-i șocată. Însă Barbara continua să-i ciopârțească părul, cu un surâs dement pe față.

— În sfârșit Mona poate avea poșeta aia!

Poftim?

Oripilată, Grace își duse imediat mâna la ureche. Țipă când și-o atinse. Degetele îi erau pline de sânge ce picura întruna. Râulețe calde și roșii i se scurgeau pe gât în jos.

Barbara trânti lobul retezat al lui Grace pe blatul din fața ei, chicotind.

— Sora ta a așteptat *mult* timp.

Grace se prăbuși peste brațul scaunului, gata să vomite. Din urechea mutilată picurau pete perfect rotunde pe podeaua nouă a salonului.

•

Simțindu-se rău, Grace își ridică fața din chiuvetă și-și întâlni privirea în oglindă. Vârfurile roz ale părului dispăruseră, ciopârțite destul de aiurea, însă nu era niciun pic de sânge. Când se verifică, își găsi lobul urechii intact. *O, Doamne, ce s-o fi întâmplat?* Mâna dreaptă i se păru un obiect străin atunci când o ridică, rămânând holbată la foarfecă pe care încă o mai strângea cu ea. Chiuveta albă era plină de păr roz.

— Futu-i mama mă-sii!

Își tăiase singură părul.

O parte a ei ura faptul că visul nu fusese real, atât de mare îi era dorința de-a mai petrece o zi alături de Barbara. Nu, îndrumătoarea ei chiar se pensionase și probabil că acum se relaxa în vreo stațiune de la malul mării, alături de Shlomo. În continuare doar pe jumătate trează, Grace căută un răspuns logic: înțelesese că tunsoarea nu i se potrivește; subconștientul ei – sub forma Barbarei – o încuraja să și-o modifice înainte de-a începe noul job. Bun, asta o putea accepta. Însă lobul urechii, *durerea* pe care o simțise? Și cum de reușise să și-l taie în somn?

Grace își întoarse capul într-o parte și-n alta, cercetându-se în oglindă. Nu era perfect, dar niciun dezastru nu era. Urma să-l îndrepte mai târziu, după ce avea să se trezească de-a binelea. Deocamdată, luă niște hârtie igienică și adună cu ea firele roz din chiuvetă.

Era mai devreme decât se trezea de obicei, abia trecut de șapte, însă ziua era deja neobișnuit de caldă. Își aruncă pe ea o rochie lungă și lejeră și coborî la parter. Ca de obicei, mama trebăluia în

bucătărie. Grace se opri în prag, prinzându-se de toc ca să nu se prăbușească.

— Ce faci? icni.

Mama ținea buchetul aproape ofilit primit de la Miguel pe o înghețată, și mânca florile aproape moarte. Preț de o clipă, aerul i se păru începețoșat. Grace avea o senzație ciudată cum că propriul creier i se învârte în interiorul craniului. Jackie se întoarse nonșalant.

— Aruncam astea la gunoi.

Scoase apoi coșul de gunoi de sub chiuvetă. Mai multe petale căzură pe jos.

— Le-a trecut deja vremea.

— Oh!

Jackie o fixa în continuare cu privirea, cu o încruntătură ce transmitea „acum ce mai e în neregulă cu tine?” Sarcastic, adăugă:

— Voiai să le păstrezi?

Și mai multe petale căzură pe jos când femeia îi întinse buchetul.

Grace clătină din cap, stânjenită. Era sigură – într-un fel lipsit de rațiune, cu mintea începețoșată – că Jackie o învinovățea cumva pe ea pentru toate astea. Pentru stricarea relației cu Miguel și a modului defect în care gândea în ultima vreme. Grace avea nenumărate motive pentru care o ținea pe Hope ascunsă și nu se gândea deloc la ea, adică nu o mai visase de ani buni, nici măcar în primele zile ale pandemiei.

Acum, în clipa asta, când realitatea lui Grace părea nițel dezacordată, ca o imagine făcută de o cameră ce nu voia să rămână clară, nu ar fi ajutat-o deloc să discute cu Jackie. Însă cât de curând trebuia să aibă o discuție cu mama sa. În starea de tulburare de acum, lui Grace i se părea destul de probabil ca Jackie să fi adus cu ea o fantomă. *Poate că trăiește în spatele uneia dintre fotografii sau poate e în cutiuța aia.* Iar dacă nu găseau o cale de-a îmblânzi acest spirit rebel, mama ei trebuia să-și găsească alt loc în care să trăiască.

16.

Grace sări peste propunerea mamei sale cu un shake sănătos și alese direct cafeaua. Jackie ocupa pur și simplu prea mult spațiu în vreme ce mătura rămășițele aranjamentului floral, silind-o pe Grace să o tot ocolească de parcă ar fi fost vorba de o groapă brusc ivită în podea. Găsea întreaga situație a fi bizară, și până și filtrul părea să participe la conspirație, preparând mult prea lent cafeaua și necăjind-o cu mirosul înnebunitor. Grace își încrucișă brațele la piept și începu să se holbeze în gol, pretinzând că nu reușea să vadă cu coada ochiului cum Jackie începea să rearanjeze sertarele ca să facă loc noilor ei gadgeturi pentru bucătărie. Noul storcător de fructe era băgat în priză lângă aragaz, însă o cutie de la Home Shopping Network stătea deja pe blat, nedesfăcută. Jackie părea conștientă, la un anumit nivel, de dispoziția întunecată a lui Grace și nu încerca s-o angreneze în alt șir de persiflări atât de dimineață.

După un timp, aroma și gâlgâitul liniștitor al filtrului de cafea își făcură efectul, iar dispoziția extrem de morocănoasă a lui Grace începu să se îmbunătățească, deși întrebările rămâneau totuși. Cum ar fi fost să-și *taie* singură urechea? Oare chiar putea face și alte lucruri groaznice în somn?

— Gray? Cred că e gata cafeaua!

Cât timp rătăcise cu mintea aiurea? Grace își umplu cana preferată – un cadou stupid de la Barbara, cu Mister Rogers într-un sacou care se transforma în pulover cu anchior atunci când era încălzită de o băutură fierbinte – și se retrase în living. Momentan, cuibărită pe canapea, nici nu se mai simțea deranjată de prezența mamei în bucătărie. Și poate că pur și simplu ar fi trebuit s-o lase pe Jackie să preia controlul deplin al bucătăriei; doar nu era ca și cum Grace se folosise

așa cum trebuie de ea. Sorbea din cafea lent, dar metodic.

Pe măsură ce mintea începea să i se limpezească, Grace devenea tot mai conștientă de o seamă de lucruri care nu-i dădeau pace. Cea mai simplă dintre ele o privea în ochi. Grace nu coborâse niciodată jaluzelele ferestrei mari care dădea în grădină. Geamul lăsa să pătrundă o lumină perfectă în casă, iar copacii din grădina vecinilor, mai ales acum, când erau pe deplin înfrunziți, îi ofereau suficientă intimitate. Însă acum jaluzelele erau trase.

Își bău mai bine de trei sferturi din cafea înainte de-a se simți destul de revigorată ca să se ridice și să se ocupe de problemă. Merse la geam și ridică jaluzelele. Imaginea era magnifică, soarele îndreptându-se spre locul favorit de pe cer în vreme ce păpădiile se desfăceau bucuroase pe mica pajiște. Exact când se relaxa și începea să zâmbească…

— De ce-ai făcut asta?

Mama apăru brusc în prag, strângând un buchet nou – cel de-acum fiind alcătuit din ustensile viu colorate care aduceau cu niște jucării supradimensionate.

— E o zi splendidă, răspunse Grace.

— O să fie cald, replică mama, îmbufnata. Dacă ții jaluzelele coborâte, o să rămână răcoare.

— Nu vreau să țin jaluzelele coborâte. Și-așa nu avem parte de destule zile cu soare.

— Dar nu ai decât două aparate de aer condiționat.

Grace nu rămăsese suficient de mult în casă ca să știe cât de cald se putea face înăuntru sau cât de bine mergeau aparatele de aer condiționat – unul în sufragerie și unul la ea în dormitor. Le testase după ce se mutase, iar prima impresie era că sunt zgomotoase și prefera să folosească ventilatoare. O fi fost Jackie obișnuită cu Florida și cu sistemul de aer condiționat central, însă totodată fusese

răsfățată și cu zile însorite din abundență. Astăzi Grace avea nevoie de soare mai mult decât îi păsa de cât de cald urma să se facă în casă.

— Ce sunt alea?

Mama ei arăta ridicol cu spatula roz, polonicul bleu și telul verde-limetă.

— Silicon, răspunse Jackie, înveselită brusc și pe-un ton perfect firesc.

— De ce?

În loc să-i răspundă, Jackie își dădu pe jumătate ochii peste cap și se întoarse cu fața spre bucătărie. Grace nu avea chef de ea – ce soi de persoană nu voia să se uite la o zi frumoasă? –, însă avea nevoie de răspunsuri.

— Am fost vreodată somnambulă? întrebă înainte ca mama să se retragă de tot.

Jackie se întoarse înapoi, cu ustensilele lăsate în jos și cu o expresie de grijă întipărită pe față.

— Nu! Nu, din ce știu eu. Ce ți-ai făcut la păr?

— L-am tăiat. Cred. Câtă vreme eram mai mult sau mai puțin adormită.

Grace se trase de șuvițele inegale.

— Și ai făcut-o în somn?

Grace ridică din umeri.

— Cred că da!

Urmă un moment de tăcere în vreme ce Jackie, cu chipul încrețit tot, cugeta la răspunsul fiicei sale. Pe Grace o făcea să simtă un fel de frământare pe dinăuntru, așa că se dădu îndărăt, cuprinsă de nevoia de a obține o cantitate mai mare de aer între ele două.

— Poate c-ar trebui să stai de vorbă cu cineva.

— Și cu cine-aș putea s-o fac?

Grace era mai mult decât pregătită să termine cu acest contact. Mama nu avea nimic util de oferit, iar Grace habar n-avea cine putea fi specialist în motivele și metodele tunsului în somn.

Își târșâi pașii înapoi la canapea și la ce-i mai rămăsese din cafea. Dădu drumul pe Netflix. Se aștepta ca mama să dispară înapoi în bucătărie cu

gadgeturile ei în tonuri neon, însă Jackie veni după ea și se așeză pe marginea canapelei, în celălalt capăt; nu trebuia să se uite ca să știe că femeia purta pe chip o expresie de angoasă maternă.

Grace n-avea nevoie de grija sau de mila lui Jackie – unde era în timpul meselor din trecut, când își hrănise sora cu linguriță și o așteptase să soarbă cu încetinitorul câte o gură de Tuna Helper? Atunci i-ar fi prins cu adevărat bine să se bage cineva peste ea. De câte ori nu avusese parte de mese reci, pe jumătate congelate, pentru că regula era „Hrănește-o pe Hope Mai întâi”?

— Scumpa, ești stresată! Dacă are legătură cu banii, nu vreau să-ți faci griji…

— Nu-i asta!

Nu în întregime.

— Păi, legătura minte-trup este foarte puternică, iar dacă mintea ți-e preocupată de altceva, atunci poate că și corpul îți devine la rândul lui.

Grace îi aruncă o privire furioasă. Această mamă rezonabilă care spune-numai-lucruri-corecte era precum un personaj dintr-un sitcom!

— Chiar n-ar strica să stai de vorbă cu un terapeut.

— Nu sunt nebună! murmură Grace.

— Sigur că nu ești. Credeam că acesta e unul dintre acele cuvinte lipsite de considerație pe care lumea nu mai are voie să le folosească.

Grace îi aruncă mamei sale o privire lungă și rece. Nu-și amintea deloc de această versiune a lui Jackie, atentă la corectitudinea politică. Femeia asta era o adunătură de frânturi prinse laolaltă cu lipici și mai apoi vopsită ca să semene cu persoana căreia odinioară îi spunea mami. Grace auzea deja glasul lui Miguel, încurajând-o să încerce să o cunoască.

— Hope era un mare motiv de stres.

Grace nu intenționase să o rostească tare, însă poate asta era o explicație privind motivul pentru care mama pe care o știa ea era atât de diferită. În

felul ei, era un fel de scuză, o acceptare a faptului că mama lor avusese și ea o groază de probleme pe cap.

Jackie dădu aprobator din cap.

— N-a fost ușor.

— Dar n-am discutat niciodată.

— Nu era timp de discutat. Nu pentru mine. În orice clipă… nu voiam decât să mă întind și să zac. Nici asta n-apucam să fac. Îmi pare rău! Când viața a devenit mai ușoară, cu soții, și am avut timp să mă gândesc cu adevărat… Știu că ar fi trebuit să caut bone mai de încredere. N-am apreciat deloc ce povară purtai pe umeri – și câte ai făcut pentru ea. De aceea ai pomenit acum? Asta te preocupă?

— Habar n-am ce mă preocupă.

Nu găsea nimic pe Netflix la care voia să se uite. Grace își sprijinea capul cu o palmă; cofeina nu ajutase la alungarea oboselii.

— Mă simt extrem de derutată. În nenumărate privințe.

Dintr-odată, ideea de-a merge la un terapeut nu i se mai părea chiar așa de proastă. Cum de degeneraseră lucrurile atât de repede?

— Poate ar trebui să mergem la mormântul lui Hope, propuse Jackie. Tu te mai duci la el?

— În ultima vreme, nu.

În anii de dinainte să se mute Jackie, Grace mergea la cimitir de două ori pe an – în februarie, când era ziua lor, și încă o dată vara. După ce rămăsese singură, vizitele deveniseră anuale. În cele din urmă nu mai mersese deloc.

— Te duc eu acolo, dacă vrei.

— Când ești pregătită.

Surâsul lui Jackie era plin de tristețe.

— Acum mă întorc un pic în pat, o anunță Grace.

Văzu o anumită deferență în modul în care mama se întorcea în bucătărie. Jackie practic călca pe vârfuri, ca și cum vreun șarpe cu clopoței

pândea în apropiere și s-ar fi putut trezi din pricina vibrațiilor iscate de mișcările ei. Prin contrast, evadarea lui Grace fu una sfidătoare, și urcă treptele două câte două, săltându-și rochia ca să nu se împiedice.

O oră în plus de somn, de asta avea nevoie. Apoi urma să-și aranjeze părul. Nu putea să iasă din casă înainte s-o facă, și mai avea nevoie și să dea o fugă până la magazin. Ciclul îi întârziase deja patru zile, însă cu o seară înainte căutase pe Google „Cât de curând se poate face un test de sarcină?" Avusese de gând să mai aștepte câteva zile – majoritatea testelor făceau ca șapte să pară un număr magic. Însă vreo două dintre ele pretindeau că sunt precise chiar din prima zi de întârziere a ciclului (nefiind probabil menite pentru ocaziile când conceperea unui copil și întârzierea ciclului coincideau, dar în fine). Uneori era ușor să ignori posibilitatea că se întâmplase ceva ce-ar fi putut duce la o sarcină. Însă alteori nesiguranța nu-i dădea pace.

Măcar de-ar fi putut face pipi pe o spatulă ca să determine dacă începea să o ia razna.

17.

Grace înjură și strânse volanul de i se albiră încheieturile. Potrivit aplicației pentru trafic, avea timp din plin, însă acum se trezise blocată într-un ambuteiaj și avea să întârzie chiar din prima zi la salonul din South Hills Village. În viața ei nu mai întârziase în prima zi de lucru și voia să facă o impresie bună; spera că efortul de-a se fi pregătit cum trebuie avea să compenseze pentru elementele pe care nu putea să le controleze.

Părul îi rămăsese până la urmă mai scurt decât îl avusese vreodată, însă, dacă și-l tundea în scări, avea să pară mai plin de volum și mai ondulat. Și, cu ajutorul visului cu Barbara, adăugase și un pic de culoare pentru a-l face să pară mai natural. În timpul săptămânilor petrecute acasă, se obișnuise să renunțe la cercei, însă acest nou început era o șansă de-a ieși cu totul din starea de disconfort. Tinicheaua din ureche se potrivea cu colierul care rămăsese hibernând o eternitate în cutia cu bijuterii și era suficient de aspectuoasă să treacă drept topaz adevărat – cu toate că probabil lumea avea să-i observe doar precipitarea, scuzele continue și aspectul ușor stingher.

Neavând altceva mai bun de făcut, își verifică telefonul. Dacă sperase ca vreuna dintre domnițe să-i poată lumina ziua, se înșelase amarnic.

— Ce… dracu'…

Lexis224U îi trimisese lui LuckyJamison un mesaj:

Mi-e dor d tn iubi!

Și, odată cu el, un selfie cu ea nud.

Își trimiseseră reciproc multe mesaje de-a lungul săptămânilor, iar Lexis224U îl tachinase cu posibilitatea unor astfel de poze. Însă LuckyJamison era un tip cu capul pe umeri,

pragmatic și cu principii, și o sfătuise pe Lexis să nu trimită niciodată poze nud. Nimănui. Vreodată. *Căci acestea o să revină și o să te bântuie.*

Vezi, exact acesta era motivul pentru care Grace se văzuse silită s-o ignore: Lexis224U pur și simplu refuza să-i asculte sfatul. Deși acum, că Grace era și ea ignorată de Miguel, ea, una, avea ceva mai multă compasiune pentru domnițele pe care le lăsase baltă de-a lungul anilor. Mașinile începură în sfârșit să se pună în mișcare; Grace își aruncă telefonul în geantă fără să răspundă.

Așa cum se temea, toate privirile – atât ale celor care stăteau jos, cât și ale celor din picioare – se întoarseră când Grace se năpusti înăuntru pe ușile salonului. Își închipui că toate persoanele de față își dezgoleau dinții în spatele măștilor ce le acopereau figurile, precum niște câini cărora le fusese încălcat teritoriul. Indiferent cât de bine se dichisise înainte de-a pleca de-acasă, acum se simțea ca un adevărat dezastru umblător. Pentru prima oară, aproape că se bucura de anonimatul pe care i-l oferea masca de la gură. Merse direct la Allison, singura imagine familiară dinăuntru.

— Îmi pare foarte rău! Șantiere și bară la bară…

— Ar fi trebuit să te avertizez.

Allison termină de așezat și ultima bucată de folie pe capul clientei și-i promise că va reveni imediat. Iute, îi prezentă lui Grace dispunerea salonului, unde țineau prosoapele de rezervă și cum se ocupau de vopsire, apoi i-o prezentă recepționerei care avea să se ocupe de toate încasările.

Nu mai era timp să se obișnuiască pe deplin sau să-și cunoască noile colege, întrucât prima clientă a lui Grace – una dintre femeile căreia îi trimisese e-mail cu câteva zile în urmă – răsfoia ursuză o revistă, așteptând-o pe Grace să se adune. Imaginea unui chip familiar o ajută pe Grace să-și controleze un pic emoțiile din prima zi, cu toate că o anumită stare de angoasă se instalase deja

precum o căpușă sub piele. Cum ar fi fost dacă senzația ciudată din măruntaie nu avea de fapt nicio legătură cu emoțiile, nefiind nimic altceva decât celulele care se tot divizau și se divizau ale unui fetus ce creștea în ea?

Testul de sarcină ieșise pozitiv… oarecum. Nu *strigase* pozitiv (dunga verde fusese subțire și pală), însă A-ul roșu la care sperase nu apăruse deloc. Timp de 31 de ore, simțise grețuri și o anumită stare de confuzie. Poate – probabil? – făcuse testul prea devreme. Peste câteva zile trebuia să încerce din nou, însă îi era puțin teamă de ce-ar fi putut dezvălui un test precis.

— Îmi pare foarte rău că te-am făcut să aștepți, Marley! Cum ți-a mai mers?

— Bine! M-a bucurat e-mailul tău!

Începură să facă apoi conversație de complezență în timp ce Grace spăla părul scurt, tuns stil punk, al lui Marley. Era o clientă pe care Grace nădăjduia să o ademenească înapoi, dat fiind că Marley era pe culmile gloriei. Apărea în cluburile locale de comedie, însă își câștigase o reputație la nivel național pentru umorul ei sec, dar inteligent, etalat pe propriul canal de YouTube. Oamenii o numeau Hannah Gadsby[3] din Pittsburgh, iar specialitatea ei era să disece versuri ale cântecelor pentru a dovedi diverse idei despre abominația patriarhatului. Marley mai era o clientă favorită și din alte motive: de obicei își tundea părul scurt la fiecare patru săptămâni; lăsa bacșișuri generoase; era drăguță și, adesea, amuzantă. Cu toate că Grace abia aștepta să afle vești din culise – își găsise Marley un agent nou sau făcuse pasul pentru a înregistra o emisiune specială la TV? –, nici nu voia să pară o băgăreață enervantă.

Întoarsă la postul de lucru, Grace începu să pieptene atent părul lui Marley.

— La fel? Doar îl scurtez nițel?

— De data asta, da. Tot cochetez cu idei noi, însă încă nu m-am hotărât. Îmi place ce-ai făcut cu al tău.

— Mulțumesc!

Complimentul îi oferi lui Grace un plus de încredere, își luă foarfecă și începu să taie.

— Se pare că pandemia nu te-a făcut să încetinești ritmul. Ador noile tale videoclipuri!

Marley își miji ochii și rânji în spatele măștii.

— Mersi! Mi se pare ciudat să fiu atât de norocoasă – acum, având în vedere tot ce se petrece –, însă toată lumea a trecut la virtual.

Nu chiar toată lumea. În primele săptămâni de stat în casă, Miguel pomenise de realizarea unei serii de videoclipuri „cum se face” pentru cei care, o vreme, nu mai aveau cum să ajungă la un coafor. Apoi Grace subliniase faptul că totuși nu era deloc în interesul lor ca lumea să afle că de fapt nu mai avea nevoie de frizeri. Credea că masca îi ascunde orice grimasă sau expresie de îndoială, însă pesemne că Marley văzu ceva care o făcu să-și dea seama că atinsese o chestiune sensibilă, așa că schimbă repede subiectul:

— Te-ai mutat în zonă?

— Nu, ba chiar dimpotrivă, răspunse Grace. Mi-am cumpărat de curând o casă, în Greenfield.

— Drăguț, felicitări! Noi ne-am mutat în Mount Washington – mă bucur că acum lucrezi pe partea asta a râului!

Râseră amândouă la această glumă. Pentru un oraș sufocat de poduri și tuneluri, localnicii preferau să le evite. Era mai ușor să locuiești și să muncești în cartier la tine, și astfel să nu ai parte de traficul lent inevitabil care venea la pachet cu apropierea de orice pod sau tunel. Cei din afară nu înțelegeau cum e să locuiești cu adevărat într-un oraș împărțit de *trei* râuri mari.

Mai târziu, când recapitulă dimineața în minte, Grace nu-și mai aminti dacă se arătase sau nu suficient de atentă. Pentru ea era atipic să-și lase

concentrarea să o ia aiurea, însă poate că avea să se lase distrasă atunci când Marley urma să se deschidă în privința unor vești proaspete și interesante despre propria carieră. Cumva, în mijlocul tunsorii, cufundate într-o rutină confortabilă – Grace cu foarfecă, Marley cu sporovăială –, comediana scoase un țipăt de durere.

Grace încremeni. Știa ce se întâmplase înainte ca Marley să-și ducă mâna, strângând din dinți, la ureche.

Normal că era vorba de urechea ei. Cât de rău era? Să dea Domnul să nu-i fi retezat…

— Te simți bine? întrebă Grace cuprinsă de panică. Îmi pare extrem de rău!

Mai multe capete se întoarseră când le auziră glasurile ridicate.

— Nu-i nimic…

Cu un deget, Marley își apăsa un punct aflat aproape de vârful urechii stângi.

— Ești sigură? Îmi pare foarte, foarte rău!

— Sunt sigură!

Marley își dădu degetul la o parte; urechea îi era roz acolo unde și-o frecase.

Pe Grace o cuprinse amețeala, ca și cum ar fi tras prea adânc dintr-un bong, liniștită fiind să vadă că era doar o rană minoră. Un mic zâmbet alcătuit din sânge. Mai mic decât o tăietură făcută cu o hârtie. Își înfrână imboldul de a-și exagera ușurarea. Era doar o zgârietură – un lucru impardonabil, însă tot mai bun decât alternativă.

— Sunt sigură că avem o trusă de prim ajutor.

Grace se uită panicată în jur după Allison, însă nu întâlni decât priviri critice din partea unor străine.

— N-am nevoie, abia dacă sângerează.

— Sunt cu adevărat, cu adevărat, mai mult decât uluită.

Marley scoase un râset bubuitor.

— Ei, măcar detractorii mei îmi pot spune mai departe Minunea C-o Singură Glumă în loc de Minunea C-o Singură Ureche.

Cu toate că Grace aprecia simțul sănătos al umorului etalat de Marley, gafa ei era o urmare groaznică a unui început și așa prost. Grace știa că n-avea să primească niciun bănuț de la prima clientă avută la noua ei slujbă – n-ar fi lăsat niciodată pe cineva să o *plătească* după ce-i tăiase și altceva în afară de păr. Măcar o tunsoare gratis îi putea oferi și ea, deși asta nu putea fi o garanție că Marley avea să se mai întoarcă vreodată.

•

După ce ziua de tot rahatul se încheie, Grace se trezi iar blocată în trafic. Naveta se dovedea mai grea decât se temuse, iar dintr-un motiv inexplicabil, absolut toate posturile de radio difuzau cântece care-i aduceau aminte de Hope, o enervantă coloană sonoră a muzicii pe care o adora sora ei. Grace se simțea încolțită de zidurile tot mai înghesuite alcătuite de mașinile din jur. Nu era o persoană superstițioasă, cel puțin nu mai mult decât restul, însă semnele din ultima vreme erau parcă indicii ale unei spirale descendente ale propriului noroc. Singurul lucru cu adevărat bun care se întâmplase în ultimele săptămâni – jobul cel nou – părea că-i scapă printre degete. Nu avusese parte niciodată de o zi de muncă în care să calce întruna în strâchini, iar fără siguranța oferită de lucrurile la care se pricepea, Grace nici nu mai era sigură cine e în realitate.

Stomacul îi ghiorăi. A, da, aproape uitase: avea și alte probleme în interiorul corpului, ideea în sine fiind cea care îi alungă orice foame.

Simțind că se sufocă în ambuteiaj, apelă la singurul prieten de încredere: telefonul. Preț de o secundă, se gândi ce domniță să verifice, însă în schimb ajunse să-l sune pe Miguel. Încercă să-și țină în frâu lacrimile în așa fel încât glasul să nu-i sune bizar. Sună și tot sună. El nu avea de gând să

răspundă, dar ea nu cunoștea motivul. Vocea i se frângea de emoție când lăsă mesajul:

— Salut! Nu știu ce se întâmplă – chiar vreau să discut cu tine. Ești bine? Eu mă simt ca dracu'. Totul, absolut totul se destramă. Te rog să mă suni! Mi-e dor de tine. Te iubesc!

Când ajunse în sfârșit acasă, se simțea ca și cum, pe parcursul acestei zile nesfârșite, șofase cale de jumătate de țară și înapoi. Și purtase un război fără echipament sau arme potrivite. Jackie pusese stăpânire pe living, uitându-se la televizor în vreme ce-și cerceta cu atenție cea mai recentă livrare de ustensile de bucătărie. Peste tot erau aruncate cutii și ambalaje. După ce-și azvârli încălțările din picioare, Grace trecu prin living ca să ajungă în bucătărie.

— Scuze pentru mizerie, strâng imediat! strigă Jackie în urma ei.

— În fine! murmură Grace.

Își umplu o sticlă de drumeție cu apă și porni spre scări, intenționând să se încuie în dormitor.

— Nu vrei să mănânci ceva? Am împărțit totul în porții și le-am vârât în recipiente de băgat la microunde – de sticlă, nu de plastic și le-am pus în frigider. Risotto cu nuci și ciuperci, asezonat cu sparanghel fiert la aburi.

— Mersi, poate mai târziu!

Văzu că acum mama desfăcea și mai multe recipiente de la Pyrex, de diferite forme și dimensiuni și cu capacele corespunzătoare.

— Gray?

În loc să-i răspundă, Grace – fără vlagă, ca un robot – coborî înapoi scările cu spatele până ce-și putu vedea mama.

— O zi grea? o întrebă Jackie.

— Da! Trebuie doar… Am nevoie de un repaus.

— Îmi pare rău, scumpa! Mi-aș dori să pot face să fie totul mai bine.

— O să mă descurc eu.

— Bine, mâncarea e gata, când ți se face foame. Și strâng eu aici – arată mai rău decât e.

— Bine!

Dependența de cumpărături a mamei nici măcar nu avea loc pe lista de preocupări a lui Grace. Deși se întreba…

— Cum de au ajuns toate atât de repede?

— Pe câteva le-am comandat înainte să plec din Florida.

Pur și simplu radia de mândrie pentru că fusese atât de prevăzătoare.

— Nu toate recipientele Pyrex – nu știam că încă mai folosești lucruri de plastic. Dar mi s-a părut o prostie să împachetez sertare întregi de ustensile de bucătărie butucănoase. O nouă bucătărie, un nou început!

Grace încuviință din cap, deloc mișcată. Porni iarăși cu pași greoi spre camera ei și închise ușa.

Nu era mai cald decât în ultimele zile, însă Grace dădu drumul la aerul condiționat înainte de-a se prăbuși în pat. Descoperise că de fapt îi place huruitul ușor al aparatului: mai estompa un pic din prezența mamei în casă. Cu corpul obosit lipit de cearșafurile moi, se cufundă în salteaua cu spumă cu memorie și lăsă aerul răcoros să-i mângâie pielea.

Avea o muscă în cameră, care tot bâzâia de colo-colo. Insecta părea să fi intrat într-un ciclu nefericit, zburând în cerc și apoi izbindu-se de geam. Grace empatiza cu insecta; la rândul său, și ea voia să scape.

18.

Erika, o tânără în vârstă de 17 ani, stătea pe canapea, vopsindu-și unghiile. Grace se relaxa într-un fotoliu prea umflat și cu tapițeria jerpelită – locul ei preferat din casă – și-și făcea temele. Mami se plângea mereu de fotoliu, spunând că nu era bun nici măcar de aruncat la gunoi, însă nu-și permitea să-l înlocuiască. Grace adora să se cufunde în el și îi plăcea enorm felul în care salteaua lui părea mereu caldă. Uneori îl asemuia cu un animal viu, cu o pisică uriașă cu o burtică blănoasă, iar ea era puiuțul ei, cuibărit în siguranță aproape de inima sa de mamă-pisică.

În acest moment al zilei, soarele se strecura pe geamurile din partea cealaltă a casei, transformându-le în simple siluete pe Hope și pe fizioterapeuta ei, aflate în sufrageria separată doar printr-un perete fals. Grace o auzea pe terapeută încurajând-o pe Hope – „astea și gata” sau „hai să încercăm din nou” – și pe Hope mârâind de parcă toată ora în care-și manevra membrele nu era altceva decât tortură pură. Lui Grace îi plăceau mult aceste după-amiezi când venea o terapeută, iar ea avea o oră întreagă doar pentru sine. Și nici nu-și făcea griji că Hope suferea cu adevărat, întrucât se afla mereu într-o dispoziție excelentă după terminarea ședinței.

Curând (prea curând), terapeuta trase perdeaua într-o parte, iar Hope își făcu apariția cu scaunul.

— Mă bucur să te văd, Grace! zise terapeuta în drum spre ieșire. Să fiți cuminți, fetelor!

— O să fim! rostiră simultan Hope și Grace.

Erika flutură din mâini ori luându-și la revedere, ori uscându-și unghiile.

După plecarea terapeutei, nu mai era nevoie să se prefacă în continuare că Hope și Grace erau supravegheate așa cum trebuie. Erika se ridică în picioare.

— Pe curând, răzgâiatelor! Spuneți-i mamei voastre că încă îmi datorează 24 de dolari.

— Bine! replică Grace în vreme ce Erika ieșea din casă.

Acum, că erau singure, Hope își izbi scaunul de fotoliul confortabil de mamă-pisică al lui Grace.

— Hei! Încetează!

— Mi-e foame!

Hope strănută, stropind-o pe Grace cu salivă.

— Scârbos! Pune-ți mâna la gură!

— Mi-e foame!

— Am treabă!

Hope începu să se dea îndărăt, iar Grace crezu că avea să plece în bucătărie, dar nu, Hope îi lovi iar fotoliul.

— Hope, încetează! Sunt sigură că e o banană în bucătărie – mergi și ia-o dacă ți-e atât de foame!

— Desfă-mi o conservă cu supă!

— Nu avem.

— Am o infecție la sinusuri.

— Ei, n-o să mori înainte să-mi termin eu de făcut tema.

Grace își dădu ochii peste cap.

Ca de obicei, Hope nu voia să aștepte. Se tot trăgea înapoi și își manevra scaunul masiv, izbindu-se din nou și din nou de fotoliul lui Grace. Aceasta își imagină cât de învinețit avea să fie bietul ei fotoliu mamă-pisică dacă atacurile urmau să mai continue așa. În concluzie, se aruncă peste spetează și porni înfuriată pe scări în sus, acolo unde sora ei n-o mai putea urma.

— Hei! strigă Hope în timp ce Grace bubuia în sus pe scări.

— Lasă-mă *zece minute*!

În urma ei, Hope scoase un mormăit puternic. Devenea tot mai rău, cugetă Grace. Mai rău, adică de nesuportat, o pacoste afurisită pe capul ei. Hope nu se comporta atât de urât când era și mami prin preajmă, cu toate că o sâcâia și-o făcea pe șefa și atunci. Camera lui Grace era micuță, suficient cât

să încapă doar un pat dublu și o saltea veche și jerpelită. Dar cel mai recunoscătoare se simțea pentru casa lor cu două niveluri. Mami aducea mereu vorba de cumpărarea sau închirierea unei locuințe fără scări, însă în orașul lor construit pe dealuri, acest lucru era o adevărată provocare, iar mami nu voia să se mute departe de serviciu. Grace se aruncă pe pat. Perna îi mirosea a păr nespălat.

De la parter, o auzi pe Hope tușind și lovindu-și scaunul de ușa de plasă atunci când ieși pe verandă. Îi plăcea să stea acolo. Dat fiind că de curând începuse să stăpânească arta fredonării unei melodii, Hope o făcea acum tot timpul și fredona un cântec pop preferat. Grace reveni la cartea de matematică, dar curând băgă de seamă că glasul surorii sale devenea tot mai estompat, ca și cum se îndepărta…

Brusc, Grace înțelese că Hope cobora singură rampa scurtă care ducea la aleea din față. Țâșni la geam chiar la țanc pentru a o vedea pe Hope pe trotuar.

— Unde pleci? țipă Grace prin plasa de la fereastră, pentru că știau amândouă că mami nu voia ca Hope să rătăcească singură prin cartier.

— La magazin! țipă Hope înapoi.

— N-ai niciun ban!

De data asta Hope o ignoră și continuă să se îndepărteze în scaunul ei motorizat. Grace nu știa ce să facă. Deși mami insistase că „se poate întâmpla orice” dacă Hope era lăsată singură, aveau totuși 11 ani, nu mai erau bebeluși. Iar Grace mergea adesea singură la magazin sau cu Hope după ea. Sora ei voia să fie mai independentă – n-ar fi trebuit s-o lase?

— Bun! murmură Grace.

Încercă iar să se concentreze la temă. Dar când n-o mai auzi deloc pe Hope, începu să se neliniștească. Nu voia să se țină după coada lui Hope, însă dacă una dintre ele avea să dea de belea

din pricina escapadei sale, aceea avea să fie *Grace.* Cu inima plină de ură, aruncă manualul cât colo și porni pe urmele surorii sale.

Când ajunse pe trotuar, Hope se afla la capătul aleii, cotind la stânga în direcția pieței.

— Hope! răcni Grace cât de tare putu, însă Hope nu o mai auzea sau se prefăcea că n-o aude.

Grace o rupse la fugă după ea.

Frații Jablonski – cu mutrele mereu încruntate și ascultând tot timpul grunge – încetară să mai meargă într-o roată cu bicicletele pe stradă când se năpusti pe lângă ei. Îi spuseră ceva urât legat de „Hope Retardata fuge de-acasă", însă Grace nu mai avu timp să le dea obișnuita replică (cunoștea și ea destule cuvinte de dulce, la fel ca orice alt copil de pe strada ei). Hope avea o minte care nu se putea încadra în categoria descrisă de cei doi băieți, însă, dată fiind dispoziția de moment a lui Grace, și ea avea niște gânduri deloc demne la adresa propriei surori. Cum ar fi să-i saboteze scaunul cu rotile după ce se întorcea acasă pentru a nu mai face niciodată ce făcea acum.

Dacă Grace urma să ia note proaste la școală era din vina lui Hope. Grace știa că s-ar fi putut descurca mai bine la orice materie, însă era mereu silită să-și facă temele pe fugă sau să-și citească doar superficial cursurile pentru că Hope avea nevoie de niște supă, Hope avea nevoie de un pic de ajutor cu propriile teme (Și atunci de ce nu primea și Grace o mulțumire pentru asta?), Hope avea nevoie să i se dea asta și aia, și cealaltă. Grace se pregătea să renunțe la urmărire și să se întoarcă acasă, să-și lase sora să se descurce singură cu consecințele propriilor idei cretine, însă apoi auzi un țipăt.

Pentru oricine altcineva ar fi sunat doar ca un mârâit neinteligibil:

— Ajâtâr! Grayyyajâtâmm!

Grace auzi ce era de fapt:

— Ajutor! Grace, ajută-mă!

În vreme ce Grace lua colțul pe strada următoare, o văzu pe Hope la jumătate de alee distanță cum era ridicată din scaunul cu rotile. Lângă ea se afla o mașină, cu portierele din spate deschise. Cineva încerca să o răpească pe Hope.

— Opriți-vă! Ajutor! țipă Grace cât putu, însă nu era niciun adult prin jur ca să vadă ce se petrece.

Se repezi înainte în timp ce Hope se zbătea în mâinile răpitorului.

— Las-o în pace!

Răpitorul o ignoră pe Grace. Aceasta, o femeie, de fapt, o așeză pe Hope în partea din spate a mașinii și trânti portiera, închizând-o. Grace își încleștă pumnii, pregătindu-se să se repeadă, să se încaiere. Apoi femeia, zâmbind, se întoarse cu fața spre ea. Iar Grace se opri ca trăsnită.

O recunoscu pe răpitoare, însă mintea îi era pur și simplu zguduită ca de un cutremur din pricina imposibilității acestei situații.

Era Lexis. Lexis, adică Lexis224U. Tânăra Grace n-o cunoștea… Și totuși, o cunoștea. Din mașină, Hope bubuia în geam, urlând să i se dea drumul.

Într-o oarecare măsură, Grace știa că nu asta se întâmpla, știa că nu-i nimic real. Însă nu o putea lăsa pe Lexis să plece pur și simplu cu sora ei.

— Dă-i drumul! îi comandă Grace, părând mai vajnică decât se simțea.

Lexis nu era la fel de drăguță pe cât părea în poze. Părul plin de lațe îi atârna pe față, iar membrele slăbănoage păreau alcătuite doar din oase. Zâmbetul îi scoase la iveală dinții maronii și nenumăratele găuri între ei.

— Ce-ți pasă ție, *Jamison?* mârâi ea. Te-ai săturat să ai grijă de ea. Îți fac o favoare.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Grace, năucită, pentru că Lexis locuia în Phoenix (dacă nu cumva mințea și-n această privință) și n-aveau să se

întâlnească, nici măcar virtual, pentru alți 25 de ani.

— Ți-am spus secrete. Despre viața mea. Lucruri pe care nu i le-am mărturisit nimănui. Și tu nici măcar nu ești o *persoană reală*!

Stropi de scuipat, la fel de maronii ca dinții, zburară din gura lui Lexis, făcând-o pe Grace să se chircească.

— Ba sunt reală! răspunse împăciuitor Tânăra Grace, dându-se un pic înapoi în vreme ce Lexis avansa.

— N-ai nevoie de mizeria asta.

Grace nu era sigură la ce mizerie se referă Lexis – la răpire sau la sora ei.

— Dacă ești tristă și singură, e doar din vina ta.

Lexis era mult mai înaltă decât Grace și mult mai puternică (la ce trup emaciat avea, tendoanele îi semănau cu niște cabluri de oțel). Grace rămase împietrită în timp ce Lexis se întoarse spre mașină dintr-un singur salt lung și se așeză la volan. Pe când Hope implora – bătând cu palmele în geam, cu ochii la Grace –, mașina se îndepărta în viteză.

Grace simți cum se sfâșie ceva – propria piele, care i se desfăcea de la gât în jos. Când rămase suficient de lăbărțată, își scoase brațele afară din mânecile alcătuite din piele. Își eliberă pe rând picioarele, având senzația că își dă jos o pereche de dresuri ce-i provocau mâncărimi de piele. Își abandonă pe trotuar învelișul de piele, cu trăsăturile faciale boțite și membrele ce aduceau cu niște tăieței de culoarea pielii. Oare cum arăta acum? Țesut rozaliu și sânge roșu amestecat cu bucăți de oase? *Precum sărmanul Goober.* Știa cum se simte: ca un monstru.

Porni târșâindu-și pașii înapoi spre casă, neștiind sigur cum să-i explice lui mami ce se întâmplase. Începură să-i cadă lacrimi sărate, dar clipi și le trase înapoi ca să nu-i ardă rănile proaspăt deschise de pe chipul crud, abia ieșit din găoace.

19.

Grace se trezi cu o puternică senzație de vină. Hope fusese răpită de o persoană pe care Grace o cunoștea – o persoană pe care o mințise –, și Grace nu izbutise să o salveze. Faptul că Hope nu fusese răpită în viața reală reprezenta o slabă consolare, având în vedere faptul că era moartă. Înainte să apuce să plonjeze în adâncurile interpretării coșmarului, își luă telefonul – și practic țipă de încântare când văzu un mesaj de la Miguel, trimis cu doar 20 de minute mai devreme.

Îmi pare foarte rău! Hai să ne vedem! Vin la tine și aduc și un brunch?

Ale-futu-i-luia! Și nu părea nici supărat. Grace îi răspunse imediat:

Picnic în grădină la mine?

Așteptă, sperând că el era aproape de telefon. Cam 30 de secunde mai târziu, veni și răspunsul lui:

De la Pamela's, ca de obicei?

Da!!!

Voia să-i trimită o mie de emoticoane cu săruturi, și nu doar pentru că adora friganelele de la Pamela's. Dacă Miguel nu era supărat pe ea, dacă îi rămăsese prieten, atunci probabil că putea supraviețui dezastrului în care i se transformase viața.

•

Aproximativ 30 de minute mai târziu, făcuse deja duș, se îmbrăcase și-și pieptănase părul uscat, făcându-l să pară alcătuit din valuri. Trecu pe lângă bucătăria în care se afla deja Jackie și coborî

scările în pivniță. Avu nevoie de două drumuri, dar cără afară măsuța pliantă pentru jocurile de cărți și două scaune pe care le așeză în mijlocul grădinii. Se hotărâse să creeze un soi de cafenea în aer liber, închipuindu-și că avea să fie ceva mai drăguț decât un picnic pe sol.

Continuându-și misiunea, Grace scoase la iveală farfurii, cuțite și pahare. Rămase nemișcată un moment, uitându-se prin bucătărie și lovindu-și ușor buza cu un deget, în timp ce se întreba dacă încă mai avea setul de față de masă și șervete – și, dacă da, unde anume l-ar fi putut pune Jackie.

— Gray?

Grace nu se uită din prima la ea.

— Ai dat cumva peste o față de masă ecosez? Ar putea părea mai potrivită pentru Crăciun, roșu-burgund cu verde și auriu.

Mama renunță la ce făcea în clipa aia…

Avea în față un castron plin cu ochi pe care îi tăia, iar tocătorul pe care-l folosea era purpuriu din pricina lichidelor.

Grace clipi ca să alunge viziunea.

Nu, mama scotea sâmburi de la cireșe. Tocătorul era acoperit de suc roșu.

Jackie scormoni în dulapul în care depozitase vechile recipiente de plastic ale lui Grace. Scoase la iveală pânzeturile și i le întinse lui Grace.

— Sunt nițel afectate, pare că ai vărsat ceară pe ele, însă nu m-am băgat să le arunc.

Și reveni și amintirea – o zi de Sfântul Valentin cu Miguel, pe când erau amândoi singuri și cu capsa pusă. Vin, lumânări, tort de ciocolată. Ea își acoperise vechea măsuță de cafea cu fața de masă și se uitaseră la mai multe episoade dintr-o melodramă siropoasă de pe Netflix.

— Perfect!

Grace se lumină la față și ieși imediat ca să monteze masa pe care jucau cărți.

Dacă ar fi mâncat înăuntru, ar fi căutat și niște sfeșnice, de dragul vremurilor trecute, însă pe

lângă nevoia de aer curat și răzlețele raze de soare, grădina era singurul loc în care putea avea parte de un pic de intimitate. Spera că mama ei avea să dispară în mod convenabil înainte să sosească Miguel, însă Jackie își terminase deja treaba murdară cu cireșele și acum rula o bucată de aluat aplatizată. Când se auzi soneria de la intrare, Grace se repezi să răspundă, hotărâtă să-l conducă rapid pe Miguel prin casă înainte ca ori el, ori Jackie, dintr-un acces brusc de prietenie, să-i strice planurile. Ea și Miguel *trebuiau* să stea de vorbă.

— Bună dimineața, iubitu'! începu Grace când deschise ușa.

— Bună dimineața, iubita! Am venit cu mâncare.

Și, drept dovadă, ridică o pungă cu mâncare luată la pachet.

Grace îi captură brațul rămas liber și-l conduse prin casă în direcția ușii din spate – deși în felul ăsta nu-i putu împiedica pe Jackie și Miguel să facă un schimb de pupici prin aer și de saluturi extravagante.

— Faci plăcintă, domnișoară Jacquelyn?

— Cu cireșe, bună-bunuță!

Grace îl smuci pe Miguel în direcția ușii.

— Îți păstrez o felie! strigă Jackie.

— Scuze pentru maniere, pesemne că lui Grace îi este foarte foame…

Jackie râse, un râset cu adevărat amuzat, în timp ce Grace trăgea de ușa grea, închizând-o în urma lor. Și-o închipui pe mama ei singură acolo, cu râsul transformându-i-se într-un croncănit.

— Ai scos tot afară.

Miguel admiră cafeneaua improvizată în vreme ce se apropiau de masă. Se așeză cu o pompă exagerată și-și vârî mâna în punga de hârtie pentru a scoate prima caserolă.

— Mă bucur tare mult că ești aici! Am fost varză, și chiar începusem să-mi fac griji când am văzut că nu pot da de tine.

Grace îi turnă un pahar cu apă din carafa pe care o lăsase mai devreme pe masă.

— Iubita, nu e ca și cum vorbim *zi de zi.*

— Dar nici nu ne ignorăm reciproc mesajele.

Miguel făcu ochii mari de exasperare.

— Păi, să știi că nu ești singura care a avut parte de o săptămână grea. Friganele…

Desfăcu apoi ambalajul de carton și i-l dădu lui Grace.

Lui Grace începu să-i lase gura apă la simpla vedere a friganelelor pline de unt și acoperite cu ou prăjit. Își luă mâncarea preferată și o lăsă să alunece pe propria farfurie.

— Și bacon. Ars.

— Ești cel mai tare!

Își vârî imediat în gură o bucată de bacon ars dumnezeiesc de bun.

Miguel își puse pe farfurie o omletă cu broccoli și cheddar, asezonată cu cartofi *lyonnaise.*

— Vrei altceva în afară de apă? întrebă Grace, turnându-și sirop peste friganele și lingându-se pe degete. Pot să fac cafea.

Miguel clătină din cap, vârându-și în gură prima furculiță cu o bucată zdravănă de omletă.

— Sunt suficient de hrănit cu cofeină. Așadar, ce naiba s-a întâmplat?

Mesteca în timp ce vorbea, și amândoi mâncau de parcă erau morți de foame.

— Dacă ai fi lăsat un mesaj ceva mai *precis,* aș fi putut încerca să-ți răspund.

— Pe unde ai umblat? Zici că te-a înghițit pământul.

Miguel îi aruncă iar acea privire exasperată.

— La sora mea. Carolina. A hotărât pe neașteptate că vrea să facă nuntă. Și *mi-a* cerut să fac în doar cinci zile ceea ce-ar fi avut nevoie de șase luni. Deci am avut o nuntă *miercuri.* Numai invitați pe la vreo 20 de ani, dar Carolina a avut niște idei destul de elaborate pentru apetitive, felul principal și aranjamentele florale. Singurul lucru

cu care n-a vrut s-o ajut? *Părul.* Miguel pufni și apoi adăugă: A purtat o perucă roz. Nu mă întreba!

— De unde graba asta bruscă?

Grace le întâlnise de vreo două ori pe surorile lui Miguel, însă familia lui locuia în Philadelphia, așa că nu le cunoștea foarte bine. Cu toate astea, știa că totuși Carolina e împreună cu Thom de cel puțin patru ani.

Miguel clătină din cap spre cer în semn de „de ce tocmai eu?”

— Și, ca un frate bun ce sunt…

— Ai mers în Philly?

— Și am muncit ca nebunul fără să fiu apreciat deloc. Am venit azi-noapte acasă cu mașina. Și de ce atâta grabă? Carolina e convinsă că urmează să intrăm iarăși toți în carantină, de data asta pentru *totdeauna.* Poate că-i e teamă… Habar n-am. Dar, dintr-odată, i s-a părut o chestiune de viață și de moarte, așa că a ales chiar acum, la dracu’!

— Frumos din partea ta – ești un frate cumsecade! Și sunt sigură că și Carolina a apreciat gestul.

El arboră un surâs abia schițat și ridică dintr-un umăr. Cu foamea oarecum potolită, începură să mănânce ceva mai relaxat.

— Mi-a prins bine o evadare de câteva zile, să-mi văd familia, răspunse Miguel. Apropo, arăți trăsnet! Și părul. Și jur că ai slăbit vreo patru kilograme de săptămâna trecută încoace.

— Chiar?

— Da! Se vede de la o poștă.

Grace însăși nu băgase de seamă.

— Cred că mama e vegetariană.

— Și de asta te-ai șucărit pe ea?

— N-am zis niciodată că sunt șucărită pe ea.

— Nu, doar m-ai târât după tine de parcă femeia ar fi vreo boală infecțioasă. Situația nu s-a mai îmbunătățit între voi?

Grace se prăbuși, dezumflată, în scaun. Acum, că Miguel pomenise de acest lucru, chiar se *simțea*

mai ușoară, ca și cum ar fi fost malnutrită, și își dori să-i fi cerut o porție dublă de bacon.

— De fapt, problema nu e ea.

Își lăsă furculița jos, ușor ametită acum, că descoperise cuvintele potrivite ca să exprime prin ce trecea.

— Am avut parte de cele mai rele… Nici măcar nu păreau vise. Adică, sunt coșmaruri. Înfricoșătoare. Dar și reale.

— Cu ce?

Părea nerăbdător, însă faptul că își devora hulpav restul mic-dejunului o făcea pe Grace să se simtă și mai singură. Pentru el, chestia asta era ceva *interesant,* un lucru nou despre care să discute, nu o problemă mintală reală.

— Hope apare într-o mulțime din ele. Dar am început asta – ridică o șuviță din părul ei scurt – în timp ce eram… somnambulă.

— Uau! Pare făcută de un profesionist!

Grace rânji răutăcios.

— Dar n-am făcut-o în întregime în somn – doar am *început-o.*

— Te ajută să pari mai tânără. Serios, arăți bine, sănătoasă.

Deși aprecia complimentele, era limpede că Miguel nu pricepea de fapt în ce consta problema. Însă Grace ezita să articuleze în cuvinte cât de derutată se simțea uneori în privința realității.

— N-am dormit așa cum trebuie. Și sunt destul de sigură că sunt în probe la noua slujbă. Și mai e… Păi, mă simt ca o proastă, dar am teama asta cum că aș fi gravidă.

Miguel își acoperi gura cu dosul palmei, ca și cum ceva neașteptat și-ar fi putut lua zborul din ea. Îi luă câteva secunde să formuleze un răspuns potrivit.

— Felicitări? Sau…? Nu știam că te vezi cu cineva.

Timpul se opri în loc. Grace se uita cu gura căscată la Miguel. Asta era confirmarea pe care o

așteptase – că *nu* se culcase cu el dar mai însemna și că nu doar mintea îi era vraiște, ci și corpul.

Ușa din spate se deschise, iar Jackie ieși cărând un borcan enorm cu apă și pliculețe de ceai în el.

— Ceai pregătit la soare!

Rânji în direcția lor…

Iar în rânjetul ăla Grace o văzu pe Lexis cu dinții ei maronii și pe Barbara cu foarfecă în mână

…și le lăsă borcanul într-un petic iluminat de soare și reveni înăuntru.

— Mama ta știe? întrebă Miguel.

— Ce? Doamne, nu!

Din cine știe ce motiv, ideea îi repugna.

— Deși poate că asta ar explica toată mâncarea extrem de hrănitoare. Mă rog, cu excepția plăcintei.

— Nu, eu… Mi-a întârziat ciclul. Nu-mi întârzie niciodată, însă toate astea mă fac paranoică.

Atât de paranoică, încât acum nici nu mai avea încredere în complimentele de mai devreme ale lui Miguel. Nu se mai simțea sănătoasă și nici nu i se mai părea că arată așa. Ba chiar punea la îndoială însăși discuția pe care o purta cu Miguel, unde și când – și *dacă* – se petrecea cu adevărat; i se părea mai puțin reală decât visele.

Miguel se întinse peste masă și o strânse de mână.

— Îmi pare rău! Ai avut o perioadă dificilă, iar eu am fost dispărut în misiune – împotriva voinței mele, dar orișicât.

Strânsoarea lui – carnea însăși – o ajuta să simtă realitatea prezentă ca fiind mai palpabilă.

— Așadar, mai întâi și mai întâi… Cine este acest bărbat misterios cu care te-ai combinat? Și de ce aud abia acum de el?

Grace își înăbuși un suspin. Măcar de-ar fi avut ceva atât de neînsemnat și de interesant ca un iubit secret pe care să-l scoată la iveală. O luă de la început, cu primul vis cu Hope și păpușile de hârtie, și-i spuse tot lui Miguel, în fine, aproape tot

– trecu sub tăcere partea că e de fapt o escroacă pe internet și alese să o transforme pe răpitoarea lui Hope într-un „fost iubit supărat pe ea”.

20.

După vreo două ore, Jackie ieși iar să-și ia ceaiul pregătit la soare și le oferi câteva bucăți de plăcintă cu cireșe. O făcu pe ospătărița pentru ei și-i întrebă dacă mai doresc și altceva. Grace se simți tentată să-i ceară să le reumple carafa cu apă, dar se abținu. Îi mulțumiră lui Jackie și începură să-i înfulece plăcinta, iar ea se retrase în casă pentru a le oferi spațiu lui Grace și Miguel.

Grace avea impresia că se apropie seara, că ieșiseră aici, afară, să discute de mai mult timp decât ieșiseră în realitate. Însă erau doar norii în permanentă mișcare, acoperind cerul precum un strat de spumă. Erau rare momentele într-o relație în care Grace se simțea ca un personaj dintr-un joc video ce accede la un nivel pe care până atunci îl considerase de neatins. Acest lucru îl simțea acum, după ce împărtășise atâtea cu Miguel! Cu toate momentele plăcute pe care le avuseseră împreună și modul în care se susținuseră unul pe altul, Grace se simțea rareori vulnerabilă. Nu era o senzație care să-i placă. Miguel fusese un ascultător plăcut, care nu-și arătase nicio clipă neîncrederea și care nu-i minimizase starea de angoasă. Jackie îi sugerase să stea de vorbă cu cineva, și, cu toate că Grace știa că se referise la un profesionist, faptul că se deschisese în fața lui Miguel îi oferea o recompensă mai rapidă.

Acum, că era și el pus în temă, Miguel dorea să fie ținut la curent cu visele, ca și cum erau simptomele unei maladii logice care încă nu căpătase un oarecare sens clar. Grace se întreba dacă aceste cazne prin care trecea se asemănau întrucâtva cu o foarte obscură versiune a emisiunii *Numește melodia!* Miguel izbutea cu mare ușurință să ghicească un cântec după doar câteva note, însă pentru motivele coșmarurilor lui Grace era nevoie de ceva mai multe măsuri. Cel puțin acum nu mai

trebuia să găsească singură o soluție la această enigmă.

Discutau de atâta vreme, încât Grace mai că era gata să mănânce iar.

— Îți amintești momentul ăla în care am mers să luăm prânzul la Ritter's, zise ea, și am rămas atâta acolo, încât am ajuns să comandăm și cina?

— Mi-e dor de restaurante! replică Miguel gânditor. Să mă simt în siguranță înăuntru. Să fac lucruri normale.

— Și mie!

— Oricât de mult mi-ar plăcea să mai rămân, Coco e supărată pe mine și are nevoie de niște timp de stat în poală.

— Înțeles!

Și oricât de mult voia și ea să-și petreacă o seară alături de el, începea totuși să simtă o anumită stare de oboseală. Poate avea să ia o gustare și să tragă un pui de somn.

Își duseră vasele murdare și gunoiul în casă. De data asta, spre ușurarea lui Grace, Jackie se retrăsese la ea în cameră.

— Of, chiar că sunt cu capul în nori; aproape am uitat! Miguel o prinse de mână și practic o târî în sufragerie.

— Așteaptă aici, ți-am adus un cadou.

Rămase ascultătoare acolo, cu brațele încrucișate și amuzată, și așteptă în timp ce el se repezea la ușa din față. Un minut mai târziu, îl auzi trântind portiera mașinii, iar apoi Miguel o strigă de afară de pe verandă.

— Închide ochii!

Îi închise, ascultătoare, din ce în ce mai amuzată.

— Să nu-i deschizi!

Se apropie ușor de ea.

— Bine! Deschide-i! Uită-te!

Miguel stătea de partea cealaltă a mesei din sufragerie, ținând o pânză neînrămată – mare,

plină de dâre în culori aprinse – în dreptul peretelui ei.

Grace rămase cu gura căscată în timp ce icnea.

— Îți place? o întrebă Miguel nerăbdător.

— O. Ador!

Rămăsese aproape fără grai și își dădea seama câtă plăcere îi făcea lui Miguel. Pictura era mai mare decât majoritatea operelor lui și, cu toate că era abstractă, distinse totuși un peisaj ce ieșea în evidență dintre dârele de culoare.

— Miguel… Nici măcar nu știu ce să spun. Îți mulțumesc!

— Cu plăcere!

— Ești extrem de talentat! O să-l atârn chiar acum, dar mai întâi trebuie să-ți dau o îmbrățișare.

Miguel lăsă pânza pe podea și-și desfăcu larg brațele ca să o primească. Se strânseră îndelung și tare.

— Mulțumesc! Pentru tot! zise ea. Tu faci totul mai bun! De asta Carolina nu și-ar fi putut face nunta fără tine.

— Ah, mulțumesc! Și nu-ți face griji, o s-o rezolvăm noi și pe asta! Îți aduc mâine niște ceai care să te ajute să dormi. Să-ți alunge coșmarurile alea.

În timp ce Miguel se întorcea la mașină, Grace îi trimise câțiva pupici de pe verandă.

— Să-i dai lui Coco o mică mângâiere pe obraz din partea mea!

— Sigur!

Îl urmări cum se îndepărtează și-i făcu cu mâna, chiar dacă acum era prea departe să o mai vadă.

— Încep să mă transform în bunicuța dintr-un film de pe Hallmark, murmură Grace în timp ce se întorcea în casă.

Dar chiar se simțise întristată când îl văzuse plecând.

Din fericire, mama nu mutase ustensilele din sertarul în care Grace își păstra lucrurile întâmplătoare, dar utile. Bătu un cui în perete,

exact acolo unde Miguel ținuse mai devreme pânza. Arăta bine acolo și chiar îi schimba sufrageria, dar, în vreme ce se trăgea înapoi și admira tabloul, se întrebă dacă n-ar trebui să-l atârne într-un loc din care să-l vadă mai des – în living sau poate în propriul dormitor.

Băgă la loc ciocanul în sertarul lui și se întrebă ce gustare să ia. Tot ce se afla în frigider părea prea organic și prea sănătos. Plăcinta de pe blat o ademenea. Un castron cu cereale ar fi fost o alegere ceva mai înțeleaptă, însă pe ziua de azi nu mâncase decât chestii pentru micul-dejun. Își ignoră criticul interior cel băgăreț care îi atrăgea atenția că se înfruptase deja din plăcintă, întrucât avea o mie de metode de a-și găsi o justificare: plăcinta era ușor de luat și de transportat; slăbea fără să încerce măcar; orice era proaspăt copt reprezenta un răsfăț rar întâlnit.

Cu farfuria în mână, mâncă o jumătate de felie înainte să ajungă măcar în vârful scărilor. În timp ce începea să-și închidă ușa de la dormitor, gata să intre în hibernare pentru câteva ore, auzi o melodie ce răzbătea din camera mamei. Un fredonat.

Jackie fredona melodia pe care Grace o auzise în vis. Cântecul pe care Hope îl fredona în timp ce ieșea din casă.

21.

Când Grace se trezi, un cer ca de lavandă se vedea pe fereastră, iar în aer se simțea miros de ozon. Se apropia ploaia. Se bucura că nu dormise prea mult – încă nu se făcuse întuneric dar era atât de derutată, încât nici în ce zi se afla nu putea spune cu siguranță. Laptopul îi stătea supărat pe birou ca un amant neglijat, dar încă nu se simțea în stare să le acorde, lui sau domnițelor, atenție. După o sesiune prelungită de întinderi, se încălță cu șlapii. Ar fi trebuit să bage în casă masa pliantă și scaunele imediat după ce plecase Miguel, dar, dacă avea noroc, încă o putea face înainte să înceapă ploaia.

Din capul scărilor, auzi glasul mamei în living. Grace presupuse că vorbea la telefon, dar apoi auzi pe altcineva.

— Mulțumesc, mă bucur că înțelegeți!

Era glasul unei tinere. Vag cunoscut.

După ce șovăi nițel la baza scărilor, Grace se hotărî că cel mai bine ar fi să-i acorde lui Jackie un moment de intimitate – recunoscătoare pentru comportamentul mamei sale din timpul picnicului – și porni spre ușa din spate, apucând-o prin sufragerie. Huruitul îndepărtat al unui tunet îi aminti că misiunea ei era practic o cursă contra-cronometru.

— Gray?

Mama îi pronunță numele, făcându-l să pară alcătuit din două silabe. Tonul îi părea atât o avertizare, cât și o mustrare, rostită la fel ca atunci când Miguel îi vorbea lui Coco, iar pisica părea gata să-și înfigă ghearele în mobilă.

Grace se opri, zdruncinată. De ce ar fi certat-o mama sa în timp ce avea pe cineva străin în casă? Se simțea ca un copil pe punctul de-a da de belea. Se uită la noul tablou adus de Miguel, ca și cum i-ar fi putut oferi vreun sfat. Poate că era mai bine să

dea fuga spre ușa din spate și să nu răspundă deloc chemării mamei.

În tăcerea brusc așternută, rămase cu impresia că cele două o așteptau – Jackie și tânăra cu voce vag cunoscută. Grace oftă. Deviată de la propria misiune și cu curiozitatea stârnită, porni spre living.

Jackie stătea pe fotoliul de la IKEA pe care-l mutase mai aproape de canapea și nu departe de musafiră. Femeia părea într-adevăr tânără, adolescentă chiar, iar în brațe ținea un ghemotoc imposibil de confundat: un bebeluș înfofolit într-o păturică.

— Grace, sunt foarte dezamăgită de tine.

Tonul vocii mamei era și mai sever decât înainte. Lui Grace nu-i plăcea senzația de arsură pe care o simțea în coccis, și chiar și fără detalii în plus știa că făcuse ceva cu adevărat oribil. Dar ce anume? Se uită la tânără, sigură că reprezintă o parte a răspunsului, însă fata era atentă doar la bebeluș și refuza să-i întâlnească privirea. Chipul bebelușului rămânea ascuns de păturică. O izbi dintr-odată ideea că bebelușul era bizar de tăcut și că fata nici nu-l legăna, nici nu-i susura cuvinte liniștitoare, ci doar… se uita la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grace, o întrebare generală adresată către amândouă.

Un fulger orbitor ilumină încăperea, urmat, câteva clipe mai târziu, de bubuitura asurzitoare a unui tunet. Preț de o clipă, se trezi într-o lume animată în care lumina era precum razele-X, preschimbându-i în schelete pe mama ei, pe fată și pe copilaș. Grace nu voia să se afle în cameră cu ființele astea. Chiar și să fie captivă afară în furtună i se părea o pedeapsă mai mică decât această stranie frăție.

— Cu siguranță îți amintești de Bethany.

Jackie făcu un gest formal cu mâna, silind-o pe Grace să se uite iar la fata de pe canapea.

Bethany! Un nume vag cunoscut.

— Eu îmi amintesc de *tine,* Paxton.

Bethany transformase cuvintele în pumnale.

Paxton! Un nume pe Grace nu-l mai folosise de ani buni.

Bethany! Paxton.

O, futu-i!

Cum de-i descoperise Bethany identitatea și cum aflase unde locuiește?

— Cum i-ai putut spune acestei fete să facă un lucru atât de groaznic? întrebă Jackie.

Ea și Bethany o fixau acum cu privirile, purtând pe chipuri expresii reci, neiertătoare. Însă întrebarea mamei sale nu era retorică, iar femeia aștepta un răspuns de la Grace.

Grace nu-și mai amintea, apelând doar la memorie, detaliile vieții lui Bethany. Poate că încă mai avea carnetul cu Paxton, dosit în pivniță într-o cutie cu alte vechituri, însă cu greu ar fi putut găsi o scuză ca să meargă să-l caute. Dintr-odată, înțelese cum e să stai în fața unor inchizitori. Și nici că se putea apăra știind ce acuzații i se aduc.

— Îmi pare rău pentru… indiferent ce…

— *Indiferent?* i-o reteză Jackie cu un mârâit. Uite ce-ai făcut!

Bethany desfăcu păturica și ridică bebelușul ca să-l vadă și Grace.

Era țeapăn. Deformat. Cu membrele strâmbe ca ale unei păpuși prost reasamblate. Oare păturica bleu însemna că-i băiat? Pielea îi era înnegrită de la putreziciune.

— De ce? imploră Bethany, scuturând cadavrul propriului copil pentru a-și sublinia spusele.

Gestul ei rupse ceva. Sânge cireșiu începu să se scurgă din ruptura din pielea bebelușului mort. Acum Bethany îl zgâlțâia, amuțindu-i plânsetele slabe în timp ce îl înfofolea la loc în păturică. Sângele se scurgea mai departe, picurând în poala lui Bethany și pe canapeaua lui Grace.

— Eu n-am făcut nimic!

Grace își pierdu controlul asupra vezicii. Nicicând nu se mai simțise atât de îngrozită.

— Cum ți-a trecut prin cap măcar…

— N-ai sfătuit-o pe această tânără să-și omoare copilașul? întrebă mama ei, Inchizitoarea.

— Normal că nu!

Ceea ce insinuau ele era de-a dreptul obscen. De ce – cum – o puteau crede în stare pe Grace de o asemenea…

Oh! Acum își amintea.

Bethany avea pe atunci 16 ani. (Deși inițial Paxton nu știuse acest lucru.) Iubitul lui Bethany o părăsise deja. Părinții ei erau foarte religioși, iar fata se temea să le spună că rămăsese însărcinată.

— Nu i-am spus… Am sfătuit-o. În legătură cu opțiunea de-a întrerupe…

Grace clătină din cap. Nu cumva Bethany o mințise nu doar în privința vârstei? Paxton o liniștise că, la opt săptămâni, embrionul nu e decât un boț fără minte alcătuit din celule ce se tot divizau. Nu cumva el – ea – îi prezentase, fără să știe, opțiunea de-a avorta un făt deja format?

— Nu!

Brusc, Grace se simți furioasă. Nu aveau niciun drept să creadă lucruri atât de dezgustătoare despre ea.

— Era tânără și singură. Încercam să-i ofer un sfat rezonabil, dată fiind situația ei.

— Să-i spui cuiva să-și omoare copilul nu e vreodată un sfat *rezonabil.* Mi-e rușine de tine.

Grace voia să iasă – afară din cameră, din acest vis. Știa că asta e de fapt, dar recunoașterea realității nu era suficientă pentru a încheia scena. Așteptându-se parcă să se formeze o crăpătură prin cameră pe undeva, să sfărâme suficient de mult coșmarul ca să poată scăpa din el, se uită panicată în jur.

— Trezește-te! țipă.

Bethany începu să râdă. Un sunet enervant, ca un răget, aproape asurzitor. Grace încercă să-și

astupe urechile, însă brațele pur și simplu refuzau să i se miște. Iar acum, că era pregătită de fugă, îi înțepeniseră și picioarele.

— Trezește-te! țipă din nou.

Măcar maxilarul încă îi funcționa, iar ochii îi erau în stare să se repeadă în toate direcțiile. Se simțea ca un animal într-un abator, conștient de o primejdie îngrozitoare, dar incapabil să scape de acolo. Umezeala călduță dintre picioare tot creștea. Lacrimile îi alunecau pe obraji în timp ce se uita la mama sa.

— Te rog! Ajută-mă!

— O, Grace!

Jackie părea atât de obosită și de înfrântă!

— Calea de scăpare e la *îndemână.* Nu trebuie decât să deschizi ochii.

22.

Grace se trezi dând din picioare, eliberându-se din starea de paralizie. Gâtul îi era plin de măscările cu care voia să le împroaște pe Jackie și Bethany din pricina monstruoasei lor interpretări a sfatului foarte rezonabil pe care i-l oferise la un moment dat unei adolescente aflate la ananghie. Normal că nu-i scăpa ideea că acest coșmar ar fi putut să fie propria-i conștiință vinovată. La fel ca-n cazul multor lucruri, rostirea unor cuvinte era mai ușoară decât ducerea la îndeplinire a unor acțiuni. Oare ea însăși ar fi fost capabilă să treacă printr-un avort dacă ar fi rămas însărcinată în adolescență? La fel ca Bethany, și-ar fi considerat mama o persoană demnă de încredere la care să apeleze.

Apoi o izbi. Umezeala dintre picioare era reală. Dădu să-și redirecționeze măscările către ea însăși, dezgustată că putuse să-și piardă controlul vezicii în timp ce visa. Dar când dădu cearșaful la o parte, găsi sânge între picioare.

— Futu-i!

I se făcu pielea de găină și începu să tremure, copleșită de paranoia. Cum era dacă, în locul vinii subconștiente, visul fusese de fapt un act de răzbunare? Din partea cui? În afară de grijile provocate de situația cu Miguel, posibilitatea de-a fi rămas gravidă nu era în întregime un lucru rău. Neașteptat și derutant, dar și emoționant în felul său fortuit. Știa că era doar ciclul care îi venise în sfârșit – pătarea cearșafurilor într-o manieră care nu se mai întâmplase de când era adolescentă însă, totodată, i se părea și un soi de… deznodământ. Acum locul din interiorul ei unde fusese sângele i se părea pustiu.

Dacă visul însemna că nu avea să fie niciodată în stare să aibă un copil din pricina sfatului pe care

îl oferise odată în vreme ce se prefăcea a fi altcineva?

Se dădu jos din pat și desfăcu cearșaful de protecție de pe saltea, îndesând așternuturile în plasa ei de pânză pentru rufe murdare. Lăsă plasa în fața băii, așa încât să nu o uite când urma să coboare, dar, înainte de-a spăla lenjeria, voia să-și spele propriul trup. Dușul se umplu de aburi atunci când făcu apa pe cât de fierbinte o putea suporta, dureros de fierbinte, dar nu cât să-și facă rău. *Cât de tare ar durea să fii ars de viu?* Așa îi omorau pe oameni pe vremea Inchiziției. Își aducea aminte cât de neajutorată se simțise în timp ce mama ei, în vis, lansa întruna acuzații. Grace se simțea murdară, mânjită până-n adâncul sufletului. Mai stoarse niște gel de duș pe buretele-plasă și se frecă pe cât de tare putu.

•

Dușul o ajută întrucâtva, până ce se întoarse în cameră, acolo unde laptopul o aștepta acuzator – un ochi enorm, deschis, o gură uriașă, larg căscată –, reamintindu-i că o piele curată nu putea ascunde o inimă rănită. Pentru prima oară în decenii întregi, ultimul lucru pe care și-l dorea Grace era să intre pe internet. Își luă iute pe ea haine curate și ridică jaluzelele. Cerul era exact cel din visul ei, un lila blând acoperit de o pătură de nori. Cât timp dormise, prinsă în capcana unei bucle în timp? Oare avea să coboare și să dea peste…

Își cuprinse trupul în brațe, hotărâtă să nu se gândească prea mult la asta. Fără o dovadă a contrariului, trebuia să accepte că era seară și că stătea să plouă, și încă nu băgase în casă masa și scaunele rămase afară.

Când se întorcea cu spatele spre geam, un sunet ciudat o făcu să încremenească. Avea o adâncime nepotrivită pentru un tunet, și totuși aducea cu un bubuit repetitiv. O clipă mai târziu, o auzi pe Jackie țipând:

— Grace?

Glasul nu îi era aspru, ci parcă demn de milă. Iar Grace simți cum crește panica în ea, deja sigură de ce anume auzise: mama căzuse pe scări.

Se repezi spre ușă și smuci de ea. Primul lucru pe care-l văzu fu mama, transformată într-un amalgam de țesături răsucite prăbușit pe podeaua de dedesubt. Al doilea fu propria plasă cu rufe murdare, preschimbată într-un morman răsturnat la baza scărilor.

— Îmi pare foarte rău!

Zbură în jos pe scări. Încă o clipă, lumea viselor dădu năvală, și atunci văzu în poziția lui Jackie membrele dezarticulate ale bebelușului mort. Căzu în genunchi lângă mama sa.

— Ți-ai rupt ceva? Ești bine? Vrei să sun la Urgențe?

— Scumpa, nu-i nevoie să intri în panică!

— Îmi pare foarte rău, doar că aveam obiceiul să-mi las rufele pe hol ca să…

Jackie îi opri restul cuvintelor cu un gest din mână.

— N-a avut nicio legătură. Coboram cu ele, iar ochii mi-au jucat o festă. Am sărit o treaptă. Totuși, am nevoie să mă ajuți să mă ridic.

Lui Grace nu prea-i venea a crede că mama sa e bine, însă Jackie își întinse mâinile, iar Grace o ajută să se salte în picioare. Jackie tresări.

— Posibil să-mi fi sucit glezna.

Cu un braț pe după mijlocul mamei sale, Grace o sprijini pe Jackie în timp ce aceasta șchiopăta spre living. În clipa în care Jackie rămase așezată pe canapea, Grace îi ridică ușor și picioarele pentru a se putea întinde.

— Ești sigură că te simți bine? Mai am obiceiul să-mi uit hainele murdare dacă nu le las într-un loc de unde să le pot vedea, dar asta nu înseamnă că trebuie să le iei tu…

— Sunt bine, e vina mea, mă simt prost. Mi se mai încețoșează uneori privirea, trebuia să-mi dau seama. Uneori mi-e greu să apreciez… adâncimea

pe scări și-așa mai departe. Dar nu era decât un coș cu rufe, nici nu era greu, și voiam să-ți dau o mână de ajutor.

Grace se așeză la picioarele mamei sale și-și acordă o clipă să-și recapete suflul. Vorbiseră amândouă foarte repede, ușor panicate de teama unui dezastru evitat la limită.

— Te simți amețită? Te-ai lovit la cap?

— Nu, nu! Acum sunt bine.

— Vrei să-ți aduc o pungă cu gheață? Pentru gleznă?

— Ar putea fi o idee bună. Însă Jackie șovăia: Poate…

— Ce?

— Nu vreau să fiu un deranj, însă… dacă e să mă întind, s-ar putea să rămân toată noaptea. N-ar fi mai bine să mă ajuți să urc scările?

— Desigur!

Dacă Grace ar fi fost mai puternică, și-ar fi ridicat mama în brațe și ar fi cărat-o ea însăși. *Așa cum o căram pe Hope pe când n-aveam rampă pentru scaunul ei cu rotile.*

Grace înțelegea mai bine decât oricând de ce petrecuse atât de puțin timp alături de Jackie în toți acești ani: mama ei declanșa amintirile. În vreme ce o ajută pe Jackie să se ridice în picioare, Grace observă o picătură de sânge în locul în care capul mamei sale se odihnise pe pernă.

— Sângerezi?

— Chiar?

Jackie începu să-și palpeze craniul în timp ce Grace i-l cerceta mai cu atenție, dându-i părul la o parte în căutare de sânge.

— Nu văd nimic.

— Nu s-a umflat nimic în afară de gleznă.

Asta ar fi trebuit să o liniștească, numai că mai există o posibilitate încă și mai tulburătoare: picătura de sânge i-ar fi putut aparține altcuiva – acolo stătuse Bethany, cu bebelușul ei frânt.

Nu, ăla a fost un vis.

— Gray? Te simți bine?

— Da! murmură ea.

Însă nu era bine. Fiecare oră care se scurgea o făcea să se îndoiască și mai mult de soliditatea lumii, a timpului și a spațiului.

Una lângă alta pe scara îngustă, Grace îi îngădui mamei să o folosească pe post de cârjă – o mână strângea balustrada, iar cealaltă, pe Grace de umăr – așa încât Jackie să-și poată susține toată greutatea pe piciorul sănătos, încetișor, izbutiră să urce toate treptele. Grace își petrecu următoarele zece minute făcând ture în sus și-n jos pentru a aduce punga cu gheață, o carafă mare cu apă, un măr, vreo două pastile de ibuprofen și, în final, un pachet de cărți pentru ca Jackie să poată juca solitaire pe pat.

O, da, asta era mama de care-și amintea Grace – gata să latre ordine și incapabilă să se oprească nițel pentru a face un inventar complet al lucrurilor de care poate ar fi avut nevoie. Grace nu mai avea zece ani și nu-i plăcea deloc să fugă întruna în sus și-n jos pe scări, mai cu seamă că Jackie părea să o accepte ca pe o provocare atunci când Grace o întreba: „Mai ai nevoie de ceva?”

•

Când Jackie își găsi în sfârșit locul, Grace puse mâna pe telefonul rămas în cameră și coborî la parter pentru o seară liniștită în fața televizorului. La cinci secunde după ce dăduse pe Netflix, explozia unui tunet aproape o făcu să țipe.

— La dracu’!

Atunci își aminti că uitase că bage înăuntru masa și scaunele.

Sări de pe canapea și se repezi spre ușa din spate. Furtuna iminentă adăugase o tentă de verde pe cerul înnegurat. Primele picături de ploaie căzură exact când Grace intra înapoi în casă ținând la subraț câte un scaun.

În loc să se întoarcă imediat și după masă, rămase în cadrul ușii. Ploaia cădea mult mai rapid

acum, însă nu asta o făcea să ezite. Lumina de afară era magică – întunecată și strălucitoare totodată. De obicei, lui Grace nu îi era teamă de furtuni, însă cea de acum părea diferită. Își putea imagina un monstru ce se ascunde în spatele perdelei de nori, furișându-se din ce în ce mai aproape, camuflat, în așteptarea momentului potrivit ca să coboare din cer.

— Futu-i!

Țâșni afară și alergă prin grădină. Iarba era udă și alunecoasă, iar Grace aproape făcu șpagatul pe ea. În momentul în care reuși să strângă picioarele mesei, era deja leoarcă. O misiune de salvare stupidă, așa că n-avea niciun rost să se grăbească să se întoarcă înăuntru.

Ce zi stranie! Încuie ușa din spate și rămase în bucătărie un minut întreg în timp ce apa picura de pe ea. Iar apoi se întoarse și visul, făcând-o să se aștepte să vadă o băltoacă de sânge adunându-i-se la picioare. Stai – ce vis era ăsta? Cel în care era însărcinată și pierduse copilul? Sau cel în care un bebeluș deja mort plângea neauzit în timp ce crăpa pielea pe el?

Tulburată de o sută de imagini începețoșate, țesătura brută și lipicioasă a coșmarurilor și a viselor cu ochii deschiși le făcu să se amestece laolaltă.

Grace nu era o băutoare înrăită, însă acum regreta că nu refăcuse stocul de vin după cina cu Miguel. Poate-i mai rămăsese niște coniac în sticla pe care o ținea la îndemână ca să prepare cocteiluri pe bază de tărie. Urmărirea-maraton de seriale era mai plăcută cu un strop de alcool. Asta, și să se schimbe cu haine uscate. Pocni din degete, găsindu-și inspirația, și dădu buzna în sufragerie ca să-și recupereze plasa cu rufe murdare: avea să folosească cearșaful nepătat de deasupra ca să șteargă apa. După care urma să care totul în pivniță. Atâta bătaie de cap pentru ceea ce se dorise a fi o seară liniștită!

Netflix rula imagini prestabilite pe ecran în momentul în care Grace se întoarse la el. Cu lenjeria de pat băgată la spălat, podeaua din bucătărie mai mult sau mai puțin lipsită de băltoace de apă și cu Grace cuibărită într-un tricou supradimensionat – și mama adormită –, își vârî picioarele sub ea pe canapea și trase mai aproape un pahar în care turnase ultimele degete de coniac. De obicei, nu-l bea imediat pe tot, însă nevoile trebuie satisfăcute (cum s-ar spune). Măcar un lucru se rezolvase de la sine, și poate că de-acum încolo menstruația avea să-i joace mereu feste. Poate că ajunsese la perimenopauză, poate că ceasul începea să ticăie mai repede, iar ea pătrundea într-un viitor condus de hormoni tot mai haotici.

Exact când se întindea după telecomandă, îi sună telefonul.

Tentația de-a nu răspunde era puternică. Însă practic acum Allison era șefa ei, ceea ce îi făcea greu să ignore numele ce pâlpâia pe ecran.

— Bună, Allison!

— Îți cer scuze că sun la o oră așa de târzie!

— E-n regulă.

— Avem două coafeze care au sunat că nu pot veni mâine, iar sâmbetele sunt de obicei foarte aglomerate când vine vorba de cliente care vin fără programări. Știu că e foarte din scurt, dar speram că poți lucra mâine…

Allison părea plină de speranță.

Grace șovăia. Avea nevoie de ore lucrate și-i era dor să-și petreacă timpul într-un coafor. Dacă altele ar fi fost împrejurările, ar fi profitat imediat de ocazie, însă…

— Mama a căzut în seara asta. Nu sunt sigură cum se va simți mâine, dacă va avea nevoie de ajutor…

— Nicio problemă, înțeleg.

— Îmi pare sincer rău! Poate te sun de dimineață dacă pare că se simte mai bine și se

descurcă singură?

Allison repetă că nu e nicio problemă, însă apoi parcă abia aștepta să închidă mai repede ca să poată suna pe altcineva. Grace se simțea ca o persoană de tot rahatul; detesta să lase oamenii baltă, iar dacă s-ar fi arătat disponibilă în ultima clipă ar fi putut câștiga niscaiva puncte bonus după o primă zi plină de peripeții. Sorbi o gură de coniac; îi alunecă pe gât în jos cald și înțepător, ca și cum ar fi înghițit un tentacul alcătuit dintr-o rază de soare. Un tentacul delicios, însă ușor otrăvitor.

Ploaia izbea cu furie în geam. În sfârșit capabilă să se relaxeze, se simți bucuroasă că se află în interiorul casei ei confortabile. Căută o vreme prin lista de preferințe până ce găsi exact ce căuta. Taman când începea genericul, televizorul se stinse brusc – odată cu toate luminile și aparatele electrice din casă. Grace își dădu ochii peste cap. Și aștepta. Trăgea nădejde – cu toată ființa ei – ca lumina să revină din clipă în clipă.

Bezna înghițise absolut tot. Era infinită, iar Grace stătea acolo, neștiind ce să facă.

23.

Grace se trezi din cauza unui ciocan pneumatic… ba nu, a unui aspirator? Avu nevoie de câteva secunde bune ca să-și recapete simțul de orientare, unde, când și de ce. Apoi înțelese că hărmălaia era de fapt blenderul (storcătorul de fructe?) și că își petrecuse încă o noapte în living, liniștită de lumina de noapte vorbitoare – cunoscută și sub numele de televizor.

În urmă cu câteva zile, își făcuse griji că urmează să-și petreacă sâmbăta cărând de colo-colo pe scări lucruri pentru mama sa. De fapt, Jackie se arătase plină de energie și tot perora despre proprietățile vindecătoare ale spanacului și a opt ore de somn, iar Grace fusese cea care nu se simțise bine. Miguel trecuse pe la ea pentru ceaiul care să o ajute să doarmă, așa cum îi promisese – plus vreun litru de supă fierbinte și acră –, iar Grace își acceptase letargia ca pe o situație de moment, o reamintire fizică a faptului că practic nu avusese nicio noapte în care să poată să doarmă bine de la mutarea mamei sale în casă.

În vreme ce o sâmbătă lenevoasă se transforma într-o duminică lenevoasă, Grace îl auzi pe River, un alter ego izbitor de frumos, vorbindu-i în minte: *O meriți, odihna te va ajuta să îți revii, și vei fi ca nouă.* Însă iat-o acum în dimineața zilei de luni, tot pe canapea, iar lumina strălucitoare îi dădea de înțeles că ar putea fi amiaza! Își simțea pleoapele sensibile, o dovadă vizibilă a durerii de cap care pur și simplu nu voia să dispară. O durere sâcâitoare de stomac nu-i dădea pace, ceea ce-i aminti de avertismentul mamei sale că ar trebui să o ia mai ușor cu ibuprofenul dacă nu vrea să-i sângereze intestinele.

Își înclină corpul ca să se ridice în capul oaselor, simțindu-se la fel de țeapănă ca atunci când ești învelit în ghips. Îi scăpă un geamăt și închise ochii,

apăsându-și sprâncenele cu degetul mare și cu mijlociul în încercarea de-a scăpa de durere.

Scrâșnetul încetă, însă Grace cunoștea rutina. Jackie avea să-l repornească peste alte patruzeci de secunde, oferind soluții obținute din „recolta abundentă a pământului!” Grace nu mai avea energia să se năpustească în sus pe scări înainte ca mama ei să sosească aducând cu ea un pahar cu legume proaspăt mărunțite. Femeia își petrecuse majoritatea orelor din timpul zilei închisă în dormitor în fața calculatorului, însă nopțile erau ceva mai tolerabile cu cântecul de leagăn al televizorului și cu bucătăria la doi pași; îi era sete întruna. Consecințele dormitului la parter – în spațiu deschis – însemnau că rămânea mai vulnerabilă în fața acestei versiuni mămoase a lui Jackie, și nu i se părea corect că mama se afla deja pe drumul unui corp sănătos în timp ce ai lui Grace era într-un declin continuu.

— Ceva mai bine în această dimineață, scumpa?

— Poate, minți Grace, forțându-se să se ridice în picioare în vreme ce Jackie îi întindea un amestec de culoarea busuiocului. Mersi, dar am să-ncep cu apă! Și o să fac un duș.

— Ești sigură? Să știi că nu arăți prea bine, scumpa.

— O să mă simt mai bine dacă nu o să zac toată ziua în casă ca o legumă!

— Bun, atunci, să mă anunți dacă vrei să îți pregătesc ceva de mâncare!

— Bine! Mersi!

După ce intră în baie, Grace își vârî gura sub robinet și bău lacom. Când își surprinse reflexia în oglindă, rămase surprinsă de chipul care o privea de-acolo. Era un chip mai tânăr. Cu părul ciufulit, ochii încețoșați și pomeții mai proeminenți; era ca și cum se uita la o versiune a sa de la 21 de ani, mahmură după o noapte în oraș și îmbătată de propria independență. Măcar era un gând reconfortant, chiar dacă Grace știa într-o anumită

măsură că ascuțimea pometților era un semn al atrofierii!

•

Hotărâtă să nu mai irosească încă o zi, Grace își puse pe ea niște haine aproape decente (un progres față de pijamaua jerpelită pe care o purtase tot weekendul) și un pic de machiaj. Își propuse să facă niște drumuri pe-afară: să cumpere niște mâncare ceva *mai puțin* sănătoasă (bizara dietă a lui Jackie dădea rezultate în cazul ei, însă Grace avea nevoie de niște mese mai consistente), să ia câteva sticle de vin (și poate și una de coniac) și să treacă scurt și pe la Rite Aid (ca să se aprovizioneze cu niște cosmetice noi și ieftine).

Mintea își revenea în sfârșit după un weekend întreg de răzvrătire, iar vremea era destul de cooperantă ca să-și poată închipui că ar putea lua micul-dejun pe verandă. Oare nu era și aerul curat un soi de leac? Nu mai pusese piciorul afară de zile întregi – de la picnicul-brunch cu Miguel. Că tot vorbeam de lup…

— Bună, iubita!

Răspunse la apelul de pe FaceTime și se apropie de dulap ca să caute sandalele cu talpă groasă pe care le cumpărase toamna trecută la reducere și de care uitase complet.

— Ieși din casă? o întrebă Miguel.

— Așa aveam de gând. O, le-am găsit!

Ridică sandalele ca să le vadă și Miguel.

— Drăguțe! Noi?

— Aproape. Nu s-au tocit deloc.

Se așeză pe pat ca să le prindă baretele.

— Mă bucur că te simți mai bine și, iubita, nu vreau să-ți stric planurile, dar am să-ți dau o veste și trebuie să stăm nițel de vorbă!

Grace simți imediat un junghi de îngrijorare și se opri din ce făcea ca să-i acorde toată atenția lui Miguel. Încercase să se convingă cu forța că o așteaptă o zi productivă și că totul era mai bine,

însă cuvintele lui – și tonul – o făcură să se simtă ca o buburuză rămasă brusc fără aripi.

— Te simți bine?

Chiar voia să-l întrebe dacă nu greșise cumva față de el, ca și cum asta trebuia să fie cea mai mare grijă a lor. *Acum ce-ai mai stricat, Grace?*

— Da…

Însă era o minciună.

— Ce s-a întâmplat?

Miguel stătea la masa din bucătărie, iar Coco se tot plimba prin fața camerei, o gigantică minge de blană portocalie. Miguel își mută un pic iPadul, însă Grace tot mai vedea coada lui Coco unduindu-se precum nailonul unei undițe.

— Nu vreau să te sperii! continuă el.

— Cuvinte care nu te-ar împiedica niciodată să te sperii.

Cu câteva clipe în urmă, Grace era gata să iasă, însă acum simțea că se întoarce starea de oboseală. Coapsele parcă-i prinseseră rădăcini pe saltea; pur și simplu nu s-ar mai fi putut ridica nici dacă ar fi vrut.

— Serios, chiar nu e niciun motiv de panică.

O, Doamne!

— Însă domnișoara de onoare a Carolinei a ieșit pozitivă și a fost internată în spital.

Grace rămase blocată, cu ochii ațintiți la Miguel, clipind stupefiată. Erau cuvinte obișnuite, cuvinte pe care le auzea ori de câte ori dădea drumul la știri – „spital”, „test”, „pozitiv” –, însă nu fuseseră niciodată valabile pentru cineva din cercul ei de apropiați sau cercul mai extins al cunoștințelor.

— E bine? întrebă Grace. E tânără, nu? De vârsta Carolinei?

— Da, 30. Dar… pare grav.

Grace își aminti și mai multe cuvinte: „următorul val”, „mutații”, „variante”.

— *Futu-i!*

Miguel încuviință din cap, mai serios decât îl văzuse vreodată.

— Îmi pare foarte rău, Grace! Ar fi trebuit să port mască când m-am întors.

Îi luă o clipă să-i înțeleagă spusele.

— Ești bolnav?

— Nu, dar am umblat zile la rând pe lângă ea – cu siguranță am fost expus. Și, cu toate că nunta a avut loc în aer liber… am tot intrat și ieșit, fără nicio distanțare socială adevărată, și am purtat măști doar în mașină sau în public. Trebuie să intrăm cu toții în izolare pentru două săptămâni – inclusiv tu. Îmi pare foarte rău!

Grace rămase acolo doar cu o sanda în picior, derulând discuția în minte. Era destul de simplă, însă tot nu avea nicio noimă.

— E un vis? murmură ea.

— Nu, îmi pare rău, dar nu ești somnambulă! Știu că e foarte nasol – mi-am sunat doctorița și a zis că, dacă nu am niciun simptom, să stau pur și simplu în casă. Am întrebat-o dacă trebuie să fac un test, și mi-a zis că nu lucrez într-un „Domeniu esențial”. Ce zici de copita asta primită în față?

— Trebuie să rămânem două săptămâni în case?

Realitatea începea să se sedimenteze. Gata cu cumpărăturile, vinul sau aerul proaspăt departe de mama! Mai procedase așa, desigur, cu câteva luni înainte, însă acum viața tocmai începea să revină la normal.

— Am fost mai tot timpul pe-afară, deci probabil că o să fii bine. Însă, dacă vezi că ai vreun simptom, sună-ți doctorul! Sophia chiar e foarte bolnavă; așteptăm vești de la rudele ei apropiate. Și-mi pare foarte rău, Grace, însă și domnișoara Jacquelyn ar trebui să rămână în casă! De ea nu prea m-am apropiat, însă tu ești…

— Tot timpul în preajma ei, completă Grace în locul lui. Futu-i!

Rămaseră uitându-se unul la altul pe micile lor ecrane. Nu era vina lui Miguel și nu pe el era

supărată. Grace fusese cea care abia așteptase să aibă companie și să socializeze. Tresări, gândindu-se la telefonul pe care trebuia să i-l dea lui Allison.

— Tu o să fii bine? îl întrebă.

Niciunul dintre ei nu stătea grozav cu banii puși deoparte, dar măcar Grace putea împărți cheltuielile casei cu altcineva – deși probabil Coco era de preferat în calitate de coleg.

— Da! răspunse el. S-ar putea să reușesc să intru concediu fără plată pentru vreo două săptămâni.

— Da!

— Tu?

— Ne descurcăm. Îi aruncă un zâmbet obosit și-i zise: Păi, hai să ne verificăm unul pe altul odată la două zile, bine?

— Da, categoric! Colegi de autoizolare.

— Să mă ții la curent! Te iubesc!

— Te țin.

Îi trimise un pupic prin ecran.

Grace aruncă telefonul pe pat. Acum se dichisise și nu mai avea unde să iasă. Își desfăcu încet bareta sandalei și lăsă încălțările să-i cadă înapoi în dulap. Nu-i putea dezvălui lui Miguel îndoiala pe care o simțea de fapt – nu fără să-l facă și pe el să se simtă vinovat – în legătură cu ideea de-a rămâne prinsă două săptămâni captivă alături de mama sa. Jackie era aici de mai puțin de trei săptămâni. Grace nu era sigură că ar fi fost în stare să suporte echivalentul unei perioade egale închisă în casă alături de ea, mai cu seamă câtă vreme nu se simțea în cea mai bună formă mentală și fizică.

Într-o străfulgerare de paranoia, își alcătui rapid un inventar al simptomelor… Dar, dacă se gândea mai bine, indispoziția ei nu putea fi din cauza lui Miguel întrucât îl văzuse cu doar câteva ore înainte să i se declanșeze durerea de cap și starea de letargie. Perioada de incubație era mult mai lungă de-atât.

Începu să coboare scările, blestemându-se că își turnase prea mult lapte în castronul cu cereale, și ieși afară ca să stea pe treptele verandei și să se gândească. În timp ce mânca, deschise aplicația de cumpărături online de la băcănie instalată pe telefon și începu să adune lucruri în coșul de cumpărături virtual. Primul interval de livrare disponibil era în după-amiaza următoare.

Strada părea ciudat de pustie. Cercetă cu privirea grupul de case îngrămădite una într-alta, cugetând în sinea ei câte lucruri putea dezvălui acest lucru despre cei care locuiau în ele. Glastra cu flori ce dădea pe dinafară atârnată la o fereastră. Ghirlanda pastel de Paști la fel de rezistentă ca un pom de Crăciun artificial. Steaguri negru cu auriu care arătau admirația pentru una sau toate echipele sportive locale. Pancarte de susținere politică instalate prin curți. O micuță bicicletă roz cu mov răsturnată cu roțile în sus în mijlocul unei peluze. Ceva mai departe pe stradă, cineva construise doar o jumătate dintr-o rampă de acces pentru cărucioare cu rotile, folosind bucăți de placaj disparate. Ceea ce îi aduse aminte imediat de Hope.

Pe stradă erau foarte multe mașini parcate. Mai stăteau și alții închiși în case, bănuia Grace. Poate își pierduseră și slujbele. Nu apucase să simtă cu adevărat pulsul cartierului înainte să se închidă toată țara. Oare pe atunci era un loc mai fericit? Simțea o oarecare liniște dacă știa că toată lumea e în aceeași oală cu ea. Chiar și atunci când vedea ditamai spărtura în oală. Nu era ca în filme, unde lumea întreagă se sfârșea într-un vârtej de explozii și efecte speciale. Această apocalipsă avea să se prelungească și să-i chinuie mult timp prin intermediul unor crize derulate cu încetinitorul. Deja lăsase plictiseala să o facă mai puțin vigilentă. Oare era în stare ca de această dată să se autoizoleze mai bine?

Pufni, râzând de propria persoană și imaginându-și cum casa i se transforma într-un adevărat depozit de produse livrate la ușă în timp ce ea și mama făceau cumpărături compulsiv, mereu în căutarea obiectului care avea să le facă să se simtă mai puțin pustiite.

24.

— Le-ai adus pe toate? Și pe cele de sus? întrebă mami, la fel de aspru pe cât vorbise toată seara.

— Da.

Coșul cu rufe murdare era greu, plin de prosoape care miroseau a pipi și a caca. Grace cobora în pivniță.

— Ești oarbă ca un liliac?

Grace se întoarse, auzind glasul acru al mamei. O urmări cum înhață o mână de șervete de bucătărie de pe blat și i le îndeasă în coșul cu rufe.

— Apă *fierbinte.* Program lung.

— Știu, zise Grace, încercând să nu pară irascibilă.

— Știi, dar nu ești atentă.

Grace începu să coboare treptele ce duceau în pivniță, având impresia că semiîntunericul și păianjenii erau de fapt un plăcut răgaz de la dispoziția neagră a mamei. Se gândi că ar fi fost mult mai bine dacă *ar fi fost* un liliac, capabil să zboare și să vadă lumea prin intermediul semnalelor și al vibrațiilor care i-ar fi ajuns la urechi. Aflase la școală despre sonar – SOund NAvigation and Ranging[4] – și că fusese inventat ca să detecteze aisbergurile. Ea și Hope urmăriseră odată un film foarte bun cu un submarin care încerca să se ascundă în timp ce, deasupra, un vas lansa unde sonice prin apele adânci. Filmul fusese atât de antrenant, încât îl urmărise până la capăt cu genunchii strânși la piept și cu coatele lipite de coaste, uluită că un simplu *sunet* putea reprezenta o asemenea amenințare. După ce se terminase, o dureau toți mușchii și ajunsese să înțeleagă, preț de câteva clipe, cum era să fie în pielea surorii sale.

Înainte să apuce măcar să îndese prosoapele împuțite în mașina de spălat, își auzi mama strigând-o iar. Grace nu știa ce să facă: nu putea

lăsa baltă rufele înainte să pornească mașina de spălat, dar, dacă nu răspundea, o putea face și pe mami să se înfurie.

Aceasta o strigă iar exact când Grace închidea capacul. Sări peste o băltoacă de pe podeaua de beton a pivniței și țâșni în sus pe scări, sărind câte două trepte odată.

— Gray!

Era a treia chemare. „La trei avertismente, ești pe tușă!” Draperia de la dormitorul lui Hope era trasă într-o parte și legată cu șnur pentru un acces mai rapid, iar Grace se opri patinând în prag, respirând cu greutate. Mami îi aruncă o privire. Una precum un cuvânt greu pe care nu se sinchisea să-l rostească. Îi întinse lui Grace o cană de plastic cu un pai în el cu o mână și o cârpă umedă cu cealaltă.

— Apă rece!

Hope era răcită. Se înecase în timp ce-și mânca supa și împrăștiase lichid peste tot. Înainte să plece în bucătărie, Grace se strâmbă la Hope, care-i rânji drept răspuns. Grace știa că e norocoasă că nu se îmbolnăvea niciodată. În emisiunile de la televizor, mămicile de acolo stăteau alături de copiii lor bolnavi și le spuneau cuvinte blânde sau le cântau cântecele în timp ce-i mângâiau pe păr. Când Hope era bolnavă, mami se transforma într-un lup, iar Grace se simțea precum Scufița Roșie, gata să fie înfulecată; de bună seamă că nici lui Hope nu prea-i plăcea situația.

•

Cu volumul dat la minimum, Grace urmărea o comedie în timp ce împăturea șosete, chiloți și tricouri. Încă nu-și terminase temele, însă mami nu urma să-i spună să se ocupe de ele, iar Grace avea lucruri mai bune de făcut. Era ca și cum fotoliul mama-pisică practic o îmbrățișa, iar adevărul era că îi plăcea să împăturească rufe proaspăt spălate. Erau calde și întotdeauna miroseau plăcut.

Mami intră în cameră și se prăbuși pe canapea, cu ochii la televizor.

— Le pui tu la locul lor când termini?

Grace încuviință din cap.

— Și termini și prosoapele?

Încă o încuviințare din cap.

Emisiunea se termină, și atunci mami schimbă postul și dădu volumul ceva mai tare.

— Acum sora ta se odihnește. Cred că va fi bine.

Grace trecuse de suficiente ori prin asta ca să descifreze codul lui mami. „Cred că va fi bine” era prescurtarea de la „Probabil că nu va fi nevoie să o duc pe Hope la doctor”. Dusul lui Hope la doctor costa bani mulți. Și de obicei nu făceau decât să le pună să facă niște teste lipsite de sens la prețuri supraevaluate. Mersul la doctor era rezervat „urgențelor”, nu pentru febră, răceală sau gripă. Grace nu fusese dusă la doctor decât atunci când o ceruseră cei de la școală. Primise o injecție și un abțibild, și stătuse perfect nemișcată atunci când cineva îi auscultase inima.

După ce termină de împachetat rufele, îi aruncă o privire lui mami exact în clipa în care aceasta scotea un sforăit ușor pe gura deschisă. Dormea cu picioarele drepte și cu brațele întinse pe lângă corp. Capul îi era ușor strâmb pe pernă, ca și cum avea gâtul rupt. Prosoapele aveau să mai rămână ceva timp în mașina de spălat, așa că Grace porni în vârful picioarelor spre camera lui Hope.

Și Hope dormea, rezemată pe trei perne în așa fel încât partea de sus a corpului să-i stea înclinată. Grace se strecură în pat și merse ușor în patru labe, pe cât de delicat putea, până ce ajunse lângă sora sa. Cu multă blândețe, își lipi urechea de pieptul lui Hope și-i ascultă inima. Bătea într-un ritm constant, la fel de liniștitor precum un morman de rufe săltând de colo-colo în uscător. Hope chicoti.

— Mă gâdili cu părul.

Grace chicoti și ea, apoi se sprijini de perete, înghesuită într-un colț al patului.

— Mă plictisesc, spuse Hope. Povestește-mi ce visezi!

— Nu îmi amintesc.

— Nu ce visezi noaptea. Ce visezi când ești trează.

Grace se uită în tavan, căutând să spună ceva care să nu sune răutăcios. Uneori avea fantezii că era adoptată și că avea o altă mămică, un tătic, poate și un frate mai mare. În imaginația ei, încerca tot soiul de scenarii cu familii diferite, și toate erau mai bune decât cea pe care o avea.

— Păi, am citit o carte, începu ea după ce găsi ceva sigur de zis, despre o școală pentru fete, una cu internat, iar dormitoarele erau într-un conac bântuit. Profesorii nu credeau acest lucru, așa că fetele trebuiau să rămână treze până la miezul nopții ca să încerce să discute cu fantoma pentru a afla ce dorește.

Grace vedea totul cu ochii minții, fetele în cămășile lor de noapte albe, mergând în vârful picioarelor pe holurile întunecoase.

— Mi-ar plăcea să merg la o școală cu internat.

Hope începu să râdă.

— Asta-i visul tău? Să trăiești într-o casă bântuită?

Nu, visul lui Grace era să locuiască *altundeva,* iar dacă se întâmpla să fie bântuit, ei bine…

Nu-i păsa dacă lui Hope i se părea o prostie. Fetele din poveștile de genul ăla aveau mereu parte de o sumedenie de aventuri.

— E rândul tău.

O înghionti în joacă pe Hope.

— Eu am visuri mărețe. Să nu râzi… Promiți?

— Așa cum nici tu n-ai râs de al meu?

Hope schiță o strâmbătură, iar Grace o interpretă drept ce era de fapt: remușcare.

— Scuze!

— Promit să nu râd!

Grace era mai mult decât curioasă să afle ce anume îi trecea prin minte surorii sale.

— Bun, îmi place să-mi imaginez că sunt la olimpiadă. Iar uneori sunt înotătoare, alteori schioare, uneori călăresc pe cai sau sunt biciclistă. Și merg foarte repede, ca și cum zbor.

Pentru Grace avea noimă. Și ei îi plăcea să se uite la olimpiadă, și mereu se minuna de cât de puternici și de grațioși erau sportivii. Aveau abilități pe care nici ea și nici Hope nu aveau să le posede vreodată, și pur și simplu nu înțelegea cum putea Hope să aibă asemenea fantezii.

— Îmi mai închipui și că sunt o cântăreață celebră, cu veșminte fabuloase – mai ceva ca Mona și Rona. Și cânt pe scene în fața a mii de oameni care aplaudă și mă aclamă. Și toată lumea știe cine sunt oriunde merg și-mi cere autografe.

Lui Hope îi luă mult să pronunțe toate cuvintele, și-n vreme ce Grace înțelegea faptul că închipuirile sunt importante pentru Hope, ei, una, i se păreau cam plictisitoare. Sora ei voia pur și simplu să fie mai bună decât oricine. Voia ca lumea să o venereze. Grace se întinse peste ea și luă o cârpă de pe noptieră. Șterse cu ea un firicel de salivă de pe bărbia lui Hope. Câteva clipe, nu mai vorbi niciuna.

— Nu-ți plac visurile mele? întrebă Hope, rănită.

Grace ridică din umeri.

— Sunt normale. Însă toată lumea se gândește la astfel de lucruri. Credeam că ai în minte chestii mai originale.

Hope începu să tușească, iar Grace o ajută să se aplece în față, ca nu cumva să se înece sau să vomite. Dar în cele din urmă se liniști.

— Păi, mai am un vis, însă nu vreau să te sperii.

Grace rânji. La acest lucru se cam aștepta: o chestie bizară, tipică pentru Hope.

— Ar putea să sune ca un vis pe care-l am noaptea, nu ca unul cu ochii deschiși, o avertiză

Hope. Dar există un motiv foarte special pentru care mă gândesc la el când sunt trează. Ești pregătită?

Grace încuviință din cap.

— Ai visat vreodată noaptea că plutești, că te înalți spre tavan sau că plutești prin casă?

Grace dădu din cap aprobator. Visele de genul ăla îi provocau mereu o stare de neliniște. O fascinau pentru că avea senzația că plutește cu adevărat prin aer. Însă o și tulburau, întrucât nu avea niciodată controlul deplin asupra senzațiilor. Uneori visele o purtau în locuri în care nu dorea să se aventureze, în locuri reci și înfricoșătoare.

— Când mă gândesc la visele în care plutesc, reluă Hope, închizând ochii, și mă concentrez cum trebuie, ajung să am aceleași senzații ca atunci când dorm.

Și-n timp ce Grace o urmărea, Hope începu să se ridice în aer, deasupra patului. Membrele îi erau moi și relaxate, iar cearșaful și păturile căzură de pe ea în vreme ce se înălța tot mai sus. Rămase suspendată aproape de tavan, cu ochii închiși de concentrare și cu un surâs mulțumit pe față.

Cu toate că nu Grace era cea care levita, se simțea ca și cum fusese transportată în adâncimile reci ale unui coșmar. Voia să-i spună surorii sale să coboare, să vină înapoi în pat, însă gura refuza să i se supună, iar Hope continua să plutească – ca un balon prins de briză – prin toată camera, îndreptându-se spre ușă.

Cuvintele „Vino înapoi!” îi urlau lui Grace în minte; se temea prea tare să-și urmeze sora.

— Grace!

Mami părea superfurioasă, însă Grace se temea mai puțin de ea decât de noile puteri magice ale lui Hope. Mușchii i se treziră din nou la viață și țâșni din pat.

Când Grace ajunse în living, mami stătea în fața ușii de la intrare rămase larg deschisă. Grace veni iute lângă ea, iar împreună o urmăriră pe Hope,

care chicotea și se înălța, și se tot înălța, tot mai sus, către cer. Atinse ușor vârful unui stejar maiestuos și continuă să se înalțe, cu pijamaua subțire licărind slab pe fondul cerului întunecat și lipsit de lună.

— Hope! strigă mama ei.

Noaptea îi înghiți țipătul, și totuși râsul lui Hope ajunse până la ele.

Era tare trist să-și urmărească sora îndepărtându-se tot mai mult, dar și un pic înspăimântător, însă Grace știa că Hope se simte fericită și liberă.

— Adio! zise Grace, făcându-i cu mâna.

— Ce e-n neregulă cu tine?

Mami o întoarse spre ea, prinzând-o strâns de tricou, imediat sub gât. Grace se înecă, încercând din greu să respire. Botul lui mami se încreți plin de ură, scoțând la iveală colți de lup ascuțiți.

— Mă bazam pe tine! Ai promis că o să fii de încredere! Cum ai putut să mă lași baltă în halul ăsta?

Oare ar fi trebuit ca Grace să facă mai mult? Să-și împiedice sora să plutească departe de ele?

25.

— Ce simplu a părut! Zise Miguel în timp ce rontăia un castron de granola pe ecranul laptopului lui Grace. Exact asta ți-a spus Allison?

— Mai mult sau mai puțin.

Grace își bea cafeaua. Cuvintele o duruseră mai mult venind din partea lui Allison decât de la mami din vis. Când Grace o sunase ca să-i spună că trebuie să se izoleze timp de două săptămâni, se aștepta ca Allison să se arate înțelegătoare, deși dezamăgită, date fiind noile reguli care guvernau lumea. Grace nu intuise că Allison avea să înceapă să o facă pe șefa cea rea și să-i spună, fără să-și ceară scuze, „Așa nu mai merge”. Acum Grace nu mai avea o slujbă la care să se întoarcă. De-a lungul acestui an, ori de câte ori credea că lucrurile nu aveau cum să devină mai rele de-atât, soarta își sufleca mânecile și se comporta ca mema aia cu „Stai așa, că-ți arăt eu!” Începea deja să se învechească.

— Cred că visele tale încearcă să te ajute, procesând toate rahaturile de care ai parte.

— Probabil.

Grace își săltă piciorul pe scaunul de birou. Unghiile îi arătau scârbos. Strâmb tăiate și murdare.

— Am nevoie de o pedichiură.

— N-avem toți nevoie?

Coco mieună pe ecran, apropiindu-și nasul de iaurtul lui Miguel.

— Azi ce-o să mai faci?

Grace ridică din umeri. Nu mai era ca prima dată, când toată lumea intrase în același timp în carantină. Atunci i se păruse în regulă – aproape ca o activitate în grup – să se uite toată ziua la televizor și să-și facă griji în privința viitorului. Pe atunci nu înțelegea nimeni ce se petrece sau cât de mult avea să dureze. Încă mai erau o sumedenie de

lucruri pe care nu le știau, însă Grace atinsese deja pragul de sus în materie de izolare și de plictiseală; de data asta se temea de faptul că urma să aibă un martor al obiceiurilor ei proaste. Jackie primise cu o resemnare plină de stoicism veștile legate de pierderea jobului lui Grace și nevoia de-a rămâne amândouă închise în casă.

„Toată lumea a luat-o prea devreme de la capăt", spusese Jackie. „Nu mai vrea nimeni să urmeze regulile".

Regulile erau barbare. Trebuia să eviți pe oricine nu făcea parte dintre cei care locuiau aproape de tine. Afacerile erau lăsate să piară. Oamenii care le livrau toate produsele trebuiau să continue să muncească pentru ca restul să rămână închiși în case. Iar personalul medical trebuia să-i ajute mai departe pe cei bolnavi, chiar și atunci când boala acestora ar fi putut să fie evitată cu un pic de bun-simț. În tot acest timp, lumea își anula tratamentele contra cancerului și înceta să mai facă lucruri care altă dată îi ajutau să rămână în toate mințile.

Grace știa că trebuie să treacă prin aceste cazne din simplul motiv că fusese prea dornică, prea disperată să aibă parte de o blestemată de viață socială normală.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Miguel zise:

— De data asta am să fiu mai răbdător cu purtatul măștii.

— Și eu! E greu să știi ce trebuie să faci atunci când lucrul de care te temi e ceva invizibil. Și nici nu-l vezi când vine, așa că de unde să știi când nu mai e?

Miguel încuviință din cap.

— Așadar, de data asta ce-o să faci ca să-ți treacă timpul?

— Caut câteva hobbyuri noi.

Dispoziția lui se mai luminase, iar Grace își dădu seama că starea ei de moleșeală îl trăsese și pe el în jos.

— Nu pot fi hobbyuri costisitoare, dat fiind că trebuie să-mi chivernisesc fiecare bănuț. Deci fără redecorări prin casă sau să-mi umplu apartamentul cu plante în ghiveci – oricum sunt sigur că le-ar distruge Coco imediat. Mă gândesc să mă apuc să coc sau să gătesc? Măcar astea sunt destul de practice și pur și simplu pot să și mănânc ce rezultă.

Grace izbucni în râs. Își aminti totodată de visul de noaptea trecută și de discuția cu Hope, de faptul că presupusese că sora ei ar fi avut de fapt închipuiri ceva mai puțin obișnuite. Într-un mod asemănător, se aștepta ca și Miguel să aibă hobbyuri ceva mai exotice.

— Sau poate o să iau în serios chestia cu profilul de pe site-urile de întâlniri și chiar o să încerc să stabilesc o legătură cu cineva, continuă el. Poate acum e mai ușor să încep o relație, fiind mai puține distrageri. Și să nu spui…

Normal că Grace considera că relațiile online nu se ridicau la înălțimea cuiva atât de bun ca Miguel, dar evită subiectul.

— Te-ai putea concentra pe pictură? Sau… sunt o mulțime de cluburi care pun pe internet cursuri ieftine, accesibile pentru toată lumea.

— Vrei să zici să urmăresc un curs din ăla de care tot aduc când și când vorba?

— Exact!

— Of, Grace, tu nu știi că aduc vorba de ele doar ca să par o persoană interesantă și implicată? De fapt, sunt doar un tată de pisică care nu vrea decât să mănânce brioșe – nici măcar nu vreau să le *fac* singur, să fim serioși!

Grace izbucni iar în râs.

— Te iubesc, iubitu’!

— Știu că mă iubești, răspunse el, trimițându-i un pupic în zbor.

— Să știi că mă gândeam ca, după ce-mi ispășesc pedeapsa, să încep să caut o posibilitate de-a deveni curier.

— Ca ăia de la DoorDash sau ceva de genul?

— Exact. Așa se prezintă acum situația, lumea cu bani vrea totul la ușa casei.

— E o idee bună.

În cele din urmă, o lăsă pe Coco să-i lingă castronul, pe care pisica începu să-l împingă cu nasul pe masă.

— Însă doar până când găsești un coafor demn de abilitățile tale.

— Desigur! Tu te-ai gândit vreodată…

Șovăia să-i pună întrebarea deoarece Miguel nu rostise niciodată cu glas tare dorința de a-și deschide un salon propriu, iar pomenirea ei acum n-ar fi făcut decât să pară că vrea s-o ajute el data viitoare când nu va loc de muncă, înainte de-a găsi o abordare mai diplomatică – adică un soi de întrebare – Miguel începu să tușească.

Inițial, Grace crezu că o luaseră razna boxele laptopului ei – o întârziere a sunetului, un ecou – pentru că auzise stereo tusea. Apoi își dădu seama că tușea și Jackie, și încă atât de tare, că răzbătea prin ușa închisă a dormitorului lui Grace.

— Te simți bine?

Durerea de cap pe care o chinuise mai devreme amenința să revină, un soi de alarmă care îi zvâcnea în interiorul craniului.

Miguel luă o gură de apă.

— Da, am simțit o strânsoare în piept.

— Căcat, Miguel, ăsta e un simptom!

— Nu-i nimic…

— Nu că nu-i nimic!

— O să am grijă.

Acum se uitau unul la altul pe ecrane. Atenți. Plini de griji

— Mă simt bine!

Grace aruncă o privire în direcția ușii.

— Cred c-ar trebui să merg să văd ce face mama. Te rog să mă suni chiar și dacă te simți un pic rău, da? Sună-mă dacă ai nevoie de *orice,* promiți?

— Promit!

Își luară la revedere dând din mâini și făcură schimb de pupici în aer, apoi își închiseră laptopurile.

•

O găsi pe Jackie pe canapea, cuibărită sub o pătură și complet captivată de un sitcom alb-negru. Grace se grăbise să coboare întrucât era îngrijorată, dar imaginea cu mama sa așezată comod pe canapea – exact unde voia ea însăși să stea, îmbufnată din pricina vieții sale oribile – îi provocă o ușoară enervare. Serialul de la televizor era animat și ridicol, cu o gospodină care strâmba din nas și transforma continuumul spațiu-timp.

— Te-am auzit tușind. Te simți bine?

Grace spera că pare îngrijorată, nu iritată.

— Mă simt bine, scumpa. Mi-a intrat un pic de apă pe partea cealaltă.

Grace încuviință din cap și ieși din cameră. Când ajunse în bucătărie, expiră prelung, dând tot aerul afară și golindu-și plămânii, ceea ce o făcu să se rezeme de blat ca să-și mențină echilibrul. Începea să o copleșească stresul. Dacă Miguel era bolnav? Dacă luase și ea virusul, iar acesta îi făcea deja ravagii prin corp? Și prin al lui Jackie? Începu să umble încolo și-ncoace, cuprinsă de panică.

Dacă până la urmă aveau să-l ia cu toții, chiar și doctorii și asistentele? Și curierii! Dacă spitalele deveneau pline sau ajungeau să rămână fără provizii? Și cum rămânea cu oamenii din toată lumea, rotițele din lanțul de aprovizionare? Câte găuri – muncitori ce lipseau de la lucru – putea îndura sistemul înainte de a înceta să mai funcționeze?

Nu mai era un clișeu aruncat în glumă: chiar începea să-și piardă mințile. Petrecea tot mai puțin timp cu domnițele pentru că alter egourile ei începeau să rămână fără sfaturi rezonabile – pentru că Grace însăși începea să rămână fără chestii rezonabile ca să și le spună ei înseși. Fără evadarea

din cyberspațiu, avea nevoie să se ducă altundeva, însă unde anume? Oricât de tentant era să sară în mașină și să conducă aiurea, i se părea greșit să-și lase baltă mama. Grace se întoarse iute în living.

— Trebuie să ies. Mă simt un pic claustrofobă. Vrei să mergem în parc? La o plimbăricǎ?

Jackie rânji, dând televizorul pe mut.

— Ar fi drăguț să ies nițel. E ciudat că nu pare deloc necesar atunci când poți s-o faci oricând ai chef. Dar, de îndată ce-ți spun „Stați în casă!”, imediat începi să te gândești la tot felul de lucruri pe care vrei să le faci.

— Parcul Schenley e foarte aproape.

Jackie își dădu picioarele jos de pe canapea și se aplecă să-și maseze glezna.

— Sună foarte bine, dar nu știu sigur cât de mult mă pot plimba. Uneori e tot sensibilă.

O parte dintre aleile din parc erau pline de denivelări sau abrupte. N-ar fi fost cel mai sigur loc în care să-și ducă mama – cu atât mai mult cu cât nu se știa cât de aglomerat putea să fie dacă toată lumea avea aceeași idee. Îi mai trecu o posibilitate prin minte: cimitirul Allegheny avea o mulțime de cărări pavate. Era un loc plăcut în acest moment al anului, verde și luxuriant, aproape la fel ca un parc – dacă treceai cu vederea pietrele funerare și cavourile. Acolo era locul în care era îngropată Hope.

Poate că era timpul să facă o vizită la mormântul surorii sale. Poate că acest lucru avea să pună capăt coșmarurilor.

— Am putea merge la cimitir, rosti Grace încet.

Capul lui Jackie țâșni în sus, iar privirea ei o întâlni pe-a lui Grace.

— Dacă vrei și tu.

Părea prudentă.

— Ar fi drăguț.

— Bun, atunci așa rămâne! Stai să dau o fugă până sus și…

— Îmi iei și mie pantofii din dulap? întrebă Jackie în vreme ce Grace se apropia de scări. Sunt pe podea, peste niște cutii.

— Sigur.

Grace știa precis unde sunt, dat fiind că-și vârâse nasul prin camera mamei sale. Ideea unei ieșiri o făcea practic să țopăie.

26.

Dacă Grace își imaginase plimbarea ca pe o nouă formă de exerciții fizice, curând ajunse să înțeleagă că avea să o facă fără mama sa. Nu parcase departe de mormântul lui Hope, așa încât Jackie să se poată bucura de o bucată de drum de mers pe jos, dar, ca să rămână alături de ea, era nevoită să se miște cu încetinitorul. Nu i se părea deloc evident motivul pentru care Jackie avea nevoie de acești pantofi speciali ca să se târască în ritmul actual, deși drumul până la dulapul mamei îi reamintise lui Grace că încă nu apucase să rezolve misterul cutiuței încuiate.

— Chiar e un loc adorabil! comentă Jackie.

Grace percepu oboseala din răsuflarea mamei și se întrebă încă o dată ce era cu boala care îl omorâse pe Robert și-o băgase pe Jackie în spital, iar apoi o trimisese „acasă” în Pittsburgh. Robert se îmbolnăvise cu câteva luni înainte să izbucnească pandemia. Grace nu știa ce simptome avusese bărbatul, însă respirația greoaie a lui Jackie pe o pantă atât de domoală putea fi un indiciu al unei afecțiuni la plămâni. Să fi fost expusă mult mai devreme la virus? Într-un univers paralel, Grace i-ar fi putut sugera mamei sale să-și facă o radiografie. Dar cu această creștere a numărului de cazuri, comitatul emisese deja o nouă serie de măsuri de prevenție, iar Grace presupunea că fiecare centru medical era deja copleșit – și probabil ultimul loc în care orice persoană sănătoasă rezonabilă ar fi trebuit să meargă.

— Vrei să mă iei de braț?

Grace mută pătura pe care o adusese cu ea în mâna cealaltă și-i oferi cotul.

— Mersi, scumpa! Nu mai sunt la fel de in formă cum eram odată.

Când avea să sosească timpul să plece, Grace putea să dea o fugă la mașină și să o aducă mai aproape ca să-și ia mama. Deocamdată, conducând-o pe Jackie ușurel, Grace cerceta cu privirea colinele unduitoare și copacii falnici de pe terenul extrem de plăcut al imensului cimitir victorian. Păsările își vedeau de cântecelele lor vesele, făcând să pară că totul avea mai degrabă legătură cu viața decât cu moartea.

— Chiar e frumos aici! rosti Grace, aproape ca și cum până acum nu mai băgase de seamă.

Ritmul le încetini și mai mult în vreme ce părăseau aleea pavată și porneau în sus, pe pajiște.

— Aproape am ajuns! adăugă Grace.

— Îmi aduc aminte. Probabil c-ar fi trebuit să revin mai des acasă, ca să o vizitez pe Hope. Și pe tine. Îmi pare rău!

— Să nu-ți pară! Ți-ai construit o viață bună pentru tine însăți. O meritai!

Jackie o strânse ușor de braț.

— Îți mulțumesc, Grace!

Plimbarea o îmbătrânise pe Jackie – toată sănătatea pe care și-o recăpătase părea să se fi scurs din ea de-a lungul celor 50 de metri de când coborâseră din mașină. Dacă Grace ar fi parcat mai departe, nu era exclus ca mama să se stingă înainte de-a ajunge la mormânt.

Hope era înmormântată sub coroana impunătoare și umbroasă a unui stejar porcesc galben. Grace întinse pătura pe un mic petic gol de lângă mormânt, întrebându-se în gând dacă într-o bună zi ea sau mama aveau să fie îngropate aici. O ajută pe Jackie să se lase jos pe pătură, iar ea rămase în picioare. Zăbovi câteva secunde să citească ce scria pe piatra funerară a surorii sale, cu toate că știa exact conținutul inscripției. Un surâs răutăcios îi străbătu chipul în timp ce se gândea la faptul că, dacă acesta ar fi fost un vis, ar fi găsit alte cuvinte gravate în granit, cu un mesaj criptic elaborat de propriul psihic.

•

Jackie închise ochii și-și întoarse fața spre cer, lăsându-se scăldată de lumina soarelui ce se strecura printre pâlcurile de frunze. Grace stătea pe colțul opus al păturii, își cerceta mama cu privirea, încă neobișnuită cu forma ei mai minionă, mai fragilă. Când era mică, nu se gândea deloc că ea sau Hope aveau să semene vreodată cu mama lor. Tăticul – Paul-Fără-Nume-de-Familie – fusese doar o pânză goală pe care ar fi putut crea orice-i poftea ei inima. Uneori Grace punea furia mamei pe seama faptului că fiica semăna mult cu tatăl său – chestie pe care de fapt nu avea de unde s-o știe. Însă acum vedea prea bine asemănările inconfundabile, trăsăturile acelea aproape banale, pe care le știa prea bine, la mama sa.

Poate că nu era nici locul și nici momentul, însă cel la care se gândea acum era tatăl ei: dacă Grace săpa cu atenție, poate c-ar fi putut extrage ceva mai multe informații. Chestia pe care și-o dorise mereu era să-i afle numele de familie. Acest lucru ar fi fost de ajuns pentru o căutare pe Google, și avea încredere în propriile abilități de-a face internetul să-i ofere ce-și dorea.

— De ce nu vorbeai niciodată despre tatăl nostru? Să ne spui măcar cine e?

Jackie rămase atât de neclintită, încât Grace crezu că ațipise. Apoi mama ei își trase nasul și clipi de câteva ori.

— A fost o mare dezamăgire, Grace!

Fiica aștepta ca mama să-i spună mai multe. Jackie își schimbă stângaci poziția, mutându-se de pe șoldul pe care șezuse pe celălalt.

— Mă tem că n-o să pot sta așa mult timp, oricât de mult îmi place aici, afară.

— Putem merge unde vrei tu.

Grace știa că-i stricase buna dispoziție. Mama părea mult mai puțin veselă.

— Paul…

Jackie clătină din cap.

— Nemernicul a fost iubirea vieții mele! Asta-i adevărul!

Forța cuvintelor ei o făcu să tresară pe Grace. În realitate, nu se așteptase ca mama să se deschidă așa, însă Grace văzu că acum Jackie își evalua propriul trecut, punând laolaltă oasele poveștii sale.

•

— Ne-am cunoscut la liceu. Doar prieteni la început, însă prieteni în cel mai potrivit sens al cuvântului. Apoi au trecut niște ani în care ne-am analizat opțiunile, încercând să ne dăm seama cum e să fii adult. Uneori Paul îmi trimitea vederi din locurile în care se afla. California. New Mexico. Florida. Ne scriam scrisori și ne trimiteam cadouri de Crăciun. Părinții mei l-au considerat mereu un prefăcut și-un leneș. Însă Paul nu-și dorea decât să vadă tot. Practic, nu l-am așteptat. Mi-am văzut de viață. Munceam; aveam grijă de părinții mei. Însă poate… poate că o parte din mine aștepta în continuare, amânând să se căsătorească, să aibă copii. Aveam eu o anumită bănuială, un indiciu, așa, că Paul n-avea să se întoarcă decât după moartea părinților mei. Aceștia abia îl lăsau să intre în casă pe când eram în liceu. Ori de câte ori nu primeam vești de la el mai multe luni la rând, eram sigură că e în pușcărie. Însă el nu era așa.

Un bărbat începea să prindă contur în mintea lui Grace, un vagabond desenat în creion. Cu ghete ponosite, mâini puternice și un chip asprit de vreme. Când zâmbea, era sincer și plin de înțelepciune.

— Vrei să știi care este cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată?

Grace își ținu respirația și dădu aprobator din cap, temându-se să vorbească, să facă orice ar fi putut s-o determine pe mama să se închidă iar în sine însăși și să tragă și ușa după ea.

— După ce-a murit mama – a mai trăit încă trei ani după atacul de cord al tatei –, i-am mulțumit

lui Iisus. Părinții mei erau oameni religioși. Am căzut în genunchi, mi-am împreunat mâinile și i-am mulțumit lui Iisus pentru că mă eliberase.

Tristețea din cuvintele mamei – din viața mamei – se învârtejea prin mintea lui Grace. O mică parte a sa își închipuia că Jackie fusese pe punctul de-a recunoaște faptul că-i grăbise moartea mamei sale. Însă mai urmau și alte revelații: Grace nu știuse că bunicii nu fuseseră de acord cu tatăl său și nici că fuseseră oameni religioși. Sau că Jackie se simțise eliberată după ce scăpase de ei.

— A trebuit să aștept. Să aflu unde e Paul. Nu s-a întors imediat – dar a făcut-o totuși. Credeam că ăsta avea să fie începutul a…

Ochii mamei se umplură de lacrimi, iar aceasta clipi ca să și le-alunge.

— Am rămas în casa părinților mei – unde ați crescut și voi. Paul căpătase anumite abilități de-a lungul timpului. Și-a găsit o slujbă bună de lăcătuș prin intermediul sindicatului. Eu am rămas gravidă. Mă grăbeam mai mult decât el, însă mă apropiam de 33 de ani – practic, colegele mele din liceu aveau deja copii adolescenți.

Jackie își umezi buzele și înghiți în sec, cu privirea rătăcind departe.

— Adică, trebuia să depunem destule eforturi. Însă Paul părea să se bucure că urma să devină tată. Iar eu eram o mică și fericită gospodină – o, ar fi trebuit să mă vezi atunci! Ultimele luni de sarcină au fost practic singurele momente din ultimii 20 de ani, până să împlinesc 33, când n-am lucrat. Găteam pentru cină – nu cine simandicoase, ci doar feluri de mâncare cu carne și garnitură de cartofi. Mâncam o *groază* de cartofi. Uneori râdeam de faptul că, brusc, deveniserăm o familie nucleară: tatăl care muncea, mama casnică și cei doi copii – aproape. Încă nu ne căsătoriserăm, însă tot vorbeam despre asta. Cred că mai mult eu vorbeam. Paul începea să nu-și mai găsească locul. Făceam plimbări cu mașina în weekenduri. Fără

vreo destinație anume. Prin orașe mici. Era drăguț să vedem toate acele locuri micuțe. Nu prea ne gândeam la multe lucruri la acea vreme. El își dădea silința. Măcar meritul ăsta i-l acord. Dar în final…

Jackie expiră încetișor.

— Am fost atât de furioasă! L-am urât, numai că încă-l mai iubeam. Futu-i, îl uram și-l iubeam totodată.

Grace știuse mereu că tatăl ei își lăsase baltă familia, însă până acum nu se mai înfuriase niciodată.

— Nu era cine credeai tu că este, zise ea.

Oare nu le zisese acest lucru și unei domnițe sau două? Își putea imagina cu mare ușurință cum Tânăra Jackie ratase toate semnele de avertizare. Și-l idealizase în toți acei ani de absență. Domnițele o făceau tot timpul – proiectau asemenea imagini asupra bărbaților care își *doreau* ele să fie acei indivizi, complet oarbe la adevărata natură a iubiților sau a soților pe care și-i aleseseră. Era o parte a motivului pentru care Grace încă mai era singură: nu avea încredere în ea însăși să vadă un bărbat, un partener de durată, cu acuratețea necesară.

— Nu! insistă Jackie. Era exact cine credeam că este. Un bărbat care nu putea să prindă rădăcini. Și poate că și părinții mei avuseseră un pic de dreptate: lui nu-i plăcea să-și asume responsabilități.

Un lucru anume o preocupase mereu pe Grace și încă o mai preocupa mai mult decât orice – chiar dacă știa că asta avea să-i zdrobească inima mamei sale.

— Oare el ar fi rămas dacă… dacă Hope n-ar fi… Sau dacă n-am fi fost decât una?

Un zâmbet ironic strâmba acum trăsăturile lui Grace.

— Asta credeau toți. A fost ușor să-i las s-o creadă.

Trupul i se cocoșă și mai mult în jos în vreme ce ridica din umeri.

— Nu știu, poate că aia a fost picătura care a umplut paharul. Dar știam, înțelegeam… Ar fi fost greu să-l fac să rămână indiferent ce-ar fi fost. Sperasem că avea să-și dorească să fie tată, să îi placă să se joace cu voi și să vă învețe tot felul de lucruri. Mereu zicea că îi plac chestiile noi și provocările. Nici măcar nu și-a acordat vreo șansă cu voi, fetele, practic. Cred că îl speria ideea.

Grace nu simțea niciun pic de compasiune pentru acest tată fără chip care se temea de propriii copii. Și totuși, dacă nutrea vreo speranță să afle ce făcuse el în ultimii 35 de ani, avea nevoie de o informație crucială.

— Ai de gând să-mi dezvălui vreodată numele lui? M-am tot gândit să fac un test din acela ADN, să văd dacă am vreo rudă…

— Te rog să n-o faci! rosti Jackie iute. Nu ți-am spus niciodată numele lui tocmai ca să nu-l cauți.

— Dar de ce?

— Pentru că aș muri dacă aș afla că până la urmă s-a stabilit pe undeva și că are o familie care nu sunt eu. Fă testul ADN după moartea mea, dacă trebuie! Dar n-aș putea trăi știind că până la urmă a prins și el rădăcini pe undeva. Cu altcineva.

În toți acești ani, Grace își închipuise că mama ei îl ura pe Paul: acum știa că de fapt nu iubirea lui Jackie pentru el o făcuse atât de reticentă. Paul-Fără-Nume-de-Familie nu era vreun dependent de jocuri, vreun tip rău sau vreun bețiv. Lui Grace nu-i trecuse niciodată prin minte că mama ei avea în spate o poveste care o luase razna.

Erau atât de multe informații pe care Grace își dorea să le afle, însă asta depășea cu mult orice se așteptase! Uneori își imagina un tătic înalt și frumos care se lăsa în genunchi cu brațele deschise pentru a-și îmbrățișa copiii care nu erau ea sau Hope. Acum înțelegea că asta era cea mai mare temere a mamei ei.

— Mersi, mamă! Chiar aveam nevoie de asta.

Jackie părea obosită.

— Credeam că vom vorbi despre Hope. Dar bănuiesc că e și asta o parte a poveștii, nu? Cel mai inutil lucru la care mă gândesc e dacă… dacă Hope n-ar fi murit în caz că Paul…

Își trase picioarele sub ea și întinse un braț, pentru ca Grace să o ajute să se salte în picioare.

— Bănuiesc că e o prostie să-mi imaginez că nu s-ar fi putut întâmpla.

După ce se ridică în picioare, Jackie își masă un pic șalele. Și Grace se simțea ușor înțepenită.

— Ne întoarcem curând, dacă vrei – și data viitoare ne oprim să luăm și flori, spuse Grace.

— Îmi cauți și mie o piatră? Nu trebuie să fie prea mare, doar o pietricică.

Grace habar n-avea la ce-i trebuia mamei sale o piatră, însă începu să caute în stratul de țărână dintre rădăcinile ieșite în afară ale stejarului porcesc.

— Asta e bună?

O întinse ca s-o vadă și Jackie.

— E perfectă. Pune-o pe piatra funerară a surorii tale. Nu contează unde.

Pesemne că Grace trebuie să fi pus o întrebare în timp ce așeza pietricica pe piatra funerară din granit.

— Am învățat-o de la Robert. Așa procedează evreii, îmi place ideea – pietrele durează mai mult decât florile.

Grace își prinse mama de braț și o conduse înapoi spre aleea pavată. Cât timp Jackie așteptă la umbră, Grace merse să aducă mașina.

27.

În vara în care aveau nouă ani și jumătate, Grace și Hope se jucau în fiecare zi afară cu copiii din cartier. Alegeau diverse jocuri pe alee – așa încât Hope, în scaunul ei cu rotile motorizat, să li se poată alătura. Multe jocuri erau niște invenții dubioase, și se mândreau cu faptul că nu țipau atunci când erau împunși în ochi cu vreun băț sau pocniți prea tare cu indiferent ce obiecte erau aruncate spre ei.

Grace era prietenoasă cu copiii vecinilor, cu toate că nu i-ar fi numit pe vreunul prietenul său. Hope stabilise o legătură cu Lizzy în vara aceea – o fată pe care Grace o privea cam sceptic și a cărei piele deschisă la culoare și plină de pistrui o ascundea, nu foarte reușit, pe agresoarea care stătea la pândă. Lizzy intuise răutatea din Hope, chestia care voia să vadă cum arătau de fapt organele și oasele. Când Hope voia să îi arunce un cuvânt urât unuia dintre frații Jablonski și nu-l putea scoate suficient de repede, o făcea Lizzy în locul ei. Uneori Lizzy mai interpreta greșit ce încerca Hope să spună, dar de obicei înțelegea destul de bine.

Când se gândea la acele momente, Grace lua în considerare posibilitatea ca și ea însăși să fi fost rea pe atunci – că toți copiii din cartier, care se zbăteau în felul lor să supraviețuiască, erau la un milimetru distanță de fiarele sălbatice. În vara aceea, timp de câteva săptămâni, nu prea multe însă, deveniseră un trib. Părinții lor, bucuroși că odraslele ieșeau din case, îi lăsau să se joace până se aprindeau luminile de pe stradă. Li se părea o adevărată veșnicie. Vara aceea fusese ca un vis alcătuit din zile nesfârșite și din victorii magice și nemiloase. Grace cugeta la ea, amintindu-și cât de împlinită se simțise – cum se întorcea în casă, la apus, simțindu-se ca o regină, o războinică, o

supraviețuitoare a unei bătălii purtate peste țări și mări extrem de agitate. Se târa în pat cu sfârșeala plină de mulțumire a cuiva nemuritor, conștientă totodată de prospețimea propriei tinereți.

Acum, că știa ceva despre tatăl ei, se simțea iar ca atunci. De neînvins. După-amiaza petrecută cu mama sa potolise ceva, iar pe măsură ce ziua se transforma în amurg, Grace căpătase energia unui coiot ieșit din vizuină pentru a vâna. Trecuse mult timp de când nu mai vorbise cu vreuna dintre domnițe; avea obiceiul să discute cu fiecare dintre ele cel puțin o dată pe săptămână. Acum era mai greu, cu mama în casă – ceea ce era un lucru grozav atunci când Grace era hotărâtă să fie bună. Acum tânjea după senzația neplăcută de ceva greșit atunci când șlefuia un alter ego și după siguranța pe care i-o oferea, precum un vampir care savurează o picătură de sânge.

Nu întotdeauna trebuia să fie un prinț.

Dar cu cine anume să ia legătura?

Jackie se afla la duș. Ușa dormitorului lui Grace era închisă, și cu siguranță Jackie nu o putea auzi cât curgea apa. O singură dată de la sosirea lui Jackie efectuase Grace un astfel de apel, iar atunci așteptase să adoarmă mama ei înainte de-a coborî la parter. Așteptarea era o opțiune mai bună, însă Grace nu avea chef să se simtă în siguranță.

Îi trimise un mesaj domniței ShyShaina ca să vadă dacă are poftă de-o discuție și apoi se ghemui pe podea, lângă fortăreața reprezentată de propriul pat. Dacă se apleca spre peretele exterior și cu salteaua pe post de material izolant pentru zgomot, glasul ei n-avea cum să răzbată. Sau cel puțin așa își spunea în gând. ShyShaina îi răspunse imediat.

Grace își drese vocea, pregătindu-se să-și folosească Glasul Adânc, și efectuă apelul prin Skype.

— Bună, dragă…

•

Cu totul captivat de veștile bune primite de la Shaina, „Preston” pierdu noțiunea timpului. Shaina făcuse niște pași aproape miraculoși în direcția recăpătării controlului: după ce-l amenințase luni rând că are s-o facă, schimbase toate încuietorile pentru ca fostul ei iubit să nu mai poată intra la ea în casă când poftea și își găsise o slujbă cu normă întreagă la un serviciu pentru clienți – o oportunitate de care n-avusese parte înainte de pandemie. ShyShaina n-ar fi fost niciodată în stare să lucreze la un call center – cu permanenta stare de nervozitate și anxietate în mediile aglomerate –, însă acum era un job bun, pe care toată lumea îl făcea de-acasă. (Dat fiind că Preston trecea drept un dezvoltator de aplicații, Grace își propuse să țină minte că și ea, la rândul său, putea lua în calcul ideea unei slujbe care presupunea relații cu clienții cât timp era blocată în carantină.)

Preston se bucura cu adevărat pentru Shaina, o tânără drăguță care se lăsase călcată în picioare de către părinții ei și prietenii așijderea lor. Părea extrem de optimistă și de fericită, și-i mulțumi din tot sufletul lui Preston pentru încurajări, lucru care o făcu pe Grace să se simtă cu adevărat împlinită.

Discuția îi restabili lui Grace încrederea că *oricine* își putea schimba situația.

Își simțea gâtul iritat în momentul în care încheie apelul. Îi era greu să se folosească de Glasul Adânc pentru intervale lungi de timp, însă Shaina merita să se bucure de propriul succes. Când Grace ieși din cameră, ușa de la dormitorul mamei sale era deschisă, iar televizorul era pornit la parter.

Oftă în vreme ce trecea prin living, silită să accepte faptul că mama pusese stăpânire, profitând la țanc de ocazia ivită, de locul de pe canapea pe care Grace continua să îl considere al ei. Jackie, total neștiutoare, stătea cu picioarele întinse, mâncând o salată.

— Mai e în frigider, spuse ea, cu gura plină de lăptuci, când Grace trecu prin fața sa.

— Mersi!

Însă Grace nu mergea în bucătărie pentru mâncare; voia ceva de băut. Își umplu cu apă o sticlă de plastic pentru drumeții – doar ușor preocupată de faptul că nu-și putea aminti ultima ocazie când o spălase – și dădu jumătate pe gât. Revigorată, se întoarse în living și se trânti în celălalt capăt al canapelei.

De curând, dezvoltaseră amândouă o pasiune pentru emisiunile gen true-crime, iar Jackie era acum la jumătatea unui episod din *Disappeared.* Îi era ușor să înțeleagă ce ratase, iar Grace se trezi imediat captivată. Într-un final, deveni conștientă de faptul că Jackie se uita la ea, dar hotărî să o ignore.

— Grace?

Jackie îi rosti numele, prelungindu-l pe un ton de neplăcere întrebătoare. Grace luă o gură de apă și-i aruncă o privire.

— Nu uiți ceva? o întrebă mama.

Fusese o zi reușită, iar Grace avea senzația că totul urma să se prăbușească de pe piedestal. Nu avea deloc chef de joaca de-a ghicitul cu mama sa și habar n-avea la ce făcea aluzie Jackie. După alte câteva clipe de holbat, Grace cedă:

— Ce e?

Jackie îi aruncă o privire gen „Ești dusă?”, clipind la ea și strângând din buze. De data asta *ea* pierdu concursul de holbat.

— Îmi dau seama că ești adultă, că poți lua orice decizii nesăbuite dorești și să încalci orice regulă ce nu se potrivește cu stilul tău de viață, însă… nu cred că mă aștept la prea mult din partea ta să fii politicoasă și cu bun-simț.

La ce dracu’ se referea? Când Jackie se dovedi incapabilă să-i citească expresia, Grace se văzu obligată să articuleze ea întrebarea:

— La ce te referi?

— Domnul? Din camera ta? Deși cred că e lipsit de înțelepciune să-ți vină cineva în vizită cât timp suntem în autoizolare, nu e nevoie să-l ții ascuns. Și nici nu cred că e o chestie drăguță să-l lași singur acolo în timp ce te uiți la televizor.

Grace rămase cu gura căscată, însă o închise iute la loc când își dădu seama că nu știa ce să răspundă. *Futu-i!* Fusese foarte sigură că scăpase basma curată. Inima îi bătea ceva mai tare, și trăgea nădejde că vasele de sânge n-aveau s-o facă să se înroșească, măcinată de vină. Fiecare secundă care trecea îi făcea minciuna tot mai puțin convingătoare.

— Eram pe FaceTime cu Miguel, răspunse, încercând să adauge și o undă de amuzament, și una de enervare în glas.

Mama avea o expresie de dezaprobare pentru fiecare ocazie. Cea pe care o afișa acum spunea „Te rog, nu sunt proastă!”

— Îl cunosc pe Miguel. Și nu suna deloc ca el.

Era prea târziu pentru o minciună mai reușită. I-ar fi putut spune mamei sale că urmărise ceva pe internet. Grace se concentră la televizor, nesigură ce să adauge. Și ce să facă. *Disappeared* repetă imaginea ei preferată, una realizată special pentru fiecare episod, o fotografie a persoanei dispărute îndepărtându-se de cameră… și dispărând în neant. Acum Grace își dorea să fi avut o opțiune mai bună. Poate, dacă nu spunea nimic, prefăcându-se că toată chestiunea fusese lămurită, mama avea să uite și să o lase baltă.

Însă Grace uitase că acestei versiuni a mamei sale îi păsa de maniere și ținea să fie o gazdă pricepută.

Jackie se ridică brusc de pe canapea și plecă supărată spre baza scărilor.

— Tinere, e în regulă să cobori de-acolo!

— Mamă!

Grace sări și ea de pe canapea. Însă nu se sinchisi să-și urmeze mama – nu era ca și cum

Jackie ar fi găsit, un bărbat care se ascundea la ea în cameră dacă avea să urce la etaj ca să verifice.

— Am o salată mare și drăguță în frigider, dacă ți-e foame! strigă mama.

— Mamă, nu e nimeni acolo.

Cuvintele ieșiră înainte ca Grace să-și dea seama de implicațiile a ce spunea.

— Grace, ce… ce se petrece cu tine? Am auzit un bărbat. Poate că vederea nu-mi mai e la fel de bună ca pe vremuri, dar auzul mi-e perfect în regulă. Mă bucur pentru tine că ai un iubit. Nu trebuie să ții secrete față de mine.

Sfâșiată între aceste două proaste opțiuni de scăpare, să se repeadă afară din casă sau să închidă ochii strâns ca o fetiță de câțiva ani – „Nu poți să mă vezi!” Grace se prăbuși la loc pe canapea.

— Eu eram. Pe mine m-ai auzit.

Văzu cu coada ochiului cum mama se întorcea la canapea, pășind cu precauție și cu o expresie ușor uluită și, totodată, alarmată. Mișcările și expresia cuiva aflat în fața posibilității ca *Invazia hoților de trupuri* să nu fie doar un film înfiorător, ci o realitate înfiorătoare și cât se poate de prezentă. Jackie se așeză țeapănă pe marginea pernei canapelei, îndreptă telecomanda spre televizor, iar *Disappeared* dispăru de pe ecran.

Grace trebuia să ia o hotărâre: să refuze și să nege sau să spună adevărul. Se părea însă că Jackie avea intenția să rămână pironită acolo, până când Grace veni cu o explicație.

28.

— Uneori… Grace ezită înainte să continue: am o altă identitate pe care o folosesc online.

Un adevăr parțial: un compromis. Însă Jackie părea mai consternată ca niciodată.

— De ce? Și ce înseamnă de fapt asta?

— E ca și cum…

Grace încercă să găsească ceva plauzibil, chiar dacă neadevărat, pe care mama ei să-l poată înțelege.

— Când eram mică, eu și Hope aveam păpuși de hârtie. Trăiam prin intermediul lor și puteam să le facem oricine voiam noi să fie.

— Ce are aia de-a face cu modul în care vorbeai tu? Cu cine vorbeai?

— Vorbeam cu o femeie care mă știe doar ca bărbat. Asta e identitatea pe care o folosesc online.

Jackie schiță o grimasă, încercând să înțeleagă ceva.

— Deci asta înseamnă… Ești transsexuală?

Grace se strădui să nu-și dea ochii peste cap. Oricum era deja destul de greu, iar ignoranța deplină a mamei legată de lumea modernă făcea totul și mai dificil.

— E-n regulă dacă ești, interveni iute Jackie. Doar că eu…

— Nu sunt transsexuală. Doar folosesc un alter ego masculin pentru că… Le înțeleg pe tinere și genul de greșeli pe care le fac. Vreau să le ajut. De fapt, vreau ca ele să *nu* folosească aplicații de întâlniri ca să-și găsească un partener.

— Stai, sunt atrase de tine? Cred cumva că au un soi de relație cu tine? Și nu știu nimic…?

— Corect!

Grace urmărea cum Jackie încearcă să pună piesele laolaltă.

— Dar cum…? Ele nu știu cum arăți?

Grace clătină din cap.

— Folosesc poze găsite pe internet.

— Și te prefaci a fi altcineva?

— Da!

— Și chiar *vorbești* cu alții ca și cum ai fi bărbat?

— Într-un fel, sunt nevoită. Nu se mai rezumă nimeni doar la mesaje.

Deruta lui Jackie părea să capete o notă de dezgust.

— De ce?

— Cum spuneam, încerc să le ajut. Ele vor să creadă că un bărbat din fanteziile lor este soluția pentru problemele cu care se confruntă, și, firește, asta nu-i adevărat. Prin urmare, încerc să le ajut să fie mai încrezătoare, mai realiste în privința propriilor opțiuni.

Oribilul vis cu avortul îi veni iar în minte. Cel cu Bethany și copilașul ei maltratat.

— *Pe ele, ele,* zise Jackie. *Doar.* Deci o faci deja de o bucată de vreme? Cu câte femei ai procedat așa?

Grace avea senzația că oferise deja destule explicații, îi spusese mamei ei adevărul, iar interogatoriul începea să-i facă pielea să pară ca și cum se unduia și se strângea.

— După cum spuneam…

— Și nu le spui niciodată cine ești în realitate? Sau de ce joci jocul ăsta cu ele?

Acum Jackie părea să fi intrat în ofensivă, ceea ce lui Grace nu-i plăcea deloc.

— E personal. Și nu cred că trebuie să-ți spun…

— Minți? Pur și simplu minți lumea?

Buzele lui Jackie se strâmbară la o idee atât de grețoasă.

Grace recunoscuse deja, deși nu în termeni atât de preciși. Încă o dată, nu știa cum scape de privirea scrutătoare a mamei.

— Există un termen anume, dacă vrei într-adevăr să știi. Lucrurile s-au schimbat…

— Termenul e „mincinoasă”.

Jackie clătină din cap, un mesaj cât se poate de limpede: „Nicio fiică de-a mea n-ar face un lucru atât de pervers”. Grace simțea că-i fierbe sângele, o combinație de umilire și furie. Ura să stea sub privirea critică a mamei – cu atât mai mult cu cât se întâmpla așa de curând după progresul făcut cu ShyShaina.

— Nu înțelegi…

Vorbea ca o adolescentă – și se simțea la fel ca adolescenta care fusese odată, plină de frustrări îndreptate într-o singură direcție.

— Grace, sunt foarte dezamăgită de tine.

Mânia lui Jackie se transformase în ceva mai degrabă trist.

— Nu credeam că ai putea fi atât de… calculată. Crudă în mod deliberat.

— Ba nu sunt! protestă Grace.

Însă, înainte să poată găsi cuvintele potrivite ca să se apere, își aminti că se gândise la acea vară îndepărtată și la sălbăticia colectivă a tovarășilor ei de joacă.

— Poate că nu ești cine credeam că ești.

Ca și cum nu mai suporta să fie în aceeași cameră ca ea, Jackie porni pe scări în sus.

Toată împotrivirea lui Grace se topi dintr-odată. Sistemul circulator parcă i se defectase, și tot ce i se păruse prea fierbinte mai devreme părea că acum se preschimbase în gheață. Îi înțepeni tot corpul în vreme ce relua în minte cuvintele mamei sale, copleșită de probabilitatea ca Jackie să aibă dreptate. Grace găsise mereu căi de a justifica lucruri, gânduri nedemne și acțiuni hrăpărețe. Dar dacă în realitate nu era persoana care credea că este? Dacă acea chestie pe care o numea „ajutor” era de fapt „rănire”? Oare nu cumva intuise și ea această posibilitate? Altminteri, de ce să țină ascuns atâta timp singurul hobby la care chiar se pricepea?

•

Grace se simțea groaznic de deprimată, nesigură dacă e o persoană relativ bună sau una extrem de rea. Încercă să alcătuiască o listă cu lucrurile bune pe care le făcuse, așa încât să le poată pune în balanță cu cele rele, însă era parcă mai nesigură ca niciodată cu privire la ce anume reprezenta un Lucru Bun. Oare făcuse vreodată ceva doar din bunătatea inimii? Doar din simplă generozitate? Oare nu cumva existau, dacă era să fie sinceră, tentacule de egoism în fiecare faptă?

Dar era oare adevărat sau nu erau de fapt decât rămășițele îndoielii lăsate în urmă de mama ei?

Încă o chestie pe care aproape că o uitase: cum mama o putea face să-și pună la îndoială valoarea propriilor alegeri sau chiar și anumite aspecte ale personalității. O ustura când își amintea cum Jackie nu o considerase niciodată „material de mers la facultate” – un verdict pe care lui Hope nu i-l atribuise niciodată. Grace ajunsese să creadă cu adevărat că nu se ridică la înălțimea inteligenței surorii sale, chiar și atunci când se simțea plină de ciudă pe lipsa de timp pe care o avea pentru temele de la școală. Când în sfârșit începuse să aibă mai mult timp, după moartea lui Hope, nu-i mai păsa de note. Găsise un anumit confort în a fi mediocră, într-o situație în care nimeni nu cerea prea mult de la ea.

Cu cât stătea mai mult acolo și cugeta la toate astea, cu atât se înfuria mai tare. Nu era sută la sută sigură de sursa acestei mânii, însă dădea vina pe mama sa pentru modul aproape lipsit de efort în care își bătea joc de sentimentele ei.

Totuși, oricât de repede venise această furie, îndoiala se fofila și ea imediat în urmă.

Oare ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Jackie și partea vulnerabilă – oare acest lucru i-ar fi trezit mai multă compasiune? Grace nu era oarbă față de faptul că, în pofida multitudinii ei de relații virtuale, practic în viața reală nu fusese îndrăgostită niciodată. Escrocheria pe internet nu

însemna neapărat că e „crudă în mod deliberat”, ci doar că găsise un mod de-a se simți bine în propria piele. Iar dacă o făcea într-un mod inadecvat, n-ar fi trebuit ca mama ei să fie ceva mai preocupată de stima de sine a fiicei sale?

29.

Știa că e un vis. Spre deosebire de alte coșmaruri pe care le avusese, acesta nu încerca s-o păcălească, împingând-o să creadă c-ar fi real. Însă asta nu-l făcea mai puțin tulburător.

Grace accepta că decorul era propriul dormitor, însă, cum se întâmpla adesea cu visele, acesta nu prea semăna cu camera pe care o știa. Sau mai degrabă semăna, însă dimensiunile erau cumva greșite. Îi era greu să vadă unde sunt pereții, însă prezența – sau spațiul ocupat – de atâtea trupuri dădea impresia că sunt foarte îndepărtați. Patul se afla în spate, însă în vreme ce mai multe siluete umane zvâcneau în jurul ei – îndesate acolo laolaltă și împingându-se una într-alta –, se trezi plutind departe de siguranța oferită de singurul obiect solid pe care îl recunoștea. Precum o barcă mică purtată de curent în larg. Curând, rătăcea printre ele, pierdută în mulțimea de oameni.

Probabil că erau domnițele ei. Măcar acest lucru subconștientul ei îl înregistra, chiar dacă formele din jur aduceau doar vag cu niște siluete umane. Arătau mai degrabă ca niște păpuși mari cât niște oameni făcute dintr-un material de culoarea pielii. Lipsite de trăsături. Și fără păr. Umblau fără țintă în această încăpere aglomerată.

Grace încercă să-și facă loc printre ele, sperând să găsească ușa și să iasă de-aici. Dar cu fiecare secundă care se scurgea, presiunea fizică din jur creștea pe măsură ce tot mai multe manechine-domnițe se apropiau de ea. Devenea tot mai cald și mai greu de respirat. Dacă urmau să continue să o apese așa, curând aveau să o sufoce precum o masă animată de pernuțe. Gândul în sine o făcu pe Grace să intre în panică și să înceapă să le împingă cu tot mai multă forță. Uneori câte una se întorcea spre ea, cu chipul lipsit de trăsături *văzând-o* chiar și așa – și condamnând-o.

— Scuzați-mă! Îmi pare rău!

Grace cea din vis nu putea face nimic altceva decât să-și ceară scuze și să-și croiască drum cu forța prin mulțime. Dar nu conta de câte reușea să treacă. Veneau întruna și mai multe, cu tălpile acoperite de straturi groase foșnind pe podea și blocându-i ieșirea.

Aștepta ca visul ăsta să se termine odată. În vreme ce icnea după aer, deveni conștientă de alt zgomot din cameră – un murmur înăbușit. Făcut de cineva care vorbea în timp ce o pernă îi era apăsată peste față. Înmulțit cu o sută. Domnițele încercau să-i transmită ceva, însă nu aveau guri.

Una deosebit de hotărâtă îi bloca înaintarea. În disperarea ei de-a vorbi, țesătura din partea de jos a feței începu să se răsucească și să se întindă. Dinți ascunși începeau să iasă la iveală, iar Grace nu voia să se afle aici când urma să se întâmple. Cuprinsă de panică, le cercetă și pe celelalte, încercând să vadă peste capetele lor ca să găsească ușa.

Sună un telefon.

Printr-un miracol, manechinele-domnițe dădură înapoi, deschizând o cale pentru ca Grace să găsească telefonul și să răspundă. Ale-futu-i-luia!

Grace se trezi brusc, tresărind. Telefonul îi era luminat și se legăna pe fondul întunericului din cameră. Timp de un scurt moment, se simți ușurată – să scape de vis și să fie trează. Dar apoi văzu cine o suna și înțelese că se întâmplase ceva foarte grav.

— Miguel?

Auzi un icnet în telefon. Apoi…

— Scuze că te-am trezit!

— Ce s-a întâmplat?

Grace azvârli cearșaful la o parte și aprinse lumina, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze.

— Mă simt foarte rău, nu cred că pot să conduc.

Lăsată deoparte era urgența, nevoia de ajutor din partea medicilor.

— Vin la tine! Ajung în zece minute, bine?

— Bine!

Grace închise, dar, cu toată spaima ce urmă, nu știa cum să procedeze. Mai avea timp să se îmbrace sau trebuia doar să-și ia cheile și să plece? Cu iuțeală, își luă pantalonii de ieri și-și puse sutienul pe sub tricoul în care dormise. Își înșfăcă telefonul și o rupse la fugă.

La ușa de la intrare, își săltă geanta pe umăr în timp ce se încălța cu o pereche de pantofi – nici măcar nu se uită pe care anume îi luase. În capătul scărilor, la etaj, se aprinse lumina.

— Grace? Unde pleci?

Jackie își ținea brațele pe lângă corp.

— Îl duc pe Miguel la spital.

Descuie ușa, pregătindu-se să dispară în noapte.

— N-ar trebui să chemi o ambulanță? O s-ajungi să te îmbolnăvești și tu.

Grace nu avea timp să contrazică cu ea. Își luă masca din cuierul unde ținea cheile și se năpusti afară.

•

Era liniște deplină afară. Grace abia își amintea în ce zi – sau noapte – se află. Conduse foarte repede, însă străzile pustii nu păreau prea preocupate de acest aspect. Era inundată de adrenalină și gata să plângă de disperare.

După ce opri cu scârțâit de frâne în fața blocului lui Miguel, își puse după urechi masca de unică folosință și și-o apăsă bine peste șaua nasului. Cu o mască asemănătoare, Miguel aștepta deja pe trotuar, înfofolit într-o pătură matlasată.

— Oh, iubitu'! țipă Grace în timp ce bolnavul se suia în mașină.

Avea ochii roșii și era îngrozit. Grace așteptă până ce Miguel își puse centura înainte să pornească.

— La ce spital?

— Presby, hârâi bărbatul. O, Grace, ce aiurea! Nici Carolina nu se simte bine. Domnișoara ei de

onoare e pe *ventilație artificială.* La fel și mătușa noastră.

— Îmi pare foarte rău!

Grace nu-și dădea seama dacă Miguel plângea sau se căznea să-și recapete răsuflarea – ori amândouă.

— Îți mulțumesc că faci asta!

Când începu să tușească, își apăsă masca peste figură și coborî geamul la maximum.

— N-am vrut să sun la 911. Mi-era teamă… mi-era teamă, de orice. Dar nu vreau să te îmbolnăvesc – cred că suntem supercontagioși.

— Mai degrabă supercuprinși de regrete, izbuti ea să spună, încercând – și nereușind – să înveselească situația.

Partea ei mai grosolană spera că nu are genele ghinioniste ale lui Miguel. Își coborî și ea geamul ca să ajute germenii ucigași să iasă și mai făcu o încercare să-și liniștească prietenul.

— O să fie bine, doar avem cei mai buni doctori!

Măcar pentru ea era un soi de consolare: faptul că știa că locuiește într-un oraș cunoscut pentru centrele sale medicale. University of Pittsburgh era unul dintre nenumăratele locuri din lume unde cercetătorii se străduiau să găsească un vaccin. Trecură rapid prin Squirrel Hill, cu străzile sale pustii, și intrară pe Forbes Avenue, unde apăsă pedala ceva mai tare.

— I-am lăsat lui Coco hrană pentru câteva zile. Miguel se opri ca să-și tragă răsuflarea, inspirând adânc și lipindu-și masca de față în timp ce icnea după aer, apoi adăugă: Dacă rămân mai mult acolo, ai tu grijă de ea?

— Normal!

— Mai ai cheia de rezervă?

— Pe inelul cu celelalte, ca întotdeauna.

— Și dacă… dacă rămân mai mult timp acolo, o iei la tine acasă?

Grace îi aruncă o privire, urând faptul că noaptea – și măștile – ascundeau atâta din chipul lui Miguel. Întrebarea lui îi trăda teama, îngrijorarea de-a… nu se mai întoarce acasă. Emoția pe care Grace o numise la un moment dat Panică nici nu se compara cu ce simțea acum, un freamăt continuu alcătuit dintr-un amestec de spaimă și disperare. Lunile întregi cu știri despre pandemie nu o pregătiseră pentru o asemenea situație. Credea că deja trecuse prin asta, #ViațaÎnPandemie, însă pe atunci fusese doar *aproape* de ea, *în jurul* ei. Iar acum îi prinsese inima într-o capcană, amenințând să facă acel mușchi să înceteze să mai bată.

— Sigur, o aduc chiar mâine la mine acasă – n-are rost să rămână singură, și ultimul lucru de care ai nevoie acum e să-ți faci griji pentru Coco. Eu o să am grijă de ea, iar medicii o să aibă mare grijă de tine.

Glasul i se frânse la final.

Niciunul nu mai știa ce să spună. Parcă alături de ei călătorea un spectru, aplecat între scaunele din față precum un copil nesăbuit. Grace se întinse și-l strânse de umăr pe Miguel, care tremura necontrolat, dar nu trecu mult și-și retrase mâna căci trebuia să o ia în sus pe dealul ce ducea la UPMC Presbyterian.

— Lasă-mă la Urgențe!

— Voiam să parchez.

— S-ar putea să nu te lase să intri.

Viră pe aleea de intrare la Urgențe, ușurată că nu avea în față o coadă de mașini care așteptau să-i lase pe pasageri bolnavi, așa cum se gândea că avea să se întâmple.

— Încearcă să mă anunți ce se întâmplă, da?

Și-l imagină în viitorul apropiat cu masca de oxigen pe față.

— Mesaj?

— Așa o să fac! Miguel ieși din mașină și adăugă: Ai grijă de tine!

— Ai încărcătorul de la telefon cu tine?

— Da! Se aplecă în dreptul geamul deschis și adăugă: Le spun că ești logodnica mea, ca să te pot ține la curent.

Grace zâmbi pe sub mască. Uneori se prefăceau că sunt logodiți sau înrudiți în situații de genul ăsta, când putea fi greu să obțină informații.

— Te iubesc, iubitu'! zise Grace. O să fii bine. L-ai *luat* – dar poți trece peste.

Miguel făcu riduri în jurul ochilor când zâmbi.

— Și eu te iubesc! vorbim curând! Mersi pentru Coco!

Înfundându-și fața în scobitura cotului în timp ce tușea, se răsuci și începu să meargă, trecând prin ușile automate ale spitalului. Grace se temea că aceasta era ultima când îl vedea – înfofolit în pătură, căznindu-se să respire și îndreptându-se singur către izolare și nesiguranță. Nu voia ca Miguel să moară înconjurat de străini. Nu voia ca el să *moară.*

Plânse tot drumul înapoi spre casă. În lacrimile ei se reflectau luminile puternice ale becurilor de pe stradă, orbind-o cu exploziile lor orbitoare.

30.

Restul nopții, Grace se răsuci și se perpeli pe toate părțile, apoi se trezi de-a binelea înaintea mamei sale. Nu era ceva rațional, însă nu se gândea decât la Coco – singură acasă și derutată de plecarea bruscă a lui Miguel. Și-l imagină vorbind cu pisica – cu glasul lui pisicesc ascuțit, ca de obicei, zguduit de tusete – și spunându-i că trebuie să plece, dar că se va întoarce foarte curând. Grace avusese și ea o pisică, în urmă cu mulți ani. Îl iubise atât de mult pe acel motan, încât ajunsese să creadă că era *îndrăgostită* de el, și trecuse prin suferințe amarnice atunci când nu-l putuse face să înțeleagă cuvinte simple care în mod normal linișteau o persoană: „Ești bine; nu-ți fie frică; te iubesc!” Moartea lui fusese cea mai grea pierdere din viața lui Grace, și jurase că nu avea să-și mai ia niciodată un animal de companie.

Își luă iar pe ea perechea de pantaloni nu foarte curată de ieri, însă își puse un tricou nou. Misiunea i se părea prea urgentă ca să mai stea să se spele și pe dinți, însă se clăti cu apă de gură și-și trecu de câteva ori pieptănul prin păr. Pisicii nu avea să-i pese de înfățișarea ei, însă era posibil să fie nevoită să treacă pe la benzinărie ca să alimenteze mașina.

Drumul până la apartamentul lui Miguel îi luă de două ori mai mult pe cât îi luase pe timpul nopții; lumea se ducea la lucru. I se păru ciudat că unii continuau să meargă la serviciu. N-ar fi trebuit să rămână cu toții în case? Să se baricadeze după uși până trece pericolul? Și totuși, iat-o și pe ea aici – fără îndoială expusă și probabil împrăștiind germeni patogeni pe oriunde umbla. Simțindu-se vinovată, își puse masca atunci când parcă în fața blocului lui Miguel, însă nu era nici țipenie prin jur. Odinioară, fusese o vilă (după standardele ei), însă acum clădirea adăpostea șase apartamente de

mărimi diferite. Miguel deținea unul spațios, cu un singur dormitor, la primul etaj.

Coco lipăi până la ușă, începând să miaune după ce intră Grace. Bun, deci pisica încă o recunoștea; acum se freca de picioarele lui Grace. Apartamentul mirosea a Miguel – a aftershave-ul lui și a lumânările lui preferate cu aromă de magnolie –, plus un amestec de iz provenind de la Pisică. Hrană proaspătă cu miros de pește și litieră pentru nevoi.

— Bună, pufoaso, hai să-ți adunăm lucrurile!

Scărpină pisica pe cap și apoi merse să caute toate catrafusele lui Coco.

I se părea ciudat să fie aici fără Miguel. Mai avusese grijă de pisică în locul lui când plecase el în vacanțe mai lungi și nu voia să îl încurce pe Kadin, vecinul de dedesubt. Însă de data asta Grace știa că Miguel nu petrecea pe undeva, bând mojito sau lenevind pe terasa cine știe cui. Și-l imagina conectat la o perfuzie, făcându-i-se analize de sânge și o radiografie… și ce altceva? Spera că se află într-un salon de spital normal, nu la terapie intensivă. Sau poate încă mai era la Departamentul de primiri urgențe; doar îl lăsase la spital cu numai patru ore în urmă.

Coco o urmă din cameră la șifonier și apoi înapoi în cameră, mieunând răspunsuri la întrebările lui Grace: Unde ți-e cușca? Ai vreo jucărie preferată?

În momentul în care fu gata de plecare, i se păru că luase tot ce-i aparținea lui Coco – holurile pentru mâncare, mâncarea, litiera și sacul cu nisip, așternutul și păturica, plus peria. Sisalul era prea greoi ca să fie pus în mașină, altminteri Grace l-ar fi luat și pe el. Cără pe rând lucrurile la automobil până când nu mai rămaseră decât Coco și cutia ei; pisica mieuna nefericită.

— Te întorci curând, Coco! Îți promit!

De data asta se bucură că pisica nu înțelegea engleză; lui Grace nu-i plăcea să promită lucruri

asupra cărora nu avea niciun control.

•

O lăsă pe Coco în cutia specială pentru cărat pe podeaua sufrageriei și merse să aducă și restul lucrurilor. Când se întoarse, Jackie stătea sprijinită de tocul ușii de la bucătărie, uitându-se la pisică. Grace voia să pregătească totul înainte ca mâța să înceapă să exploreze casa. Începu cu litiera, pe care o așeză în cel mai îndepărtat colț al bucătăriei.

— N-ar trebui să o punem în pivniță? întrebă Jackie, ironică și trădându-și dezaprobarea.

— Atunci ar trebui să lăsăm deschisă ușa de la pivniță.

Trecu, atingându-se de mama, ca să umple cu apă bolul pisicii. Pe acesta îl așeză într-un colț opus al sufrageriei, lângă bolul pentru mâncare.

Grace sperase că mama avea să se trezească într-o dispoziție veselă, revigorată după o noapte de somn bun și dând cu totul uitării descoperirile de seara trecută. Dar poate că nu era deloc realist să-și închipuie că Jackie avea să uite pur și simplu. „Termenul e *mincinoasă*”. Comportamentul ei nu exprima decât reproș.

— De ce ai adus chestia aia aici?

Jackie se uita urât la pisică, iar acum Grace înțelese în sfârșit că probabil întrebarea de mai devreme era posibil să se fi referit de fapt la *Coco,* nu doar la litieră – ca și cum Grace s-ar fi gândit vreo clipă să exileze biata creatură în pivnița sa plină de umezeală.

— Pentru că nu știu cât timp Miguel va rămâne în spital. Numele ei e Coco. Și *singurul* lucru pe care-l pot face ca să-l ajut pe Miguel este să am grijă ca acest copilaș al lui blănos să fie bine.

Se lăsă în genunchi și deschise cutia pentru transport. Coco își iți capul afară și se uită în jur.

— Copilaș blănos! pufni Jackie. Oamenii preferă animalele de companie copiilor pentru că acestea nu le răspund. Nu se maturizează și nici nu îi fac de râs.

Fiind cu spatele întors la ea, Grace își dădu ochii peste cap. Habar n-avea cum urma să îndrepte lucrurile dintre ea și Jackie; să se certe cu ea într-o atare dispoziție cu siguranță n-ar fi fost de ajutor.

Mama însă nu era dispusă să renunțe.

— Nu faci decât să aduci și mai mulți germeni în casă.

— Oricum nu mâncăm în sufragerie.

Singurul lucru care o împiedica pe Grace să arunce niște săgeți mai ascuțite către mama ei cu inimă de piatră era dorința de-a rămâne liniștită și veselă pentru Coco. Pisica merita o primire ceva mai călduroasă. Grace o mângâie și o cocoloși ca să se revanșeze față de ea.

— Și cât păr!

Jackie privea așa de scârbită, de parcă Grace ar fi mângâiat un morman de excremente.

Grace se sili să nu ridice vocea.

— Nu trebuie să-ți placă, mamă! E casa mea, și fac asta pentru a-mi ajuta prietenul. Care e bolnav, de parcă ai da vreo ceapă degerată pe asta.

— Dau multe cepe, Grace. Îmi place de Miguel, chiar foarte mult. Dar nu suficient cât să mor pentru că te simți vinovată, iar sentimentul ăsta e prost îndreptat.

— Ce vrea să însemne asta?

— Un prieten *de nădejde* i-ar fi spus să sune la ambulanță. Un prieten care se simte *vinovat* și care-și petrece timpul mințind oamenii trebuie să dovedească faptul că-i *merită* prietenia.

Grace o lăsă pe Coco să-și miroasă litiera și se întoarse către mama sa.

— Țin foarte mult la el! Îmi fac griji. Era speriat, și n-am vrut să-l las să meargă singur. N-ar trebui să îți explic așa ceva!

Deloc tulburată, Jackie făcu un pas în spate, crescând dinadins distanța dintre ele.

— Iar eu n-ar trebui să îți explic că acum va trebui să stăm și mai mult în carantină. Pentru că

ne-ai expus încă o dată. Și Dumnezeu știe ce-o mai avea și pisica asta.

— E o pisică de interior! Și nu are nimic!

— I-ar fi putut transmite Miguel ceva. Nu e deloc imposibil. S-a întâmplat cu un tigru de la grădina zoologică.

Și, cu bărbia săltată a dispreț absolut, Jackie se întoarse brusc cu spatele și dispăru în bucătărie.

— Dacă tot îți faci griji, continuă Grace, sprijinindu-se de tocul ușii în așa fel încât să invadeze regatul mamei sale, că iei vreo boală de la mine sau de la pisică, poți să te închizi la tine în cameră.

— Ha! lătră Jackie. M-ai lăsa acolo să mor de foame.

— Ba nu, nu te-aș *lăsa.*

Ce idee cretină! Grace nu era sigură dacă această ostilitate era din cauza jignirii simțite de Jackie din pricina faptului că propria fiică se dădea drept altcineva pe internet sau a unei temeri sincere de-a nu se îmbolnăvi. Răutățile aveau să devină tot mai urâte dacă niciuna dintre ele nu o lăsa mai moale.

Cu toate că Grace insinuase că Jackie ar fi trebuit să se retragă la etaj, alese să dispară ea însăși. O luă pe Coco în brațe și porni în sus, pe scări.

— Poți veni să adulmeci la mine în cameră! îi șopti pisicii. Acolo nu e nicio bătrânică urâcioasă.

31.

Grace îi făcu o poză lui Coco, așa cum stătea extrem de mulțumită, întinsă și adormită lângă piciorul patului ei. Îi trimise poza lui Miguel, sperând că urma să-i aducă un zâmbet pe față. Fiecare oră care se scurgea fără vreun mesaj de la el îi sporea temerile. Nu-i era deloc greu să și-l închipuie în imposibilitatea de-a o face din pricina aparaturii medicale – deși poate că doar se odihnea. Cu toate că Grace nu dormise mai deloc în noaptea precedentă, se plictisise de-atâta odihnă – și era și iritată de faptul că stătea închisă în cameră ca un copil obraznic în vreme ce mama ei se uita la televizor și făcea tot ce-i poftea inima. După dezastrul care urmase discuției cu ShyShaina de ieri, Grace se simțea prea vinovată ca să-și petreacă vremea cu vreuna dintre domnițe.

Își comandă un cheeseburger cu cartofi prăjiți prin intermediul Grubhub – cerând în plus și o porție de cartofi prăjiți pentru Jackie, deși nu era sigură ce părere avea Jackie despre hrana delicioasă, dar plină de grăsimi. Când curierul îi trimise mesaj că îi lasă comanda la ușă, Grace ieși în vârful picioarelor afară din cameră (ca să nu deranjeze pisica) și o luă la goană pe scări. Deschise ușa din față chiar în clipa în care șoferul se întorcea la mașină.

— Mulțumesc!

Îi făcu cu mâna din spatele plasei din fața ușii a cărei barieră – care, implicit, însemna plata fără niciun fel de contact – reprezenta o amintire brutală a carantinei în care se afla. Mama avea dreptate: erau nevoite să ia de la început cele două săptămâni de autoizolare, însă merita ca să-l ajute pe Miguel. Mai cu seamă dacă nu mai apuca să-l vadă vreodată.

Nu mai gândi așa!

Curierul îi făcu și el cu mâna. Grace se lăsă pe vine pe podeaua verandei pentru a-și lua punga cu mâncare.

Merse în bucătărie, trecând prin sufragerie, și se spălă bine pe mâini înainte să-și aşeze mâncarea – și cartofii prăjiți ai mamei sale – pe farfurii. Restaurantul punea și pliculețe cu ketchup, însă Grace alese sticla de plastic din frigider. O propti la subraț alături de câteva șervețele și luă cu ea farfuriile, ducându-le în living.

— O mică gustare, anunță apoi, lăsând cartofii prăjiți pe măsuța de cafea din fața lui Jackie.

Grace își ocupă locul de la capătul canapelei și-i întinse mamei câteva șervețele.

— Mulțumesc! zise Jackie, fără nicio emoție în ton.

După ce-și stoarse un gogoloi generos de ketchup pe farfurie, Grace îi pasă mamei sticla. Părea un moment de răscruce: oare Jackie avea să-i primească oferta de pace?

Femeia ezită, dar apoi luă sticla de ketchup și-și stoarse un pic lângă cartofi.

— Mulțumesc! zise din nou.

Bun! Așa mai mergea! Grace își lăsă farfuria în poală și-și săltă picioarele pe măsuța de cafea, apoi începu să muște din cheeseburger. Guri mari, hulpave. Avea un gust divin, de mâncare gătită pe grătar. Asezonată cu nirvana bogată în amidon.

— Ce bun e! mormăi în timp ce bărbie îi curgea un firicel de maioneză picantă.

Jackie se întorsese la canalele ei preferate de cumpărături, și, cu toate că Grace își dorea sincer să schimbe postul, de dragul fragilului lor armistițiu, o lăsă în pace. Lângă ea, Jackie lua guri mici, ca o adevărată doamnă, din cartofii prăjiți, iar lui Grace îi trecu prin minte că tocmai faptul că mama mânca reprezenta practic modul ei de-a respecta armistițiul.

— Aș fi putut să îți comand o salată, zise Grace, dar mi-am închipuit că din asta ai tot mâncat.

— Drăguț din partea ta să te gândești și la mine! Mulțumesc!

Politețea rece a mamei sale era descurajantă. Grace știa foarte bine că de fapt ascundea faptul că practic n-o iertase.

Reclamele ajunseseră la final. Grace se întoarse spre mama sa, încercând să-și dea seama dacă era sigur să caute altă emisiune la care să se uite. Jackie rămânea în continuare atentă la televizor, ignorând-o deliberat pe Grace (sau așa își imagina ea), deși începuse să înfulece cartofii cu ceva mai mult entuziasm.

— Te deranjează dacă dau la un serial true-crime?

Voia să facă să pară un compromis echitabil, ceva ce le plăcea amândurora.

— Cum vrei, replică Jackie, mimând indiferența.

Grace începea să se enerveze. Mama era plină de toane. Din moment ce orice făcea Grace o nemulțumea, preluă inițiativa și schimbă pe *Disappeared.* Continuară să mănânce în liniște… până când mama începu să-și tragă nasul. Fără să se mai oprească.

Fără tragere de inimă, Grace se uită la ea ca să vadă ce se petrece. Jackie își încrețise nasul, schițând un rânjet ironic la fel de exagerat ca gestul de a-și trage nasul. Întâi, Grace presupuse că pisica se furișase jos pentru a-și face nevoile, dar când adulmecă ea însăși aerul, nu simți niciun miros neplăcut.

— Tu ești de vină, spuse Jackie, răspunzând la întrebarea nerostită. Amestecătura aia dezgustătoare de carne putredă. Cum poți să mănânci așa ceva?

Din cheeseburger mai rămăsese doar o treime, însă Grace își coborî privirea la el, atât de chinuită de coșmaruri, încât se aștepta să găsească viermi fojgăind afară dintre bucățile de chiflă. Dar nu, sandvișul era perfect în regulă – da, carnea părea

un pic zdrobită, însă așa era mai ușor de mâncat. Și-l îndesă în gură și mai luă o gură nesănătoasă ca să se abțină să-i dea vreo replică arțăgoasă.

— O să-ți iasă prin pori, continuă Jackie, rămânând cu ochii la televizor. În timp ce toată grăsimea și carnea o să-ți fermenteze în intestine, mirosul o să înceapă să ți se scurgă prin pori.

Grace îi aruncă mamei o privire nimicitoare. Însă apoi o lovi o idee – suficient de tare ca să o facă să înghită prea brusc și să înceapă să tușească: Hope ar fi spus ceva de genul ăla. Mama vorbea exact ca Hope, încercând să o convingă că cine știe ce prostie era de fapt adevărată. Și-n minte îi veni o imagine înfricoșătoare: o Hope matură, clona identică a lui mami.

— De ce te comporți ca o nemernică?

Asta i-ar fi zis Grace surorii sale, nu mamei.

— Pentru că nu pot să fac altceva.

— Ce-ar vrea să însemne asta? Și de ce tot trebuie să-ți repet asta? Iisuse…

Grace aproape că rosti că amândouă au nevoie să meargă la psiholog. Însă, dat fiind că Jackie s-ar fi putut arăta de acord, preferă să-și muște limba. În mor cert mama trebuia să învețe să comunice ca o persoană normală, fără să mai apeleze la jocuri criptice. Grace voia să plece și s-o lase singură, să refuze să se complacă în fața căcaturilor ei manipulatoare, dar se temea că n-avea decât să amâne inevitabilul. Dacă Jackie trebuia să-și ia ceva de pe suflet, era mai bine să n-o mai lase mult la dospit.

Își privi cu atenție mama, așteptând-o să vorbească. Acum, că se afla în centrul atenției, Jackie își încrucișă brațele la piept. Se închisese și intrase în defensivă. Grace recunoștea acest comportament. Începu o pauză de publicitate, iar Grace dădu sonorul la minimum. Dacă mama refuza să vorbească, putea foarte bine să fiarbă la foc mic, dar în liniște.

•

— Pur și simplu nu prea am de ales, reuși să scoată în cele din urmă. Am încercat să fac ceea ce trebuie – și încerc. Dar n-am unde să mă duc. N-am ce să fac.

Grace nu era sigură cum de ajunseseră de la mâncare râncedă tocmai aici, însă rezona cu frustrarea mamei.

— Pandemia e de vină. Îmi pare rău! N-o să fiu mereu așa.

Jackie clătină din cap.

— Nu! Nu-i doar asta! Nu mai am energia pe care o aveam odată. Îți aduci aminte? Puteam să muncesc ore întregi. Pot să mă prefac destul de bine, dar nu mai… Mă trădează corpul. Mi se începoșează vederea. Mi-e dor să conduc mașina. Mi-e dor să dețin controlul propriei vieți. Eu și Richard nu duceam o viață plină de activități sociale, dar făceam totul împreună. La final, devenise un tip extrem de dificil. Abia de-l mai recunoșteam.

Aceasta era mama la care Grace se așteptase atunci când se mutase aici – copleșită de pierderi. Însă Grace nu prea știa ce să-i spună sau cum să o facă să se simtă mai bine. Preston, River sau LuckyJamison i-ar fi oferit un sfat concis într-o atare situație – „Câte o zi pe rând”. Pesemne Jackie ar fi omorât-o dacă Grace i-ar fi vorbit în platitudini.

— *O să fie* mai bine, adăugă ea încet. Cred.

— Oare?

Jackie nu mai părea cuprinsă de amărăciune, ci doar tristă.

— Nu cred că vederea sau energia o să-mi mai revină. Și asta o să rămână mereu casa ta. Nu pot să te împiedic să faci nimic, însă… N-am de ales…

Ridică din umeri.

— Chiar te simți nefericită aici?

Oare ce spera Grace să spună mama ei? „Da, ești prea oribilă ca să trăiesc cu tine, așa că plec”.

Grace nu s-ar fi simțit deloc bine dacă ar fi făcut-o, dar și să locuiască împreună cât timp îi mai rămăsese lui Jackie de trăit nu i se părea foarte realist.

— Sunt dezamăgită de tine, Grace, n-o să te mint!

Felul în care o rostise Jackie, pe un ton perfect firesc, o făcea să sune și mai rău. Dacă Jackie ar fi părut iritată sau ursuză, ar fi putut s-o ignore, considerând-o doar una dintre problemele maniei sale, nu ale ei. Grace simțea cum parcă i se micșorează toate organele, strângându-se toate într-un nod în interiorul corpului.

— Îmi pare rău! murmură.

— Nu vreau să-ți controlez viața. Dar nici măcar nu te consulți cu mine – dacă să aduci o pisică acasă sau s-o rupi la fugă în toiul nopții.

— Ai dreptate!

Grace cea ipocrită și deloc pricepută la comunicare, până la urmă.

— Am locuit mult timp singură.

Jackie încuviință din cap.

— Știu! Eu n-am locuit. Și nici nu știu cum e. Știu că suntem diferite. Dar suntem prea diferite ca să locuim împreună?

Pe Grace o rănea faptul că mama dădea glas nemulțumirilor legate de ce se întâmpla; faptul că venea de la ea o rănea, dându-i o senzație de respingere. Când era adolescentă, abia aștepta să devină independentă și nu luase niciodată în considerare posibilitatea că lui Jackie nu-i *plăcuse* să stea cu ea. Ideea că mama voise ceva pentru sine însăși era de înțeles; însă faptul că Jackie așteptase până când Grace devenise adult din punct de vedere legal și apoi fugise *de ea* era o idee nouă și deloc plăcută.

— Cred… că trebuie să ajungem să ne cunoaștem. Ca adulți.

În sfârșit înțelegea mai bine ca oricând sfatul primit de la Miguel. Însă acum, că mama ei știa că

se dă drept altcineva pe internet, Grace se temea că Jackie avea să ignore orice altceva ținea de propria fiică.

— Vreau să restabilesc legătura cu tine până nu e prea târziu, continuă Jackie. Altfel n-aș fi venit încoace. Dar trebuie să te străduiești și tu mai mult. Îmi pare rău că trebuie să spun asta! Dar trebuie să te străduiești mai mult.

Jackie luă telecomanda și dădu sonorul mai tare. Grace se făcu mică, dorindu-și să primească o îmbrățișare de la canapea, așa cum îi oferea odinioară fotoliul mama-pisică în copilărie, și-și șterse pe furiș o lacrimă de pe obraz.

32.

Jocul era un amestec sadic de învârte sticla și dodgeball. Îl jucau pe alee și făceau cu rândul cine era Ținta. Aceasta trebuia să învârtă sticla murdară, însă apoi alegeau un Țintaș, nu pe cineva pe care să-l sărute. Obiectivul Țintașului era, firește, să lovească Ținta. Toată lumea folosea aceeași bâtă, însă Țintașul trebuia să aleagă trei pietricele: cu cele rotunde sau plate putea lovi mai ușor, însă cele ascuțite făceau cele mai mari pagube.

Țintașul arunca pietrele în sus, pe rând, și încerca să le lovească – precum un jucător de baseball pe teren – pentru a atinge Ținta aflată la șase metri distanță. Fiecare piatră care lovea Ținta îi aducea Țintașului un punct. Însă jocul se deosebea de dodgeball prin faptul că Ținta nu se putea feri, nu dacă voia să câștige. Dacă Ținta nu se ferea, nu închidea ochii și nu o rupea la fugă – dacă stătea acolo răbdătoare de-a lungul celor trei încercări de lovire –, câștiga cinci puncte pentru runda respectivă.

Hope ținea scorul; nu își putea coordona suficient de bine mișcările pentru a fi Țintaș, iar copiii din cartier nu voiau să fie omorâți de mama ei dacă o răneau – sau îi avariau scaunul.

Acum era rândul lui Grace să rotească sticla. Se simțea plină de sine și indestructibilă, dat fiind că tocmai fusese Țintaș. Lizzy își apăsa în continuare buza spartă cu un șervețel de hârtie; o singură piatră de-a lui Grace își atinsese ținta – însă fusese una de pomină. Lizzy avea un tricou cu niște floarea-soarelui, iar acestea erau acoperite cu picături de sânge, însă fata încasase demn lovitura, ștergându-și mai apoi lacrimile pentru a le împiedica să cadă. Copiii alcătuiseră un cerc, iar Grace stătea aplecată pentru a învârti sticla.

Preț de o clipă, păru că urmează să se oprească la Lizzy. Grace simți un fior de teamă la ideea bucuriei pe care ar fi simțit-o fata răzbunându-se. Însă sticla trecu mai departe și se opri la Davy, cel mai mic dintre frații Jablonski. Acesta era scund și pirpiriu, dar asta nu însemna că era un pericol de ignorat. Ba, dimpotrivă, avea cele mai coordonate mișcări dintre toți, fiind rapid și puternic. Și nemilos. Copiii de la școală – care nu știau cum stă treaba – mai făceau uneori greșeala de a-l lua în râs, strigându-l hobbit sau crevete. Lui nu-i păsa dacă cel care-l poreclea astfel era de două ori cât el; Davy ataca întotdeauna – un taur furios al cărui cap tare reprezenta o armă chiar și așa, fără coarne. Nimeni nu se mai lua de el și a doua oară.

Grace se așeză în punctul desemnat, imediat dincolo de o groapă în asfalt, și-l urmări pe Davy scormonind prin grămada de moloz de la marginea aleii de beton în căutarea muniției perfecte. Făcu greșeala de-a se uita în ochii surorii ei. Privirea lui Hope licărea de răutate, părând de fapt copleșită de bucurie la apropiata probabilitate ca micul Davy s-o împroaște cu șrapnel pe Grace.

Băiatul își ocupă poziția pe X-ul trasat cu vopsea – un semn de pe stradă convenabil plasat acolo pentru nenumăratele lor activități. Grace își încleștă pumnii pe lângă corp, își îndreptă coloana și se concentră pe un punct din depărtare aflat imediat deasupra capului lui Davy. Când îi venise prima oară rândul ca Țintă pe ziua respectivă, tresărise și se întorsese într-o parte – o singură dată –, însă acest lucru o împiedicase să câștige vreun punct. Recâștigase totuși o fărâmă de respect din partea celorlalți copii lovind-o drept în gură pe Lizzy, însă mai avea multe de dovedit. Văzu cu coada ochiului cum ceilalți rânjeau răutăcios la ea, captivați de posibilitatea de-a o vedea eșuând sau rănită.

La dracu' cu ei! Grace nu avea de gând să le dea satisfacție; voia puncte. Voia să le arate că poate și

primi, așa cum dăduse la rândul ei, și a naibii să fie ea dacă termina mai jos de locul al doilea.

Davy lansă prima lovitură.

Poc! O lovitură zdravănă – care-și nimeri ținta.

Piatra zimțată luă contact cu coapsa lui Grace. Fata strânse tare din dinți și continuă să privească în față, recunoscătoare că o nimerise în pantalonii scurți, nu direct în piele. O ustura ca dracu', dar refuză chiar și să tresară. Pe margine, ceilalți copiii urmăreau totul cu ochi mari, abia așteptând următoarea lovitură a lui Davy.

Grace își ținea răsuflarea. Bâtă

Lovitură

piatră.

Auzi icnetul copiilor cu o nanosecundă înainte să simtă durerea.

Piatra îi străpunse pielea subțire de deasupra sprâncenei. Capul ei voia să se ferească din pricina loviturii, însă Grace se temea să se miște prea mult; se străduia să-și înțepenească tot corpul. Era gata să izbucnească în lacrimi; avea impresia că fruntea îi fusese plesnită cu o bucată de sârmă ghimpată. I se păru aproape liniștitor când sângele cald începu să-i curgă în ochi, apoi în jos, pe obraz.

În vreme ce Davy se pregătea pentru a treia lovitură, Keisha păși în față, cu mâna ridicată.

— Stați un pic!

La doisprezece ani, Keisha era cea mai mare din grup.

— Cred că ajunge.

— Avem trei lovituri! se plânse Davy. Toată lumea a avut trei lovituri.

— Ți-ai primit cele trei puncte, doar ai nimerit deja de două ori Ținta.

Ceilalți copiii se strânseseră în jurul Keishei – toți, cu excepția lui Grace, care nu avea de gând să riște să-și irosească punctele.

— Nu așa sunt regulile, interveni Joe, proptindu-se furios în fața Keishei.

Curând, și celălalt frate al lui Davy, Dan, țipa la ea.

— Haideți, să terminăm odată cu asta! strigă Grace.

Simți gustul sângelui, coclit și cu iz de rugină, pe buze. Acum toată partea stângă a feței îi era umedă. Nu putea să facă nimic pentru a domoli curgerea sângelui până nu i se termina rândul, iar sfada lor nu făcea decât să amâne acest lucru.

Copiii îi acceptară decizia și își ocupară iar pozițiile pe margine. Grace se chinui să-și dea la o parte sângele din ochi, nesigură dacă urma să piardă puncte în eventualitatea în care și-l închidea. În secret, trăgea nădejde că Davy avea să îi arate un pic de îndurare; acesta nu trebuia să se răsucească în întregime pentru a da o lovitură perfectă dacă nu voia.

Se părea însă că voia.

Dintr-odată, nu mai era nimic de văzut. Grace auzi un soi de pocnet umed atunci când piatra luă contact cu fața ei și un icnet și mai puternic din partea celorlalți copii. Apoi se așternu liniștea.

Își dădu seama că fusese nimerită în ochiul drept. Era un tip diferit de durere. Mai degrabă o arsură plăcută decât mușcătura brutală a pielii sfâșiate. Cu ochiul stâng nu mai vedea deloc din cauza cascadei de sânge, însă acum nu știa de ce nu poate să vadă nimic cu ochiul drept, nici măcar în ceață.

— Primesc cinci! țipă ea, pentru că nici măcar nu tresărise. Iar apoi, mai încet: Nu văd nimic.

De ce amuțiseră toți? Nu mai zicea nimeni nimic. Auzi scaunul cu rotile al lui Hope, făcând pietrișul să scrâșnească. Apoi simți degetele cuiva pe braț.

— Haide, zise Keisha, încet și speriată, te duc acasă.

Fata mai mare o conduse de acolo. Grace îi auzi pe ceilalți foindu-se agitați în urma lor și zumzetul electric al scaunului lui Hope.

— Cine a câștigat? întrebă Grace, întorcându-și capul undeva în direcția surorii sale.

Și totuși, nu vorbea niciun copil. Grace avea o senzație ciudată pe toată fața, de sus până jos. Însă liniștea aceea o speria cel mai tare – mai mult chiar decât faptul că nu vedea nimic. Sălbaticii nu făceau niciodată liniște. Trebuiau să aclame sau să arunce cu batjocuri, să ironizeze sau să înjure. Nu urmau niciodată pe cineva supuși, nici măcar la școală când un profesor țipa „Liniște!" sau „Rămâneți aliniați!"

Picioarele lui Grace știau când trebuie să cotească pe aleea ce ducea spre casa lor.

— Keisha?

Mami părea serioasă și derutată. Și Grace se simțea ușor derutată – de ce era mami acasă? N-ar fi trebuit să fie la lucru?

Copiii ceilalți, sesizând probabil dispoziția lui mami, își luară picioarele la spinare.

— Îmi pare rău! spuse Keisha.

Grace nu-și dădea seama dacă scuza era pentru ea sau pentru mami. Însă apoi fata îi dădu drumul la braț și o rupse la fugă.

Hope o conduse mai apoi în sus, pe rampa ce ducea la verandă.

— Te simți bine? întrebă mami.

Departe de partenerii de joacă, Grace își îngădui în sfârșit să plângă. Se aștepta să simtă mâini pe umeri, să fie condusă în casă, în bucătărie, acolo unde mami avea să-i curețe sângele și să o bandajeze.

— Sunt bine, răspunse Hope.

Grace rămase acolo orbită, șocată – dându-și seama că mami își făcea griji din pricina surorii sale.

— Ai fost lovită? întrebă mami.

— Mami, nu văd nimic, zise Grace. Ce am pățit?

— Nu, eu doar am ținut scorul, răspunse Hope.

Oare mami chiar nu-și dădea seama că Hope e bine – și că ea nu e? Grace pipăi cu grijă rampa cu un deget de la picior și apoi începu să facă pași șovăitori în sus, spre verandă.

Se deschise ușa. Hope își conduse scaunul înăuntru.

— Mami? țipă Grace.

Ușa de plasă se trânti închizându-se în timp ce amândouă intrau în casă fără ea.

*

Grace își aruncă brațele peste ochi și gemu. De ce oare visele astea i se păreau mai intense decât viața reală? De ce simțea totul ca și cum se întâmpla de-adevăratelea? Rămase cu brațele apăsate protector peste față, întrebându-se prostește dacă își pierduse ochiul. *Nu-i real, ci un vis. Corect!* Corect, jocurile lor nu fuseseră niciodată atât de brutale. Mă rog, poate că fuseseră – însă nu se rănise nimeni vreodată atât de rău.

Oftă, amintindu-și că nu avea cum să discute cu Miguel despre asta, cel puțin nu prea curând. Oare el dormea bine? Se simțea mai bine? Oare îi administrau vreun cocteil de medicamente șmecher?

Se simțea încolțită de întuneric dincolo de ochii închiși și de scobitura transpirată a cotului. Dimineața era încă departe. Se dădu jos din pat și se împletici până la baie pentru a face pipi. Picioarele ei cunoșteau drumul, însă i se părea mai întuneric decât de obicei. Nicio lumină de afară nu pătrundea prin geamuri; niciunul dintre dispozitivele obișnuite nu-și proiecta luminile LED roșii sau albastre, faruri miniaturale în beznă.

Când ajunse la baie și aprinse becul de deasupra capului, acesta refuză s-o asculte. Apoi înțelese care era problema: picase curentul. Asta explica totul.

Doar că nu picase de tot curentul – un ventilator huruia dincolo de ușa închisă a mamei sale… iar

aerul condiționat al lui Grace continua să funcționeze. Prin urmare, de ce nu vedea nimic?

Diverse zgomote pluteau de jos în sus spre ea. Un bufnet. Un foșnet. Un corp târât pe podea. Nu, nu chiar atât de greu.

— Mamă? strigă spre parter.

Alte zgomote. Pași alergând cu iuțeală. Mama ei nu avea cum să alerge atât de repede.

Încă un bufnet. Ce se petrecea acolo?

De ce nu văd nimic?

— Gray?

Țipă și sări în sus, speriată, auzind acel glas, căci nu se așteptase să vină de atât de aproape. Mama ei era în apropiere; acum, că ușa era deschisă, ventilatorul din dormitorul femeii se auzea mai tare.

— Ce face pisica aia acolo? întrebă Jackie.

Grace aproape că râse de ea însăși. Uitase cu totul de musafira ei blănoasă. De bună seamă că era Ora de Nebunie a Pisicii – momentul din toiul nopții când pisicile o iau razna și aleargă ca bezmeticele.

— Mamă, nu văd nimic!

Dacă Jackie reacționă în vreun fel, o făcu fără să se audă.

— Mamă?

— Ce vrei să zici? Lumina de la baie e aprinsă.

— Zic că nu văd nimic… Sunt oarbă.

— Nu mă vezi?

Poate că Jackie își flutura o mână prin fața ochilor ei.

— Nu… nu văd nimic.

Își aminti visul. Pulsul i-o luă razna, bubuindu-i în piept ca o tobă. Creierul urma să înceapă să-i răsune ca un țambal lovit cu putere. Un corp nu avea cum să treacă printr-o asemenea stare, însă Grace se apropia cu pași repezi de isterie.

— Mamă, a devenit real! Am avut un vis în care eram oarbă și acum s-a adeverit!

— Of, Grace, nu fi ridicolă!

Jackie părea plictisită.

— Nu sunt…!

Clipi rapid de câteva ori, verificând dacă pleoapele i se închideau și deschideau.

— Nu-i nimic… Chiar nu văd absolut nimic.

Jackie începu să caște.

— Pentru că refuzi s-o faci. Credeam c-ai dat totul uitării… Ba chiar mi se făcuse milă de tine. Însă acum știu că nu ești nimic altceva decât o mincinoasă. O mincinoasă care trăiește într-o minciună.

Ușa dormitorului mamei ei se închise, înăbușind zumzetul ventilatorului.

— Mamă…?

De ce era mama ei atât de rea? De indiferentă? *Exact ca în vis.*

Un animal se văicărea la picioarele lui Grace. Țipă, speriată. *E doar pisica.* Însă isteria o cuprinse cu totul. Urletele ei țâșniră dintr-odată, devenind culori – roșii, mov, panglici unduitoare de nebunie. Cu ochii strâns închiși, văzu cosmosul, stele explodând, și totuși urletele ei pictau holul în nenumărate culori. Nebunia ei picura de sus, din tavan, umplându-i părul de pete.

33.

Grace stătea pe marginea saltelei, cu tălpile pe podea și cu capul în mâini. Își masa scalpul, apăsându-și punctele dureroase din jurul orbitelor. Visele continuaseră la nesfârșit. Ore la rând. Un coșmar care dădea în alt coșmar. Ori de câte ori credea că în sfârșit se trezise, descoperea că se află într-o nouă rundă de nisipuri mișcătoare nocturne. În toate era ori oarbă, ori mama îi reamintea că e o mincinoasă. Acum era sigură că e trează doar pentru că nu se întâmpla nimic. Stătea acolo de vreo 15 minute. Măcar amețeala îi trecuse în cele din urmă.

Trebuia să coboare la parter și să-i dea de mâncare pisicii, dar se temea că pașii urmau să i se intersecteze cu cei ai mamei. Nu mai conta că Jackie se comportase oribil cu ea numai în vis; Grace tot era șucărită. Jackie n-avea niciun drept să o trateze ca pe o abominație, ca și cum era defectă, pentru simplul fapt că se dădea drept altcineva pe internet. Bine, nu era cea mai nobilă dintre activități, cu toate că Grace încercase în mod sincer să creeze alter egouri mai bune decât ea însăși. Și doar existau și fapte mai rele de-atât. Cu siguranță, oricine ascundea un secret sau două; ghinionul ei că băgăreața de maică-sa trăsese cu urechea la discuțiile sale. Și-o închipui pe mama cu urechea lipită de ușa dormitorului lui Grace – și apoi îndepărtându-se în vârful picioarelor.

Devenea tot mai convinsă că Jackie e o persoană foarte alunecoasă: făcând-o pe neputincioasa când îi convenea, dar agilă și vicleană când ceilalți nu erau atenți.

Mama ar fi trebuit să fie mai înțelegătoare, asta era originea resentimentelor lui Grace. Se îmbrăcă cu propria versiune de *muumuu* – o rochie lejeră și ușoară, fără mâneci – și cu o bustieră pe dedesubt ca să-i acopere marginile sânilor. Cu cât cugeta

mai mult, cu atât era mai hotărâtă să scoată la iveală indiferent ce secrete ascundea Jackie în dulapul acela metaforic – sau real – al ei. Oare mama chiar se credea așa de perfectă? Ceea ce o făcu pe Grace să se gândească iar la cutiuța încuiată. Mama avea un secret, iar Grace trebuia să afle care e. Poate era ceva care urma să le pună din nou pe picior de egalitate, fiind *amândouă* departe de-a fi niște îngeri.

Durerea de cap cu care se trezise se dusese aproape cu totul grație proprietăților vindecătoare ale dorinței de răzbunare a lui Grace. La fel ca micul Davy din vis, avea nevoie de muniție de calitate. Mama o trata nedrept și merita cu prisosință o doză din propriul leac plin de judecăți.

•

Grace ar fi preferat să iasă în grădină și să stea la soare. Nu-i plăcea deloc să se afle în aceeași cameră cu mama sa, iar casa mirosea ciudat – pe lângă parfumul mamei, care se impregnase deja în toate, dar cu care Grace se obișnuise, iar acum nici măcar nu-l mai simțea. Însă, dacă ieșea afară, avea să piardă oportunitatea de-a vâna cheia lipsă de la cutiuță. Poate Jackie urma să tragă un pui de somn pe canapea. Sau să facă o baie mai lungă. (Iar dacă acest lucru însemna ca Grace să-și ajute mama udă și alunecoasă să iasă din cadă, așa cum mai procedase, atunci așa să fie!)

Cât timp stătură amândouă să împăturească prosoapele proaspăt spălate de Grace, Jackie rămase captivată de reclamele de pe postul preferat. Două gemene identice lăudau un set de geamantane „șic, dar comode”, lucru pe care Grace îl considera de o cruzime extremă în timpul unei pandemii globale, în care nimeni nu putea să călătorească; Jackie părea complet imună la o asemenea ironie. Gemenele aveau o vârstă greu de precizat datorită Botoxului și amândouă aveau enervantul obicei de a-și termina frazele la unison.

Măcar eu și Hope nu suntem niciodată atât de enervante!

Își dădu seama în clipa în care o gândi – în clipa în care se gândise la sora ei la prezent.

Chestia asta nu se mai întâmplase de 25 de ani. *Visele sunt de vină,* își zise în gând. Hope îi ocupa gândurile mai mult ca niciodată. Grace dădu televizorul mai încet și-și deschise laptopul. Dacă tot avea de gând să-și caute job, măcar să-și facă un CV – unul scurt, dat fiind că lucrase la Barbara's mai toată viața ei de adult –, însă acum avea în vedere și alte opțiuni de angajare. Era tentată de o slujbă de curier, lucru care ar fi scos-o din casă, însă poate că un post la relații cu clienții era plătit mai bine sau cel puțin se baza mai puțin pe bacșișurile primite. Sub nicio formă nu dorea să renunțe la jobul de coafeză, însă încăpățânarea acestei pandemii o făcea să se îndepărteze tot mai mult de visul său.

Jackie stivuia frumos prosoapele în sacoșa de plasă, își acoperi gura cu mâna în timp ce căsca.

— N-ai dormit bine? o întrebă Grace, de dragul politeții.

Nu Jackie era cea cu cearcăne vineții sub ochi din pricina nopților prea agitate.

— Pisica aia a făcut o adevărată hărmălaie!

Grace își înfrână rânjetul, dar se bucura din toată inima să o vadă pe Coco stând atât de relaxată pe podea, sub fereastra cea mare, dormind adânc în rombul lumină făcut de razele soarelui.

— Nu trebuie neapărat să lucrez aici, jos, dacă vrei să dormi în fața televizorului, îi propuse Grace.

— Nu, mai bine nu! mai bine încerc să rămân trează toată ziua ca să merg la culcare obosită.

Jackie se așeză ceva mai drept, uitându-se în direcția ferestrei din față.

— Totuși, nu m-ar deranja să stau pe verandă, dacă poți să scoți fotoliul afară.

Grace trebui să se abțină să-și arunce laptopul cât colo și să târască indiferent ce-și dorea Jackie să-i fie scos din casă.

— Am șezlongurile din setul cu masa pentru jucat cărți. Și mai am și un scaun de camping. E un pic jerpelit, dar comod.

Coco își săltă capul când o auzi pe Grace trecând în viteză pe lângă ea în drum spre pivniță.

— Cred că scaunul de camping e mai bun.

•

Cam 90 de secunde mai târziu, Grace se afla pe veranda din față, așezând scaunul de camping într-un colț umbrit.

— N-ai decât unul? întrebă Jackie.

— Trebuie să iau niște mobilier de exterior într-una din zile. Asta e bun?

Jackie se făcu imediat comodă pe el.

— Drăguț! Acum pot urmări mașinile care trec pe-aici. Oamenii. Azi nu e înăbușitor afară. Ești sigură că nu vrei să ieși și tu?

— Trebuie să mă ocup de CV.

Grace deschise ușa de plasă.

— Gray? Îmi aduci, te rog, un pahar cu ceai cu gheață?

Sigur, dacă asta o făcea pe mama destul de fericită, încât să rămână o vreme afară! Grace se repezi în bucătărie și umplu o sticlă pentru drumeții cu gheață și ceaiul fermentat la soare pregătit de Jackie.

— Mersi, scumpa! zise Jackie când i-l dădu Grace.

Măcar câștigase un „scumpa”.

— Eu mă duc să lucrez la birou – îmi face mai bine la spate. Vrei să-ți aduc și telefonul, în caz că ai nevoie de ceva?

— Și să te sun de pe verandă? Cred că pur și simplu pot să strig foarte tare, rânji Jackie. Sunt bine, Grace, nu e nevoie să mai zăbovești.

— Bine…

Grace știa că pică testul subtilității, exagerând totul în încercarea de a-și ascunde adevăratul motiv. Se strecură înăuntru, evaluându-și opțiunile în caz că Jackie o prindea asupra faptului.

Soluția veni din senin: putea pretinde că nu face decât un pic de curățenie prin casă. Înainte de-a urca la etaj, coborî în pivniță și luă de-acolo o găleată cu produse de curățenie – șervețele de hârtie, un spray bun la toate, o cârpă pentru șters praful și o sticlă de Febreze.

Coco mieună întrebător la ea atunci când se întoarse prin sufragerie – pesemne ca apropo la cantitatea obscen de mare de mâncare din bolul ei.

— Eu mă duc sus. Vii și tu?

Fără să mai aștepte răspunsul pisicii, Grace o săltă în brațe și, fără să mai arunce măcar o privire în direcția mamei, care rămăsese pe verandă, porni spre etaj.

34.

Vina o făcu pe Grace să simtă totuși un pic de amărăciune în pofida hotărârii de dinainte când ajunse în pragul dormitorului mamei sale. La o adică, n-ar fi vrut să-și vâre nimeni nasul prin căcaturile ei… Dar, totodată, era casa ei – camera era practic a sa. Lăsă intenționat ușa deschisă – ca să-și pună mai bine șiretlicul în aplicare – și puse găleata și pisica pe podea. Coco scoase un mieunat de nemulțumire și țâșni înapoi la parter.

— Știu. Aici chiar pute!

Grace stoarse un pic de Febreze pe pat. Și, ca măsura de siguranță, dădu câteva pufuri și în aerul din cameră.

Toată misiunea ei se dovedea inutilă fără cutiuța de lemn. Verifică sertarul de la comoda unde o găsise prima dată, și iat-o acolo, între teancurile de pulovere moi împletite de mână! Deocamdată, o lăsă pe comodă. Cercetă camera cu privirea. Unde ar fi pus mama ei o cheie micuță? Parțial, depindea de amploarea secretului ținut în cutiuță. Pentru acces mai ușor, cutia pentru bijuterii ar fi părut cea mai logică ascunzătoare.

Prin comparație cu cufărul ei pentru podoabe – o monstruozitate luată de la un magazin de antichități ce dădea pe dinafară de toate tipurile de zorzoane care îi plăcuseră vreodată lui Grace, de la cele șic la cele țipătoare colecția lui Jackie era dichisită și de bun-gust. Grace aproape că nici nu-și mai amintea dacă „mami” purtase vreodată bijuterii pe când ea era mică. *Hope ar ști. (Deloc de ajutor.)* Geme cu fațete minuscule scânteiau în șiruri atent aranjate; lănțișoare de aur cu pandantive strălucitoare, dar discrete; o brățară cu pietricele în formă de X-uri și O-uri; cercei simpli de aur, cu diamante sau smaralde; cercei mai mari, rotunzi, de diverse dimensiuni. Totul transmitea seriozitate și rafinament. Era Jackie serioasă și

rafinată? Majoritatea obiectelor, își închipuia Grace, erau cadouri de la Glen și Robert – de ziua ei sau de aniversarea lor. Poate și de Ziua îndrăgostiților?

Grace se simțea ca un arheolog care descoperea o persoană complet necunoscută printre posesiunile mamei sale. Iată o femeie care întorsese spatele unui serviciu dificil și unei tinereți prost plătite! Această femeie nu era doborâtă de pierderi și nici nu fusese nevoită să-și petreacă zilele și nopțile curățându-le umorile altora. Cutia cu bijuterii scotea la iveală ceea ce Jackie ar fi purtat pentru a le arăta prietenelor sale din Florida că o duce bine din punct de vedere financiar fără să pară ostentativă. Poate că bijuteriile serveau ca amintire periodică a faptului că bărbații cu care se căsătorise o prețuiseră și o întreținuseră mai bine decât ar fi putut s-o facă Paul-Fără-Nume-de-Familie. Transmițând, totodată, sentimentul de dăinuire pe care lucrurile lui Grace nu aveau cum s-o facă.

Aruncă o privire în jur, uitându-se cu alți ochi la modul în care mama își mobilase camera. Tăblia patului, noptierele, comoda. Erau solide, din lemn masiv, făcute să dureze.

La fel ca amestecul de tablouri de pe perete. Prin contrast, Grace cumpăra lucruri ieftine de la IKEA sau chestii la modă de pe internet. Iar acum, că se uita mai de aproape, picturile pe care le considerase „reproduceri” erau de fapt tablouri numerotate.

Oare evoluția aceasta a mamei venise odată cu vârsta? Sau era datorită faptului că se măritase și-și schimbase stilul de viață? Grace elimină posibilitatea că această versiune mai stilată a lui Jackie pândise în permanență în umbră; nici Jackie și nici Grace nu crescuseră într-o casă plină cu obiecte de artă sau obiecte moștenite. Poate că acest lucru explica de ce mama, odată ce se

obișnuise cu lucruri care dăinuiau, se simțea îndreptățită să o judece.

Și *eu dețin obiecte de artă.* Oare picturile lui Miguel se puneau? Sau el nu era suficient de celebru?

Grace nu avusese intenția să devină atât de distrasă. Cheia lipsă nu se afla în cutia cu bijuterii, ceea ce era un lucru bun: Jackie nu dorise ca indiferent ce se afla în cutiuță să fie accesibil pentru toată lumea. Un *secret* avea nevoie de măsuri de precauție mai eficiente.

Coco mieuna în ușă, însă nu voia să intre în cameră. Vina o făcu iarăși să simtă un gust amar când percepu acuzația din tonul dur al mâței: *N-ar trebui să vezi ce face tăticul meu?* Așa ar fi procedat o prietenă de nădejde – și asta avea de gând să facă, imediat după ce găsea ce anume căuta. Pisica se lăfăi pe o parte imediat dincolo de ușă, dând întruna din coadă și cu ochii ațintiți la Grace. Ochi plini de judecată – la fel și coada. Sau cel puțin asta era senzația lui Grace.

Revenind la treaba pentru care venise aici, se simțea copleșită de numărul mare de variante și nici nu știa de unde să înceapă. În filme, cheia era de obicei lipită cu bandă adezivă pe dosul unui sertar. Sau se putea afla într-un loc oarecare, pe care Grace n-avea să îl găsească niciodată: rulată într-o pereche de șosete, ascunsă în vreo sticluță cu medicamente sau prinsă cu un bold în interiorul căptușelii vreunei haine. Direcția asta de gândire nu avea decât să o umple de frustrare, așa că începu cu noptierele.

Amândouă aveau câte un sertar adânc. Noptiera din cealaltă partea a patului trebuie să fi fost a lui Robert, întrucât ce se afla în interiorul ei nu mai fusese atins de la moartea lui. O pereche de ochelari de citit bărbătești, plini de mătreață. Două cărți broșate. Un inel de chei – cu chei mari, normale. Un mic tub de Vicks Vaporub. Un aparat auditiv. Un pieptăn negru. Sertarul ieși ușor afară,

iar Grace îl ridică deasupra capului pentru a-i cerceta fundul fără a-i deranja conținutul. Nu, nu era nimic acolo.

Sertarul mamei era și mai puțin interesant. O agendă de anul trecut. Un pachet de șervețele Kleenex de ținut în buzunar. Un ceas de mână. Mai multe tuburi vechi de ruj. Câteva pixuri. Un încărcător de telefon vechi. Din nou, Grace săltă sertarul ca să-i verifice fundul. Încă o dată, absolut nimic în afară de un panou din placaj simplu.

Comoda era cel mai evident loc de care trebuia să se ocupe, cu toate că Grace era destul de sigură că n-avea cum să ridice sertarele fără ca mai întâi să le golească, ceea ce părea prea riscant. În loc să scormonească prin ele (lucru pe care-l făcuse prima oară când își vârâse nasul prin camera mamei sale), scoase câte un sertar pe rând și se lăsă pe vine ca să-l examineze. Nimic, nimic și iar nimic. Însă sertarul de jos ridica o problemă: chiar dacă se întindea pe spate, tot nu reușea să-i vadă tot fundul. O lanternă i-ar fi fost de ajutor, însă nu avea așa ceva la îndemână.

Un astfel de obiect ar fi numai bun de ținut pe noptieră de aici înainte.

Fără să mai stea pe gânduri, Grace elimină sertarul de jos de pe lista de ascunzători viabile pentru o cheie, pornind de la premisa că, dacă ea nu putea ajunge dedesubt, atunci nici mama sa nu avea cum.

Unde să se uite mai departe…?

Pisica își ridică brusc capul, intrată în alertă.

O clipă mai târziu, se deschise ușa de la intrare. Grace acționă din instinct: înhăță cutiuța de lemn și găleata cu produse de curățenie și se furișă pe hol, apoi intră la ea în cameră. Din întâmplare, Jackie nu urca deja scările la etaj, așa că Grace se strecură afară ca să mai dea cu niște Febreze – spre baie și spre scări –, astfel încât mirosul care putea în camera lui Jackie să nu pară nelalocul lui.

Încetișor, închise ușa de la camera mamei și se retrase în propriul dormitor.

•

Grace stătea pe treptele verandei, cu o farfurie cu salată în poală.

— E o după-amiază minunată ca să mănânci afară, zise Jackie de pe scaunul de camping în timp ce mânca dintr-un castron.

— Mm-hmm!

Grace avea prea multe pe cap ca să se lase angrenată într-o discuție, cu toate că mama avea dreptate.

Miguel îi trimisese mesaj, confirmându-i că se afla în secția de boli contagioase, nu la terapie intensivă, însă totuși era prea extenuat ca să stea de vorbă. Îi lăsase și numărul de telefon de la recepție ca să poată afla evoluția situației. Când Grace sunase, asistenta începuse să-l laude, spunându-i cât de drăguț e Miguel și „ce personalitate prietenoasă are", însă se arătase mai puțin generoasă cu faptele concrete. Tot ce știa Grace era că e stabil și i se administra oxigen – nu era intubat, adică temerea ei cea mai mare, ci prin intermediul unei măști. Când ceruse să afle un prognostic, asistenta îi spusese că doctorul urma să o sune a doua zi și poate că atunci avea să știe și el mai multe.

Majoritatea întrebărilor lui Grace primiseră același răspuns fals vesel: „E stabil". Asistenta nu rostise niciunul dintre lucrurile pe care Grace și-ar fi dorit cu adevărat să le audă, chestii liniștitoare de genul „E tânăr și sănătos – n-o să aibă nicio problemă să treacă peste asta" sau „Nivelul de saturație cu oxigen crește de la o oră la alta".

Lui Grace nu-i plăcea nesiguranța, și cumva aceasta devenise forța dominantă din viața ei. Alese legumele din salată până nu mai rămase nimic altceva decât lăptuci. Stabil era mai bine decât în curs de agravare. Însă lui Grace nu i se

părea un semn bun că Miguel avea 34 de ani și i se administra oxigen.

După ce terminară de mâncat, Jackie zise că se face prea întuneric și că nu mai vede aproape nimic. Grace o ajută să intre în casă și apoi spălă vesela murdară. Nu credea că doar își închipuie că mama era și ea îngrijorată. Cu toate că cina lor liniștită nu fusese stânjenitoare, percepuse totuși o anumită încordare. Nu depusese cine știe ce efort în încercarea de-a se întreba ce anume o preocupa pe Jackie, absorbită cum era de propriile probleme. Însă tresări brusc, dând uitării totul, când o auzi pe Jackie țipând din living:

— Încetează! Ieși de-aici!

Alergă să vadă ce se petrece. Coco trecu încet pe lângă ea, retrăgându-se plină de teamă.

— La pisică țipai?

— Zgâria canapeaua, răspunse Jackie, mâncând floricele dulci în timp ce se uita la televizor.

— Nu-mi pasă de canapea – te rog să nu țipi la pisică!

— Dacă zici tu. Dar o să o sfâșie toată.

— Faptul că țipi la ea nu e de ajutor. Nu faci decât să o sperii. Pisicile nu asociază cuvintele cu acțiuni propriu-zise.

— Pisicile sunt proaste.

— Pisicile nu vorbesc engleză.

— Bine! E canapeaua ta. Încercam doar să ajut.

Grace se îndoia de asta. Jackie și Coco păreau să se displacă reciproc, iar dispozițiile schimbătoare ale lui Jackie o făceau pe Grace să simtă infinit mai multă compasiune pentru pisică. Nu era ceva rațional, însă simțea o anumită superstiție legată de faptul că avea grijă de Coco, ca și cum era un test: dacă pisica era îngrijită așa cum trebuie, atunci și Miguel avea să-și revină complet. Dacă pisica nu era îngrijită bine, atunci Miguel putea să moară. Coco era și-așa destul de tulburată fără să mai aibă nevoie și de stresul provocat de Jackie.

Întrucât devenise strategia ei de-a detensiona situația cu mama, Grace porni spre propriul dormitor.

— Tot mai lucrezi la CV-ul ăla?

Remarca sarcastică o făcu pe Grace să se oprească pe a treia treaptă. Părea aproape (în întregime) ca și cum Jackie se îndoia de ea – de scuza ca Grace să petreacă atât de mult timp din zi la etaj. De fapt, Grace se întorcea la ea în cameră ca să încerce să descuie cutiuța (*era posibil să funcționeze un ac cu gămălie*), însă mama nu avea de unde să știe un asemenea lucru.

— Da, caut ceva de muncă.

— Mult noroc cu asta!

Oare era cu adevărat surprinsă că Jackie se dovedea a fi o maestră a zeflemelelor aruncate la întâmplare și a sarcasmului? În loc să o întrebe de ce se purta ca o scârbă, Grace plecă, urcând treptele rămase câte două odată.

Dă-o dracului!

Doamne, ce tare își dorea să descopere că ceva cu adevărat scandalos era ascuns în cutiuță! O punguliță cu heroină. Vreo piatră prețioasă extrem de scumpă – furată! – pe care Jackie nu și-ar fi permis-o în vecii vecilor. Vreo chitanță revoltătoare, vreun indiciu incriminator, vreo poză cu ea goală. Grace nu ar mai fi simțit remușcări din cauza faptului că intrase ca o hoață în camera mamei ei dacă ar fi avut ceva pe care să i-l arunce lui Jackie în față. Și s-o dărâme astfel de pe piedestal. Să o silească să recunoască faptul că până la urmă nu erau chiar atât de diferite.

35.

Grace se lăfăia pe pat, ascultând Spotify în vreme ce-și făcea de lucru cu acele cu gămălie. Seara era relaxant de răcoroasă și nu avea nevoie de aerul condiționat. Deschisese celălalt geam, lăsând să intre mirosul bogat și plăcut de chestii înflorite. Totul părea extrem de decadent și de luxos, relaxându-se așa în camera plină de parfumuri și însoțită de glasul melodios și trist al lui Billie Eilish, fata de geniu, în timp ce încerca să deschidă cutia cu comori a mamei.

Ce-ar fi zis River?

„Numai un agresor se simte mai bine în propria piele când umilește pe cineva”.

Ce-ar fi zis SunSoakedSergei?

„Nu te coborî la nivelul altora!”

Ce-ar fi zis Preston?

„Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!”

Mda, prinții își vedeau de vorbăria lor, însă nu erau decât niște păpuși de hârtie, iar Grace, glasul din spatele cortinei, nu trăia conform regulilor morale.

Ce-ar fi zis Miguel?

„Ce rea ești!”

Însă apoi ar fi ajutat-o.

Ce-ar fi zis domnițele dacă ar fi știut că aceasta e persoana căreia îi încredințaseră secretele lor?

Nu era vreo expertă, dar nu i se părea că în interiorul micii încuietori s-ar fi aflat ceva de care să se agațe acul ei. Dacă nu s-ar fi gândit la consecințe, ar fi azvârlit cutiuța în perete sau ar fi coborât la parter ca să ia un ciocan, însă tot mai spera să rezolve misterul și să înapoieze ce furase fără a fi descoperită. Muzica era un adevărat balsam pentru frustrarea care o chinuia, chiar dacă acum se transforma în ceva mai rebel.

Mai târziu, avea să se întrebe de ce nu auzise nimic (doar muzica nu era dată chiar *atât* de tare).

Avea să-și pună această întrebare înainte de-a se întreba cum de *știuse* Jackie.

Ușa lui Grace se deschise. Mama rămânea la marginea vederii ei periferice.

N-a bătut la ușă. Ar fi trebuit să bată.

Dar se întâmplă atât de repede, încât Grace nici nu avu timp să se înfurie – sau să îndese cutiuța sub pernă. Preț de o clipă care dură la nesfârșit, nu mai existară decât privirile lor imobile: a lui Grace, străbătută de vina de-a fi fost prinsă; a lui Jackie, lipsită de expresie și hotărâtă.

— Asta ar fi de ajutor.

Jackie îi aruncă ceva.

O cheiță aterizâ pe cearșaful moale de lângă Grace.

E un vis.

Dar, de îndată ce emise acest gând, o voce internă diferită îl negă.

Nu, nu e!

Grace țâșni în capul oaselor, tulburată de această a doua voce: nu era a ei. Și părea mai încrezătoare decât fusese vreodată Grace (chiar și atunci când o făcea pe prințul).

Acum, că avea cheia lângă ea, Grace se codea să o ia în mână.

— Haide, Grace! A sosit vremea.

La fel cum se întâmplase adesea în coșmarurile ei, înfățișarea mamei își pierdu duritatea. Amenințarea. Și, pierzând aceste lucruri, Jackie deveni o altă persoană: mai măruntă și mai puțin intimidantă, mai plină de durere și mai bătrână.

Acum, că lui Grace i se poruncise să deschidă cutia, era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Însă mama stătea acolo și aștepta răbdătoare. De ce voia Jackie oare ca ea să vadă ce e înăuntru? Sau poate nu făcea decât să-și dea acordul, acceptând inevitabilul după ce înțelesese că Grace își câștigase deja dreptul de-a afla.

Un nod alcătuit din șerpi i se scutură în trup atunci când puse mâna pe cheie; era caldă în palma

asudată. Acum era sigură, cu teama răscolindu-i măruntaiele, că în mod categoric nu-și dorea să vadă ce e înăuntrul cutiuței de lemn. *Prea târziu!* Nu avea să mai fie în stare să *uite* ce urma să vadă, iar acest lucru avea să o schimbe; știa asta cu toată ființa ei.

Și se înșelase când, mai devreme, își închipuise că Miguel ar fi ajutat-o – Miguel i-ar fi zis să lase în pace lucrurile domnișoarei Jacquelyn și să-și vadă naibii de treburile ei.

Jackie aștepta, o adevărat statuie sumbră, dar determinată.

Grace își dorea să fie un vis, o chestie ireală pe care să o poată dea uitării. În ce se preschimbase viața ei, când coșmarurile erau de preferat unei realități iritante, apăsătoare, ce amenința să îi sfâșie pielea și să-i smulgă ochii?

Vârî cheia în încuietoarea micuță și o răsuci. Cutia se deschise fără să protesteze. Mama veni mai aproape.

— Ce…?

Grace nu pricepea ce vede sub capacul deschis. Cutia păruse ușoară – și nici nu zornăise – pentru că era plină cu fulgi albi.

Mama își întinse brațul și luă o mână plină de fulgi. Îi suflă din palmă ca să plutească prin aer.

— Ce sunt ăștia? De ce îi ții aici? întrebă, căznindu-se să formuleze o întrebare coerentă.

Îi scăpa ceva, dar ce anume? Dacă Jackie se aștepta ca Grace să știe răspunsul la această enigmă, atunci se înșela.

Jackie inspiră și expiră cea mai lentă gură de aer din viața ei, ca și cum acest răspuns îi răpea tot ce avea pe lume.

— Sunt de la perna pe care ai folosit-o să îți sufoci sora.

36.

Trezește-te! Trezește-te! Trezește-te!

Dar indiferent de câte ori Grace țipa în propria minte, tot continua să țină în mână cutia. Iar mama continua să fie lângă ea. Un strat subțire de fulgi flutura la picioarele lor… cei care nu rămăseseră adăpostiți în cutie ca niște aripi zdrențuite.

— Ce-ai spus? șopti Grace, sperând că auzise greșit.

— Sunt de la perna pe care ai folosit-o. Ca să-ți sufoci sora.

Cuvintele abia se auziră de această dată, ca și cum Jackie rămăsese fără vlagă.

Mintea lui Grace sărea din trecut în prezent, doldora de amintiri asemănătoare unor piese de puzzle răzlețe. Și apoi se gândi la trecutul mai recent, disperată să-și amintească interacțiunile pe care le avusese cu mama de când se mutase la ea în casă – bune și rele, normale sau bizare. Jackie părea întruchiparea sincerității însăși: cu siguranță credea ce spunea. Însă acum Grace se întreba dacă nu cumva era ceva mai profund decât un comportament aiuristic – un soi de demență în privința căruia Grace nu fusese avertizată.

— Mamă…

Confuzia lui Grace îi făcea locul unei îngrijorări precaute.

— Nu asta s-a întâmplat. Știi și tu că nu asta s-a întâmplat.

Jackie se apropie greoi de scaunul de birou al lui Grace și se prăbuși pe el cu un oftat.

— Crezi că am păstrat în toți acești ani o cutie cu fulgi fără un motiv întemeiat?

Mama părea atât de potrivit de abătută, încât era tulburător. Grace cercetă fulgii cu atenție. Ar fi putut proveni de la orice pernă, din orice interval de timp.

— Ar putea fi de la orice.

Un fior îi zdruncină coloana. Fulgii o înspăimântau. Discuția asta o înspăimânta. Mama ei o înspăimânta.

Trăiesc alături de o femeie nebună.

— Hope a murit de *pneumonie.*

— Hope *avea* pneumonie. Nu din cauza ei a murit.

— Mamă!

Simțea o milă tot mai puternică. Chiar dacă mama era senilă sau avea vreun soi de tumoare la cap, asta nu-i scuza spusele.

— N-am… N-ai niciun drept să spui… Să mă acuzi de așa ceva. Îmi iubeam sora!

— Știu că o iubeai. Știu că ai iubit-o. Când erai mai tânără, credeam că e un lucru bun că ai blocat totul. Că nu-ți mai amintești nimic. Și am considerat-o și vina mea. N-ar fi trebuit niciodată să fii îngrijitoarea ei. M-am bucurat că te poți maturiza, să ai o viață a ta, eliberată de drama care a avut loc.

— Mamă… e o nebunie! N-aș fi putut să *uit* așa ceva! Suferi de vreun fel de…

— N-ai uitat, o întrerupse Jackie, extrem de sigură de ea. Ai reprimat-o. Nu știu la ce mă așteptam când am venit încoace, cine îmi închipuiam că ai devenit după atâta timp. Dar mi-am dat seama… Observ cât de tulburată ți-e conștiința. Cu somnambulismul și minciunile…

— Nu sunt somnambulă!

Grace nu era sigură dacă e adevărat. Însă nu avea opțiunea de a-și nega alter egourile inventate.

— Când s-a întâmplat, am crezut că era posibil să fi fost un accident – o izbucnire de furie. Ceva te-a făcut să cedezi și nu ai vrut…

— N-am făcut-o!

— Apoi, pe măsură ce am reușit să te cunosc tot mai bine, am început să mă tot întreb dacă ai avut intenția. Și nu că n-aș simți compasiune – știu că port și eu o responsabilitate pentru ce s-a întâmplat. Au existat lucruri cu care nu m-am putut

descurca – din punct de vedere financiar și emoțional –, însă acum sunt altă persoană. Te torturezi singură și nici măcar nu înțelegi motivul. Pentru că ai îngropat totul prea adânc.

— E o tâmpenie absolută!

Grace începu să adune fulgii împrăștiați pe jos. Oricât de agitată era, tot îi manevra cu blândețe. Cu solemnitate. Îi puse ușor înapoi în cutia lor.

— Grace, vreau să te ajut.

— Să mă ajuți?

Un gust amar îi clocotea în gât ca și cum urma să vomite. Îi aruncă mamei sale cutia. Jackie o prinse și o lăsă să i se odihnească în poală – aducându-i în minte imaginea nedorită de la o înmormântare, cu o bocitoare ce strângea în mâini urna cu rămășițele de la crematoriu.

— Să te ajut să înfrunți adevărul, completă Jackie. Să te eliberezi. Așa încât să poți avea parte de viața pe care ți-o dorești. N-ar fi trebuit să las lucrurile să se prelungească atât de mult.

Cu fiecare clipă, angrenate amândouă în acest delir fără de sfârșit, Grace devenea tot mai convinsă că versiunea morocănoasă, meschină și malițioasă a mamei sale era cea reală, și cea calculată, plină de compasiune și perfect rezonabilă a lui Jackie era ceva prefăcut – un alter ego la fel de reușit precum cele ale lui Grace, care exista pentru un soi mult mai răutăcios de manipulare.

— Mamă, nu are cum să fie adevărat. Cineva și-ar fi dat seama. Cineva ar fi trebuit să fie arestat. Probabil *tu.*

Jackie clătină din cap, imperturbabilă în fața negărilor lui Grace.

— Am văzut indiciile. Hemoragia petesială. Nasul plin de sânge. Sângele de pe pernă. Iar când a sosit echipajul de urgență, aceștia mă știau de la cămin. Practic ambulanțele soseau la căminul de bătrâni în fiecare zi. Și le-am explicat și că Hope avea paralizie cerebrală. Iar pneumonia era

adevărată – doar ce fuseserăm cu ea la medic, însă le-am zis că rămăsese blocată cu fața în pernă, după vreo serie de spasme sau un atac de epilepsie.

Acum era rândul lui Grace să clatine din cap. Povestea mamei se derula parcă lipsită de efort. Însă la fel puteau sta lucrurile și-n cazul unei persoane demente. Și totuși, ceea ce pretindea mama părea atât de simplu și de logic: cu siguranță Hope ar fi putut muri astfel.

— Deci asta s-a întâmplat? întrebă Grace. S-a sufocat singură?

— Of, Grace!

— Nu mă lua cu „of, Grace!" Doar ce mi-ai servit o explicație perfect logică!

— Ceea ce le-am spus celor din echipaj a fost o minciună. Ca să te protejez.

— Te joci cu mintea mea. Ieși afară! Ieși dracului afară!

Deși Grace arăta spre partea cealaltă a holului, de fapt își dorea ca mama ei să-i iasă din minte, din conștiință. Din casă.

Jackie vârî cu grijă scaunul înapoi sub biroul lui Grace înainte de-a porni spre ușă, părând extrem de obosită. Acolo se opri, parcă nepregătită încă să plece.

— Afară! răcni Grace.

— Nici măcar nu vrei să întrebi? Cum mi-am dat seama că n-a fost un accident?

— Nu!

— Perna plină de sânge. I-ai așezat-o deasupra capului, nu dedesubt. Înainte să sosească echipajul, am pus-o la loc și am răsucit-o pe Hope pe o parte.

— Ieși! Dracului! Afară! Din camera mea!

— Te-am protejat.

O furie criminală o învălui parcă pe Grace. Nu i-ar fi susținut deloc afirmația că e nevinovată dacă ar fi început să azvârle cu lucruri în mama ei sau să o arunce în jos pe scări. Simțea deja că flacăra e gata-gata să ajungă la fitil. Pesemne că Jackie intuise și ea – o bombă era pe cale să explodeze.

Făcu ochii mari, apoi ieși cu agilitate din cameră, închizând ușa în urma ei.

— Mă faci s-o iau razna!

Pielea lui Grace era extrem de fierbinte. Se trase de păr, urlând de frustrare, sperând că zgomotele înfiorătoare ale propriei disperări aveau să-i domolească emoțiile.

Ca un copil, se aruncă pe pat și începu să se văicărească. Cum putea propria mamă să-i facă așa ceva? Grace nu fusese niciodată, absolut niciodată, o persoană rea, așa cum voia mama sa să o facă să creadă. Era ceva în neregulă cu Jackie. Impregnase casa lui Grace cu boala ei nocivă, împuțită. Grace nu-și dorea decât propria viață înapoi – serviciul la Barbara's, colegele de muncă și clientele, restaurantele pe care le adora, siguranța lipsită de efort a vechii sale rutine, zilele pline de oameni. Și pe Miguel – la muncă, după muncă, prezența lui aproape zilnică în viața ei. Simțea că se destramă, și-n loc să o ajute, mama ei dăduse năvală pentru a o bombarda cu bucăți lipsă și a o reduce la ceva prea neînsemnat ca să poată fi reîntregit.

Numai că ghinionul ei începuse înainte de sosirea lui Jackie. Spirala descendentă începuse chiar înainte ca Grace să se mute în casă, odată cu începutul pandemiei. Oare făcuse o greșeală când își cumpărase o casă a ei? Oare pusese în mișcare vreun vechi blestem? Ar fi vândut-o într-o clipită dacă acest lucru ar fi însemnat să își ia viața de la capăt și să se întoarcă în punctul de dinainte ca această apocalipsă lentă să înceapă să-i facă lumea bucăți.

Niște gheare mici râcâiau la ușă. Grace se șterse la nas cu dosul palmei și se ridică pentru a o crăpa nițel – suficient pentru ca pisica, aproape lipsită de oase, cum erau toate pisicile, să se strecoare înăuntru. Ușa lui Jackie era închisă; Grace spera că își face bagajul. Cu mare entuziasm și-ar fi ajutat mama să își găsească iarăși adăpost într-un cămin pentru persoane în vârstă – de fapt, Grace ar fi

transformat într-o prioritate această misiune. Abilitățile lui Jackie de-a umbla pe internet cu siguranță nu erau destul de bune pentru o căutare temeinică, deci de Grace depindea să-i găsească ceva potrivit. Prin urmare, și-ar fi lăsat deoparte vânătoarea de joburi până ce-ar fi găsit o altă locuință pentru Jackie.

Coco sări pe pat, iar Grace se prăbuși lângă ea. În timp ce-o mângâia, pisica închise ochii și începu să toarcă.

— Ești o fată cumsecade, șopti în urechea pisicii. Amândouă suntem fete cumsecade, nu-i așa?

Nu era la fel ca atunci când îl avea pe Miguel ca să discute, dar tot se simțea recunoscătoare pentru prezența plină de îngăduință a pisicii. Faptul că-i mângâia blana avea un efect liniștitor. Când avea să se termine totul, când Coco urma să fie acasă cu Miguel, iar Grace urma să-și recapete casă, intenționa să adopte o pisică. Sosise vremea. Voia să își împărtășească dragostea cu cineva. Pluti în brațele somnului având în minte imagini cu Miguel, într-o casă mai mare și cu o curte mai vastă, plină de o adevărată menajerie de pisici salvate. Atât de ușor de iubit! Și atât de ușor de avut grijă de ele!

37.

Grace rămase la ea în cameră în dimineața următoare. O lăsă pe Coco să intre și să iasă, după dorința pisicii, și dădu niște telefoane. Masca de oxigen a lui Miguel fusese înlocuită cu o canulă nazală, iar acum era capabil să poarte o discuție scurtă. Grace încercă să o facă pe Coco să miaune pentru el, însă pisica nu făcu decât să se zgâiască la ea sau să adulmece telefonul. Dacă Miguel doar ar fi fost plecat într-o vacanță, Grace ar fi putut arunca o glumă despre faptul că-i răpise copilașul și că avea să o păstreze pe Coco doar pentru ea. În schimb, îl liniști că pisica e o adevărată scumpică și că o duce bine, însă îi e dor de el. Miguel insistă că el însuși „continuă să reziste", dar hârâiala care se auzea când respira era mai rea ca oricând.

— Pot încerca să vin în vizită, după ce-mi trec cele două săptămâni, îi propuse ea.

— Te simți bine? Dar mama ta?

Voia să-i spună despre Jackie Malefica și oribilele ei acuzații. Însă pentru discuția aia aveau nevoie de mai mult de vreo două minute. Și, sinceră să fie, se temea un pic să discute cu el despre așa ceva. Miguel încă nu o considera o mincinoasă – și poate că într-o bună zi avea să-și mărturisească păcatele rușinoase în fața lui –, însă mama o făcea să pară că spune numai căcaturi despre ea însăși. N-ar fi putut să suporte dacă Miguel s-ar fi întrebat, fie și doar o clipă, dacă nu cumva afirmațiile lui Jackie puteau să fie adevărate.

— Suntem bine, îi spuse ea.

Cuvintele lui Miguel începură să devină neclare în vreme ce acesta plutea în brațele somnului, așa că-și luară la revedere.

În următoarele ore, sună la diverse cămine și aziluri pentru persoane în vârstă. Grace nu era sigură dacă Jackie avea destui bani ca să-și permită

o asistentă personală, ceea ce reprezenta soluția ideală, însă aceasta nu era acoperită de Sistemul de asigurări de sănătate din Pennsylvania. Oricum, momentan era irelevant, întrucât orice institut la care suna îi dădea aceeași informație: toate clădirile administrate de ei erau în carantină și deocamdată nu acceptau pacienți noi. Și nimeni nu considera că mama ei e pregătită pentru un azil. *Grace* era pregătită.

Vreo două dintre locurile la care sunase îi oferiseră o informație deloc utilă: statul Pennsylvania se îndrepta ușor, dar sigur, către o politică gen „îmbătrânire în propria casă", adică agențiile care se ocupau de bunăstarea persoanelor în vârstă veneau în vizită „la cei iubiți" în așa fel încât aceștia să-și poată trăi ce le mai rămăsese din viață într-un loc familiar și plin de confort. Dată fiind situația lor actuală, acest lucru părea exact definiția infernului. Sub nicio formă Jackie n-avea să îmbătrânească în casa lui Grace. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să o înscrie pe Jackie pe vreo două liste de așteptare.

Nu era chiar rezolvarea rapidă la care sperase, însă pandemia făcuse ravagii printre persoanele în vârstă. Poate clădirile căminelor urmau să se redeschidă pentru a primi noi pacienți mai devreme decât se anticipa dacă aveau să se trezească dintr-odată cu prea multe locuri libere. *Ești o fată foarte, foarte rea, Grace!* Mă rog! Locurile goale nu erau profitabile. Capitalismul nu funcționa fără ca oamenii să-și ofere în continuare finanțele.

Stomacul îi ghiorăi, un mesager prostdispus care o îndemna să înceteze să se mai comporte ca o adolescentă răutăcioasă ce stătea toată ziua să moară de foame la ea în cameră ca să-și poată evita mama. Însă chiar nu voia să o vadă. Cum putea Grace să se uite în ochii ei și să se comporte civilizat, după ce Jackie o acuzase că-și sufocase propria soră?

Grace își lipi urechea de ușa dormitorului, nădăjduind să distingă ce punea Jackie la cale. Niciun sunet din partea acesteia – niciun zdrăngănit din bucătărie, niciun glas murmurat de la televizor. Își iți capul pe hol. Ușa lui Jackie era închisă, însă acest lucru devenise ceva normal, dat fiind că femeia nu voia să aibă părul lui Coco împrăștiat pe tot patul.

Ce prostie! Doar pentru că Jackie era țicnită nu însemna că Grace trebuia să se complacă în nebunia ei sau să se ascundă cine știe pe unde. Smuci de ușă și alergă în jos pe scări, pregătită să-și recucerească domeniul. Și totuși, ajunsă la jumătatea drumului, rămase ușurată când își văzu mama pe veranda din față. Se simți tentată să se repeadă într-acolo și să o încuie pe dinafară… Dar rezistă, refuzând să devină monstrul lipsit de scrupule care o considera Jackie.

*

În bucătărie, făcu un scurt inventar, verificând dulapurile, frigiderul și congelatorul. Nimic nu mai fusese încă o dată rearanjat, însă Grace avea nevoie să facă din nou aprovizionarea. Mama n-avea decât să mănânce ca un iepure dacă asta își dorea; Grace adăugă pe lista de cumpărături chiftele, bacon și fâșii de carne de pui congelate Deocamdată, avea să-și mănânce ultimul burrito. Era împănat cu cristale de gheață de la congelator, însă nu avea nevoie decât de 90 de secunde în cuptorul cu microunde. Scoase doar o porție de sos de mere din conservă și-și luă mâncarea cu ea în living.

Pentru prima oară după o veșnicie, apuca și ea să stea pe locul preferat de pe canapea. În timp ce mânca, urmări un serial true-crime despre o familie de criminali. Din când în când mai arunca o privire în direcția verandei, unde vedea capul mamei. Preț de o clipă, îi păru rău pentru mama sa, care părea să n-aibă niciun prieten pe care să-l sune, pe nimeni cu care să țină legătura.

Grace aproape își terminase porția de burrito înainte să se întrebe de ce nu era și Coco lângă ea, adulmecându-i mâncarea. Poate că pisicii nu-i plăcea Tex-Mexul picant, cu toate că Grace era sigură că aceasta ar fi gustat orice dacă i s-ar fi oferit ocazia.

— Coco…

Zise apoi pis-pis, ceea ce-ar fi trebuit să-i atragă imediat atenția pisicii.

După ce termină de mâncat, stinse televizorul și-și duse farfuria murdară în chiuvetă.

— Coco…

Iar o strigă pis-pis!

Cu toate că nu se sinchisi să-și spele farfuria, clăti iute bolul pentru apă al lui Coco și i-l umplu la loc – lucru pe care ar fi trebuit să-l facă înainte de micul-dejun, dar se grăbise prea tare cu mâncarea pisicii în hotărârea ei de-a nu da nas în nas cu Jackie. Din dulapul de sub chiuvetă, scoase sacul de gunoi pe jumătate plin și adună gogoloaiele de pipi și de rahat din litieră. Nici acum nu-i atrase atenția pisicii, așa cum se întâmpla de obicei. Grace legă sacul la gură și-l lăsă, momentan, la ușa din spate; mai târziu, avea să-l ducă la tomberon.

Pesemne că pisica dormea pe undeva, ignorând-o. Dar unde anume? Casa ei nu era chiar așa de mare, iar dacă mâța nu era în camera lui Grace sau la parter, atunci mai rămâneau doar două locuri: pivnița și camera mamei sale. Încercă mai întâi în pivniță. Era plăcut și răcoare acolo, însă mirosea a ierburi mucegăite sau a iaz clocit.

— Ești aici, jos? Pisicuțo, hai încoace!

Verifică mai întâi în spatele mașinii de spălat și al uscătorului, dar se bucură că pisica nu era înțepenită în acel spațiu și înconjurată de pânze de păianjen. Dacă vreuna dintre cutiile din carton pentru mutări ar mai fi avut forma inițială, atunci ar fi reprezentat un adăpost numai bun pentru Coco, însă cartoanele erau aplatizate și stivuite în

colțul cel mai uscat. Nu mai existau ascunzișuri pentru Coco; Grace vedea bine oriunde se uita – măsuța pliantă, câteva recipiente de plastic cu amintiri, decorațiuni și alte nimicuri lipsite de importanță, un corp de bibliotecă și ce venise la pachet cu casa și-n care erau ținute produse de curățenie și alte echipamente de rezervă pentru făcut curat.

Rahat! Asta însemna că trebuia să caute în dormitorul mamei sale.

În drum spre parter, se gândi să iasă pe verandă și să o anunțe pe Jackie de intenția de a merge la ea în cameră. Mama avea strategii neprevăzute de răzbunare – lui Grace i se părea posibil ca tot spectacolul ei de căcat cu fulgii să fi fost de fapt o răzbunare pentru că-și vârâse nasul în lucrurile lui Jackie. Însă Grace se simțea tot mai neliniștită de situația pisicii. Oare mâțele nu mergeau să se ascundă atunci când erau bolnave? Ca un compromis, avea să-i spună mamei sale după ce o făcea – după ce o găsea pe Coco.

•

Se temea să deschidă ușa mamei sale aproape la fel de tare pe cât se temuse, în final, să deschidă blestemata de cutie. Nu mai conta cât de nevinovată părea camera, cât de aranjată era; reprezenta o adevărată capcană. Grace strigă iar pis-pis-pis și răsuci clanța, rugându-se ca pisica să dea năvală afară, bucuroasă să scape din acea închisoare fetidă. Dar nu era cazul.

În genunchi, Grace verifică mai întâi sub pat. Verifică și sub comodă, cu toate că bestia flocoasă abia ar fi încăput acolo. Pulsul lui Grace se transformase în parte într-un răpăit de tobă și-n parte în ticăitul unui ceas. Dacă pisica nu era în dulapul lui Jackie, atunci Grace chiar nu mai știa ce să facă.

Coco nu era în dulap.

— Căcat! Căcat!

Inima îi bătea tot mai repede, izbindu-se de cutia toracică. Disperată, porni cu pași mari pe hol și-și verifică și propriul dulap, perfect conștientă că pisica n-ar fi avut cum să se strecoare acolo – era imposibil să fi putut să deschidă ușa – în timp ce Grace era la doar câțiva pași distanță, dând telefoane și căutând pe Google.

Își aduse aminte că Miguel îi spusese că lui Coco îi plăcea să se întindă în cadă atunci când era prea cald afară, iar uneori el mai lăsa și apa să picure. Nu era chiar așa de cald, însă era posibil ca apa să picure acolo.

Dar nu, pisica nu era nici în cadă și nici în spatele toaletei sau al dulapului de sub chiuvetă.

— Futu-i! Futu-i! Coco, hai încoace, Coco…

Of, Doamne, Grace urma să pice testul! Coco n-avea să fie în regulă, iar atunci urma să fie vina lui Grace pentru că Miguel nu-și mai revenea.

Să verifice și dulapurile de jos din bucătărie? Sau sub canapea? Coborî atât de repede scările, încât practic alunecă pe ele.

— Coco!

Panicată, se uită chiar și-n locurile în care pisica n-ar fi avut cum să fie decât dacă ar fi deținut o mantie a invizibilității sau s-ar fi făcut la fel de mică precum o buburuză, însă Grace căută și-n spatele canapelei, sub canapea, după televizor și după suportul acestuia.

— Ce faci?

Prezența lui Jackie o sperie, însă Grace nu avea timp să se ocupe și de ea; deja începea să se preschimbe într-o criză.

— Nu găsesc pisica.

Trecu grăbită pe lângă mama sa și intră în sufragerie. Coco nu era sub masă, însă ar fi putut fi pe unul dintre scaunele de acolo. Se aplecă sub masă: scaunele erau goale.

— I-am dat drumul afară, zise Jackie.

Grace țâșni în sus.

— Poftim…?

— Amușina la ușă.

— Ai lăsat-o afară?

Se prinse strâns de blatul mesei, copleșită de un amalgam de emoții.

Jackie stătea cu brațele încrucișate la piept, indiferentă la stresul prin care trecea Grace.

— Grace, animalelor le place aerul proaspăt. Nu te uita așa la mine!

Grace se simțea ca un fierbător gata să împroaște cu țipete.

— Ce dracu' e-n neregulă cu tine?

Se repezi la ușa din față și-și trase în picioare o pereche de pantofi.

— Când? De cât timp e afară?

— E pisică, un animal, cu instincte de animal. Exagerezi.

— E o pisică de apartament! Pisica de apartament a *altcuiva*!

— Trebuie să înveți să-ți gestionezi furia.

— Am învățat! Învățam!

Însă Grace se auzea cum își pierde controlul și își dădea seama că nu se mai înfuriase pe nimeni în anii cât trăise departe de Jackie. Fără Jackie prin preajmă, Grace nu avea ce temperament să-și țină sub control.

— Unde s-a dus?

— Am lăsat-o pe ușa din față. Ca să poată sta cu mine pe verandă.

Grace țâșni afară pe ușa din față, nefiind sigură încotro să se uite și din ce direcție să înceapă. Jackie veni după ea, așezându-se la loc pe scaunul de afară.

— Probabil explorează. O să se întoarcă atunci când o să i se facă foame.

Turbată de disperare, Grace scoase un țipăt scurt, apoi sări jos de pe verandă.

— Reacționezi exagerat! scuipă Jackie. Dar ultima oară am văzut-o îndreptându-se în direcția aia.

Grace se întoarse suficient cât să-și vadă mama arătând spre grădina din spate. O luă la fugă pe fâșia de iarbă ce-i despărțea casa de cea a vecinului, însă apoi încetini până ajunse să meargă normal, temându-se să nu o sperie pe Coco.

Era pe jumătate conștientă că bombănea în barbă ca o nebună, invocând diverși dumnezei, înjurături și rugăminți fierbinți. Coco nu avea să se întoarcă atunci când să i se făcea foame. Coco nu avea decât să continue să adulmece la nesfârșit chestii bizare și străine în acest peisaj sălbatic, năucitor; habar n-avea încotro să se ducă. Grace și-o închipuia umblând prin curțile oamenilor, îngrozită. Și-o închipuia traversând strada – și încremenind în mijlocul ei în vreme ce o mașină se năpustea spre ea.

— Coco…

O strigă iar pis-pis-pis de atâtea ori, încât începură să o doară buzele. Rămase în mijlocul micuței sale grădini și făcu o scanare de 360 de grade. Oare Coco s-ar fi putut cățăra într-un copac? S-ar fi ascuns în garajul cuiva? Abia când ajunse cu fața spre propria ușă, văzu ghemul de blană portocalie înghesuit în colțul unde treptele se uneau cu casa.

— Coco!

Aproape începu să plângă de ușurare. Pisica scoase un mieunat vrednic de milă. Grace se lăsă pe vine și se făcu mică în timp ce înainta pe vârfuri spre pisică, sperând că aceasta nu avea s-o ia la fugă.

— Așa, cuminte, cuminte, e-n regulă, iubita!

De îndată ce se apropie suficient, Grace săltă pisica pe umăr și acceptă recunoscătoare că animalul își înfipse ghearele în ea, agățându-se de parcă însăși viața sa depindea de asta.

Câteva clipe mai târziu, erau amândouă înăuntru. Coco sări imediat, folosindu-se de umărul lui Grace ca de o trambulină, nefiind încă pregătită să ierte sau să se lase consolată.

Zgârieturile pe care i le făcuse erau adânci și dureroase, iar Grace se duse direct să ia sticla cu alcool – nu să-și dea cu el pe piele, ci la sticla de rosé care se răcea în frigider. Le mulțumi iute tuturor zeilor și zeițelor pentru că avuseseră grijă de Coco – și pentru capacul ușor de desfăcut al sticlei.

După o extrem de necesară și prelungă înghițitură de rosé proaspăt și dulce, Grace porni furibund prin casă și își iți capul pe ușa din față.

— Am găsit pisica. Dacă-i mai dai drumul o dată afară, te omor!

Nu mai așteptă răspunsul mamei sale. Cu sticla de vin în mână, Grace se retrase plină de hotărâre în camera ei, unde avea de gând să bea până se îmbăta.

38.

Chiar și visele ei păreau o beție. Săreau haotic de la un scenariu amețitor la altul, găsind parcă o adevărată plăcere în eforturile lor de-a băga spaima în ea. Era, de pildă, cel cu amatorii de OZN-uri care așteptau cuminți la rând să fie trași cu raza sus, în mașinăria zburătoare plutitoare. Miguel era și el în acest vis, râzând cu Grace în timp ce urmăreau totul de la masa lor de picnic și mâncând pui prăjit. Cumva, numai ei doi vedeau că „raza" de ridicare a navei spațiale era de fapt un pai. Cei care abia așteptau să plece cu OZN-ul nu se îmbarcau într-o navă, ci erau absorbiți în gura unui extraterestru uriaș.

Noaptea aducea cu un carnaval plin de călătorii ce-ți amorțeau mintea. Mai târziu, își aminti de culorile amețitoare și de o casă a ororilor cu câteva elemente deosebite. O frântură anume îi rămase întipărită în memorie: se afla în casa ei și se pregătea să plece la o petrecere, însă nu-și găsea nicio pereche de încălțăminte. Sau, mai degrabă, fiecare pereche pe care o găsea – în dulap sau la ușa din față – avea deja picioare vârâte în interior. Unele erau doar cioturi scurte ce se terminau la jumătatea gambei, încălțate cu sandalele sau cu șlapii ei. Altele aveau și genunchi și coapse, iar labele erau vârâte în ghetele ei de toamnă preferate. Habar n-avea cum se terminase visul – dacă găsise o pereche de încălțăminte goală și dacă se încălțase cu ea și ieșise afară.

Partea ei semiconștientă se întrebă dacă exista un univers paralel în care altă Grace putea să alerge la nesfârșit prin casă în căutare de încălțăminte. Și găsind, tot la nesfârșit, picioare retezate.

•

Grace se plimba prin Rite Aid, pierzând vremea înainte să se întâlnească cu Talia la bibliotecă.

Dacă ea și Talia ar fi fost cu adevărat prietene, atunci Grace i-ar fi cerut să se întâlnească la magazin, și atunci ar fi putut să evalueze amândouă avantajele conturului de ochi lucios sau oțele în culori îndrăznețe. Însă Talia îi fusese desemnată ca partener de proiect pentru ora de istorie – lucru care o făcuse pe fata cea serioasă, cu părul plin de cârlionți, să-și dea ochii peste cap. Ceilalți elevi de clasa a unsprezecea de la Allderdice considerau că statutul social al lui Grace o plasa undeva între o Târâtură Albă și o Drogată. Lucru care o făcea pe Grace *să-și dea* ochii peste cap. Nu era o târâtură, iar iarba o încercase doar de câteva ori. Mai mult pentru a-i face pe plac Taliei decât pentru ea însăși, Grace depusese toate eforturile pentru cercetare; spera că partenera ei avea să se arate plăcut surprinsă.

Între timp, studia incredibila diversitate de nimicuri și de chestii utile ce umpleau rafturile magazinului. Vitamine și echipamente de prim ajutor. Șampoane și produse de bărbierit. Vreo cinci-șase mărci diferite de cosmetice, toate concurând pentru aceleași gene și buze. Dresuri. Tampoane. Scutece pentru adulți. Rechizite, becuri, diverse echipamente electronice. Grace umbla plin magazin, cugetând la incapacitatea ei de-a se hotărî dacă să cumpere sau nu niște gustări înainte de-a se întâlni cu Talia. Oare aceasta prefera Doritos sau KitKat? Dacă Grace intenționa să fie cu bun-simț – adică să cumpere atât produse sărate, cât și dulci –, oare partenera ei n-ar fi ajuns să bârfească la toată lumea că Grace Drogata nu fusese în stare să realizeze un simplu proiect fără să cedeze și să rontăie ceva? Poate că-n loc de mâncare ar fi fost mai bine să cumpere vreo două cola dietetice.

Nimic din toate astea n-ar fi contat dacă nu i-ar fi plăcut Talia. Însă adevărul era că lui Grace îi plăceau câteva fete de la ea din clasă care nu o băgau niciodată în seamă. Prietena ei cea mai bună

se mutase în Cleveland în timpul verii, iar Grace refuza din principiu să fie asociată în vreun fel cu copiii de pe strada sa (dintre care majoritatea erau cu adevărat drogați cu ochii încețoșați). Clasa a unsprezecea te cam făcea să te simți singur.

Când Grace își îndreptă atenția la secțiunea dedicată felicitărilor, subconștientul o făcu să devină brusc atentă la locul în care ajunsese. Felicitările pentru zilele de naștere erau mereu extrem de colorate și de vesele. Se opri ca să le admire, incapabilă să se abțină să zâmbească atunci când își aminti de momentele în care se aflase în acest magazin – exact în acest loc – împreună cu Hope. Furând zorzoane pentru păpușile lor din hârtie. Bijuterii pentru Mona și Rona.

Un tsunami de jale amenința să o doboare. De obicei, Grace izbutea să se abțină și să nu se gândească la Hope, însă acum tânjea după ea, avea pur și simplu nevoie, în mod imposibil, să o aibă pe Hope alături. Grace își dorea atât de tare acest lucru, încât vedea imagini fantomă cu scaunul cu rotile al lui Hope și-o auzea cum trăncănea întruna despre cât de naspa e liceul. Cu profesorii lui tâmpiți și cu regulile lor tâmpite, și cluburile de după ore la fel de tâmpite. Cât de naspa era să trebuiască să te trezești atât de devreme, să iei prânzul atât de devreme și să trebuiască să-ți faci zilnic temele, care nu erau decât o cruntă pierdere de timp. „Nicio persoană inteligentă nu și-ar irosi vremea cu căcaturile astea!” însă cu Grace pe post de asistent, Hope reușea să ia numai 10 – cu toate că Grace lua nota 8 pentru exact aceeași temă. Și pentru asta se puteau ciondăni.

Grace avea nevoie de cineva cu care să se ciondănească. Pe mama n-o interesa deloc lumea ei de adolescentă. Când Grace își îngăduia să se gândească la asta, nu era sigură cum ar fi izbutit să treacă peste acei ani fără sora ei.

O lacrimă îi aluneca pe obraz. Și-o opri cu limba; avea un gust delicios. Sărat. Cataclismic.

„La dracu' cu toate!" Refuzând să se adâncească și mai mult în această stare sufletească, înhăță patru pungi mici de chipsuri de cartofi cu arome diferite. Dacă Talia urma să strâmbe din nas, atunci Grace avea să le mănânce ea singură pe toate.

•

Se trezi într-o stare de melancolie. Visul fusese la fel de fidel ca propria amintire cu acea zi. Talia îi mulțumise pentru chipsuri. Se ghemuiseră amândouă pe podea într-un colț mai ferit al bibliotecii, ronțăind lacom în timp ce lucrau și chicotind atunci când se temeau că fac prea mult zgomot. Luaseră nota 10 pentru proiect, și, cu toate că Talia nu-și mai arătase niciodată dezaprobarea la adresa lui Grace, nici nu deveniseră prietene. Intrase o dată în salon la ea, pe când Grace începuse să lucreze la Barbara's. Talia avea programare la altă coafeză, iar ea și Grace se prefăcuseră că nu se văd una pe alta.

Totuși, nu pentru asta se simțea Grace tristă. Era destul de tânără când murise Hope ca să nu fi început deja să-și închipuie *viitorul,* teritoriul necunoscut al fostei ei vieți. Tânăra Grace nu se proiectase pe ea însăși în cadrul unor scenarii în care acolo unde ar fi trebuit să se afle sora sa nu era nimic altceva decât un spațiu gol. Timp de mulți ani, Hope pur și simplu *nu mai fusese.* Abia după ce Grace mai crescuse un pic, începuse să se gândească la lucruri de genul „Acum Hope ar fi fost la facultate" sau „Pun pariu că Hope ar fi dat probă pentru *Project Runaway*" sau „Oare s-ar fi măritat?"

Era o cruzime din partea lui Jackie să-i reînvie acea pierdere, să o determine pe Grace să se gândească la acele lucruri. Și poate că mama recunoștea acel lucru și încerca să se revanșeze: se afla într-una dintre dispozițiile ei cele mai plăcute

atunci când Grace coborî la parter. Din câte se părea, dăduse o comandă la băcănie spre a-i fi livrată; pe toată podeaua bucătăriei erau împrăștiate pungi. Imediat ce intră Grace, Jackie se lumină toată la față. Se opri din depozitarea mâncării și-și strecură mâinile osoase într-o pereche nouă de mănuși din silicon.

— Ți-am pregătit micul-dejun.

Jackie deschise cuptorul și scoase afară o hârtie de copt plină cu clătite cu lapte bătut.

— Da?

Grace nu prea înțelegea de ce mama se purta atât de prietenos, însă îi lăsa gura apă la vederea acelor clătite de un auriu-maroniu perfect.

— Am chef de gătit. Dacă vrei și felii de căpșuni deasupra, tocmai am dat comandă de câteva kilograme – ar trebui să fie într-una dintre pungile alea. Am cumpărat și sirop de arțar adevărat.

Jackie lăsă hârtia de copt pe aragaz și luă sticla de sirop de pe blat, arătându-i-o ca o adevărată prezentatoare a unui concurs televizat.

Grace rămase acolo, într-o stare de semișoc. Deși din multe puncte de vedere aceasta era forma de preferat a lui Jackie, totodată era și derutantă. Însă Grace nu se putea abține să nu se lase dusă odată cu curentul, mai cu seamă că nu cheltuise niciodată bani pe sirop de arțar adevărat.

— Mulțumesc, siropul ar fi perfect!

— Și am pus la fiert și un ibric de cafea. Ar trebui să fie gata în câteva secunde.

— Mulțumesc!

În timp ce Grace stătea acolo, aproape stupefiată, Jackie înfipse furculița în trei clătite și le așeză pe o farfurie, apoi le duse – odată cu sticla de sirop – în sufragerie. Grace o urmă spășită și se așeză la masa, deconcertată de comportamentul servil al mamei. Jackie desfăcu dopul sticlei de parcă ar fi fost o ospătăriță dintr-un restaurant de fâțe.

— Mulțumesc! murmură iar Grace.

În timp ce turna lichidul gros și asemănător cu o ambră închisă la culoare, mama se răsuci și dispăru în bucătărie.

— Tu nu mănânci?

— Deja mi-am băut shake-ul de fructe.

Jackie termină de despachetat cumpărăturile.

Lui Grace nu i se părea în regulă să se apuce să mănânce micul-dejun pregătit cu migală de mama sa în timp ce aceasta își vedea mai degrabă de treburi. Firește, se putea ca spectacolul cu reconcilierea să vină la pachet și cu niscaiva obligații, iar masa să fie însoțită de un desert de lovituri emoționale. Însă putea fi totodată și o ramură de măslin, o încercare de genul o singură faptă face cât o mie de cuvinte pentru a le vindeca ruptura. Era rândul lui Grace să facă o mișcare. Își lungi gâtul înspre bucătărie.

— Vii să stai cu mine? Să-mi ții de urât. O să așez eu restul cumpărăturilor după ce termin de mâncat.

Jackie zâmbi și închise frigiderul.

— M-am trezit cu chef de muncă. Bine, stai să-mi iau ceaiul!

Reveni o clipă mai târziu cu câte o cană în fiecare mână, cafea pentru Grace – pe care i-o așeză lângă farfurie – și fiertura ei aburindă făcută din ierburi ușor toxice. În vreme ce Jackie se așeza vizavi de ea la masă, între ele se așternu o liniște stânjenitoare.

— Sunt cu adevărat delicioase.

Chiar dacă Grace încă avea impresia că joacă amândouă un joc, că sunt de fapt simple versiuni ale lor fără niciun trecut, clătitele erau cu adevărat de cea mai bună calitate.

— Mă bucur că îți plac, scumpa!

Jackie își ținea cana între buricele degetelor ambelor mâini și lua guri mici din ea. Își juca foarte bine rolul – o oponentă pe măsură.

Grace auzea în minte glasurile adânci ale alter egourilor sale ce-i aminteau că cea mai bună strategie era să-și recunoască greșeala. Rareori era o cale greu de ales, chiar și atunci când o îmbrățișa cu reticență.

— Îmi pare rău pentru ce-am zis ieri! După ce-am găsit-o pe Coco.

— Și mie îmi pare rău! Chiar nu încercam să-i fac rău pisicii.

— Știu. Doar că acum sunt supersensibilă. Din cauza lui Miguel.

— Știu!

Apoi totul deveni mai ușor. Nu i se mai părea că joacă neapărat un rol. Adoptară un mod de-a discuta mai natural, iar după ce Grace termină de mâncat, spălă vasele – și duse afară gunoiul care aștepta acolo încă de ieri. O lăsă pe Jackie să preia controlul în timp ce așezau cumpărăturile, fără să-i mai pese de faptul că mama ei avea anumite idei clare cu privire la locul fiecărui lucru.

— Știi ce-ar fi distractiv?

Bucătăria arăta impecabil acum în timp ce Jackie stătea rezemată de blat. Din fericire, nu mai aștepta ca Grace să ghicească răspunsul, dat fiind că habar n-avea încotro bătea mama sa cu întrebarea.

— Am toate ingredientele să fac lasagna: brânză *ricotta,* mozarella, spanac. Roșii și busuioc proaspăt. Ba chiar mi-am pus în gând să fac eu însămi pastele.

— Sună extraordinar!

— Ai vrea să o facem împreună? Știu că atunci când erați mici nu prea mă omoram cu gătitul și nici nu prea am avut ce să vă învăț. Dar… de atunci am mai deprins niște trucuri.

Surâsul lui Jackie părea călduros și sincer. Ultimele câteva săptămâni fuseseră dure, iar Grace simțea o nevoie disperată de aceste momente ca să-și revină.

— Mi-ar face plăcere!

Nu se grăbiră deloc, nefiind presate de vreun program. Jackie hotărî că trebuie să înceapă cu sosul *marinara.* Apoi se apucară să facă foile de paste. Lui Grace acest pas îi plăcea cel mai mult: era ca și cum se juca cu o versiune pentru adulți de Play-Doh. Aprecia provocarea de-a rula foile de aluat și de-a încerca să le facă egale și subțiri.

— Trebuie să cumpăr și o mașină de făcut paste, rosti Jackie însuflețită. Apoi vom putea face *fettucini* și *linguini.*

Grace nu știa de fapt care e diferența, însă platourile cu paste făcute în casă erau de un milion de ori mai bune decât salatele și shake-urile.

— Vrei să-ți iau una pentru ziua ta?

— O ofertă drăguță… însă acum nu mai sunt sigură că vreau să aștept până atunci.

— Ce-ai zice de un cadou de aniversare luat în avans?

— S-a făcut! râse Jackie.

Pregătiră și compoziția, și în curând sosi vremea să așeze totul în straturi în marea tavă de ceramică înainte de-a o da la cuptor – ceva ce Grace nici nu știa că mama cumpărase.

Casa se umplu de arome chinuitor de delicioase atunci când mâncarea începu să se coacă încet. Pe lista cu filme de pe Netflix a lui Grace se afla un film pe care tot așteptase să-l vadă, și, cu toate că la un moment dat spera să o facă împreună cu Miguel, Jackie părea și ea nerăbdătoare să îl urmărească. Pe la jumătatea filmului, lasagna era în sfârșit gata să fie mâncată.

— În sufragerie sau în fața televizorului? întrebă Grace, luând deja furculițe și șervețele.

— La televizor.

Jackie îi întinse un platou cu paste aburinde pline de compoziție groasă, amestecată cu brânză – și afișă un zâmbet ca de fetiță.

Chiar se distrau de-adevăratelea – sincer, fără pic de efort.

După ce își reocupară locurile obișnuite de pe canapea, Grace dădu drumul la televizor și luă prima gură din capodopera lor.

— Mm! Delicios!

— Chiar e, nu-i așa? se arătă de acord Jackie, afișând încă o dată acel zâmbet nevinovat, plin de încântare. Și ne mai și rămâne pentru câteva zile.

Grace nu avusese parte de multe Seri între Fete (asta dacă nu-l punea la socoteală pe Miguel), și poate că nici mama sa nu avusese. „De asta aș fi avut parte alături de Hope?" Dar, de îndată ce se gândi la acest lucru, știu că răspunsul ar fi fost negativ. Ea și Hope n-ar fi fost niciodată egale. Grace ar fi fost tot timpul la cheremul ei. Adulta Hope ar fi dominat-o pe Adulta Grace, la fel cum se întâmplase și când erau mici. Și Jackie o făcea pe șefa pe atunci, însă oare nu fusese și ea tot timpul la dispoziția lui Hope? Grace își privi mama dintr-o parte. Iat-o – pe Grace – în liniile nasului și ale bărbiei mamei sale!

Pe măsură ce creștea, Grace se simțea invizibilă, mereu în umbra carismei unice a lui Hope. Acum înțelegea cât de invizibilă se simțise pesemne și Jackie. Problema lor, la urma urmei, putea fi totuși nu neapărat faptul că erau prea diferite, ci prea asemănătoare.

Oare puteau funcționa în felul ăsta? Să-și folosească aspectele ce le uneau ca să poată avansa către o pace de durată? Când se trezise în această dimineață, Grace ar fi insistat că răspunsul e nu. Însă acum simțea embrionul sâcâitor al speranței.

39.

Pentru prima oară după câteva luni, ziua îi începu fără senzația că se confruntă cu ceva. Bine, în afară de o ușoară durere de cap. Coco o întâmpină cu un mieunat vioi și o urmă în baie. Când Grace intră în duș, pisica sări pe capacul toaletei și, grațios ca o balerină, începu să-și lingă un picior. Gândul că fetele din casă reacționau conform acelorași ritmuri o făcu să râdă.

Dimineața devenea rapid călduroasă, iar când coborî la parter, se simți recunoscătoare că Jackie pornise devreme aerul condiționat din sufragerie, așa încât era deja răcoare. Se opri o clipă în fața aparatului, lăsând aerul rece să-i umfle materialul rochiei subțiri și lungi.

— Bună dimineața! îi spuse lui Jackie atunci când trecu pe lângă ea pentru a pune de cafea.

— Cineva e într-o dispoziție veselă.

Mama, dimpotrivă, părea într-o dispoziție morocănoasă. Jackie mărunțea fructe lângă chiuvetă, părând hotărâtă să rămână cu spatele la Grace.

— N-ai dormit bine?

Grace turnă apă în filtrul de cafea.

Jackie îi aruncă o privire încruntată.

— De ce ești deja îmbrăcată? Doar nu e ca și cum putem ieși undeva.

— Îmi place să port rochii lejere atunci când e cald afară.

Umflă materialul, făcându-și vânt cu el în jurul picioarelor.

— Îmi ține răcoare.

De dragul progresului făcut ieri, Grace alese să treacă cu vederea expresia acră și sceptică a mamei. Înțelegea foarte bine cum o noapte de somn proastă putea afecta capacitatea de funcționare a unei persoane. Cât timp filtrul își făcu treaba magică, Grace scoase o farfurie ce

putea fi încălzită la microunde. Avuseseră noroc că ieri nu fusese deosebit de cald, altminteri n-ar mai fi putut să folosească ore bune cuptorul. Grace își amintea vag, ca prin vis, că mai mâncase o porție de lasagna, ceea ce fusese un factor categoric în a o determina să sară rapid din pat, să-și facă duș și să se îmbrace.

— Eu doar o să ciugulesc un pic la micul-dejun, spuse apoi, mai mult pentru ea însăși, în timp ce deschidea frigiderul. Și pentru prânz. Și cină.

Se aștepta să vadă imensa tavă din ceramică tronând pe raftul din mijloc, însă aceasta nu era acolo. La fel cum începuse să caute și pisica prin locuri de-a dreptul imposibile, împinse la o parte caserole cu fructe de pădure, verifică raftul de deasupra și pe cel de dedesubt și se uită și printre verdețurile din interior, de parcă lasagna s-ar fi putut rătăci într-o pădure înghețată. Nu se vedea nici în sertarul cu produse proaspete. N-ar fi avut cum să încapă nici pe ușă.

Grace pocni din degete, destul de sigură că mama tăiase totul în porții mici, cât să poată fi mâncate o dată, și le depozitase în congelator. Aburul de gheață i se părea adorabil… însă în congelator nu se afla nicio caserolă Pyrex cu lasagna, ci doar felii răzlețe de pâine veche și rămășițele mai puțin atrăgătoare ale obiceiurilor ei de-a mânca hrană pentru leneși.

— Unde-i lasagna? își întrebă mama.

Jackie se răsuci spre ea, abandonând vasele pe care le spăla.

— Ce să fie?

— Lasagna – capodopera cu multă brânză care ne-ar fi ajuns câteva zile…

Jackie se zgâia la ea, fără să priceapă o iotă.

— Sosul senzațional pe care m-ai învățat să-l prepar? Pastele?

O, futu-i! Iar se punea de-un război – un duel al holbatului, o bătălie care să stabilească cine avea să se prăbușească din pricina îndoielilor.

— Mamă, te rog să nu te joci cu mine! Ieri am petrecut o zi foarte plăcută, am făcut multe progrese…

— Ieri m-ai amenințat că mă omori.

— Poftim?

— Din cauza blestematei de pisici.

— Asta a fost alaltăieri. Mamă, am petrecut toată ziua gătind, apoi am urmărit amândouă un film și ne-am cerut scuze pentru tot ce s-a întâmplat.

Mama o fixa atent și dur cu privirea. În cele din urmă, se șterse pe mâini și se întoarse cu totul spre Grace, cu corpul acum lipsit de orice urmă de încordare cauzată de o eventuală confruntare. Jackie parcă se topi lipită de blat, ca și cum avea nevoie de ceva care să o susțină.

— Ce e în neregulă cu tine? o întrebă Jackie, părând că se minuna cu adevărat.

Grace știa ce se petrece: mama încerca să o convingă, exagerându-și grija maternă, că ziua de ieri nu se întâmplase cu adevărat – și că Grace e nebună. Uau, Jackie era cu adevărat o actriță desăvârșită, însă manipularea pe care o încerca era de neiertat! La asta se așteptase Grace, sub o formă sau alta, atunci când mama sa îi arătase prima dată clătitele.

— Ești sociopată? o întrebă Grace cu glas de gheață.

— Tu ești?

— Ai aruncat-o la gunoi?

Grace smuci de ușa dulapului de sub chiuvetă, silindu-și mama să se dea la o parte din calea ei.

— Ce faci?

Coji de banană. Coji de pepene verde. Fâșii din miezul lipicios al unui pepene galben.

— Deci ai dus deja gunoiul afară.

Grace porni cu pași mari spre ușa din spate cu intenția de-a cerceta tomberonul. Dar se opri. Lângă ușă se afla o pungă pentru cumpărături. Din

ce se părea – și după mirosul fetid –, era punga cu rahatul pisicii adunat *alaltăieri* din ladă.

— Nu e treaba mea să fac curat după tine, continuă Jackie, urmărind-o pe Grace cum strâmba din nas în fața gunoiului. Chiar dacă îmi ne impute bucătăria.

Grace încercă, încercă cu adevărat să-și amintească mai multe din ce se întâmplase ieri. Își aduse aminte că făcuse curat în bucătărie și că dusese gunoiul afară – Bravo, Fată! Recapitulă toate lucrurile pe care le făcuse cu Jackie pe parcursul zilei – pastele din aluat și toate mirodeniile cu care condimentaseră sosul. Mirosise atât de bine, de-a dreptul delicios, pe când se cocea în cuptor… cu toate că nu-și amintea mare lucru din film.

O sâcâia faptul că, nici măcar dacă se concentra foarte tare, nu-și putea aminti niciunul dintre lucrurile mărunte, cum ar fi să fi avut grijă de pisică, să-i trimită un mesaj lui Miguel sau să-și ducă la îndeplinire rutina de dinainte de culcare. Și cu siguranță toate acele lucruri reprezentaseră o parte a zilei de ieri. Doar le făcea zi de zi. Dacă nu cumva…

Vederea îi deveni încețoșată, iar oasele de la picioare părură că încep să i se lichefieze. Se prinse de blat ca să nu se prăbușească.

— Grace!

Jackie se repezi să o ajute să stea dreaptă.

— A fost un vis? Totul a fost un vis?

Durerea de cap dădu năvală, izbind-o cu forță în partea din față a craniului. Grace tresări. Noaptea începuse cu vise ciudate, cu OZN-uri și găsirea de picioare în propriile încălțări. Dar după aceea… Ce se întâmplase mai apoi? Grace credea că se trezise și că avusese parte de o zi obișnuită, chiar dacă neobișnuit de plăcută.

— Dormeam?

— Hai să ne așezăm! Poți să mergi?

Jackie o cuprinse de talie, ghidând-o, în timp ce Grace își ținea o mână la frunte ca pe un cozoroc, apăsându-și totodată tâmplele. Își târșâiră pașii în living, unde Grace se lăsă să cadă pe canapea.

— Nu înțeleg ce se întâmplă cu tine, rosti Jackie după ce se așeză lângă ea.

— Nici eu.

Grace rămânea cu ochii închiși.

— Poate ar trebui să mergi la un doctor.

— Poate.

Încetă să-și mai maseze capul și se uită la mama sa.

— Chiar nu s-a întâmplat? Absolut nimic? Clătitele? Lasagna? Filmul?

— Îmi pare rău, Grace!

Părea rănită, plină de remușcări.

— Asta te-a făcut să ai o dispoziție atât de plăcută? Visul?

Grace încuviință din cap.

— Am gătit împreună. Și ne-am cerut scuze pentru… ieri. A fost plăcut să fim împreună. Părea atât de *re*al, și a fost o *zi* întreagă!

— Scumpa, nu te simți bine! Și-mi pare rău dacă am contribuit și eu la acest stres al tău, știu că s-au întâmplat o mulțime de lucruri! Și mai știu că ai fi fost mult mai fericită dacă ai fi fost toată ziua la salon și dacă Miguel ar fi fost sănătos, iar tu ai fi putut să faci tot ce puteai să faci înainte. Dar trebuie să ai grijă de tine.

Obrajii lui Grace erau plini de lacrimi în timp ce dădea aprobator din cap. Glasul îi era ca un chițăit în timp ce încerca să nu înceapă să suspine.

— Vreau doar să mă simt iar normal.

— Știu, scumpa!

Jackie o luă de mână, zorind-o pe Grace să se ridice în picioare.

— Haide, să vedem dacă te poți odihni așa cum trebuie! Să dormi bine.

Grace își aduse aminte de ultima oară când urcaseră una lângă alta scările, numai că data

trecută ea își ajuta mama, nu invers.

— Aș vrea să fi petrecut împreună o zi plăcută. Mamă, a fost atât de frumos!

— O să petrecem, o să avem încă o șansă.

40.

Jackie o conduse în pat, dar somnul era ultimul lucru pe care și-l dorea Grace. Mai degrabă avea nevoie să nu mai adoarmă niciodată și să-și dea seama dacă nu cumva lucrurile aveau să se rezolve de la sine cât timp rămânea vigilentă. Tot nu putea scăpa de senzația că mama ei era cumva implicată în asta, o versiune feminină a lui Sandman cu punga lui de nisip toxic.

— Nu de somn am nevoie.

Însă Grace stătea deja pe pat, rezemată de tăblia de la un capăt.

— Ci poate de foarte multă cafea.

— Cafeaua n-o să rezolve nimic, dar o să-ți aduc. Vrei să mănânci ceva? Vreun fruct?

Oare Grace chiar era sigură că mama nu încerca să o otrăvească prin vreo metodă subtilă și deosebit de malefică?

— Avem cereale de ovăz?

— Nu știu sigur – mă uit.

Cât timp mama ei era jos, Grace îi trimise un SMS lui Miguel:

Cum te simți?

Nu credea că avea să-i răspundă, însă, două minute mai târziu, primi un răspuns.

OK. Mimic nou. Obosjt

Grace bănuia că de fapt era încercarea programului de autocorectare pentru „nimic nou” și înțelese că Miguel e obosit. Nimic legat de cuvintele stâlcite de pe ecran nu avea darul să o înveselească. Cu ochii minții, văzu două variante de Miguel: cel obișnuit și plin de viață, cu un zâmbet radios și mereu gata să dea replica; și cel apatic și palid, cu telefonul alunecându-i din mână pe cearșaful de spital. Probabil că adormise la loc,

însă Grace îi trimise o poză cu Coco pe care i-o făcuse la un moment dat, urmată de un șir de emoticoane cu curcubeie alcătuite din inimi.

Jackie se întoarse la Grace cu o cană de plastic în mână și o farfurie cu pâine prăjită.

— N-avem cereale de ovăz, îmi pare rău! O să le pun pe lista de cumpărături. Ți-am făcut niște pâine prăjită cu unt de arahide și felii de banană.

— Mulțumesc!

Visul cel plăcut îi apăru iar în minte, cu abilitatea lui Jackie de-a fi și bună.

Grace se imagină pe când era copil, cu o ceașcă de cacao caldă în mână și o felie de pâine prăjită unsă cu unt de arahide și felii de banană – deși era destul de sigură că și le pregătise singură. Amintirea devenea tot mai clară, și văzu un weekend neplăcut, ploios, când ea și Hope aveau zece ani. Grace pregătise o gustare delicioasă pentru amândouă, pe care o ajutase mai apoi pe sora ei să o mănânce, apoi se uitaseră amândouă la un film SF la televizor.

— Știu că nu te atrage ideea, dar încearcă să tragi și tu un pui zdravăn de somn, spuse Jackie. În momentul ăsta, situația e foarte grea, dar o să treci cu bine de toate.

— Bine! Mersi!

Sorbi din cafea și-și ascultă mama întorcându-se jos. Jackie începu să tușească, zgomotul estompându-se când intră în bucătărie.

Suntem un dezastru.

Aprecia faptul că mama o ajuta, mai cu seamă că aranjarea livingului fusese făcută sub pretextul că Grace avea să fie de fapt îngrijitoarea. Grozav că Jackie se simțea destul de bine, însă Grace își făcea cu adevărat griji din cauza tusei mamei sale. Și a creierului care începea să o ia razna. Bine, nici al ei n-o ducea mai bine. Părea foarte zăpăcită. Și mai erau și plămânii lui Miguel. Și ai mamei ei.

Oare mai rămăsese vreun aspect al existenței ei de acum în privința căruia Grace *nu-și* făcea griji?

Se trezi cugetând asupra propriei persoane în timp ce-și mânca micul-dejun. Sub nicio formă n-avea cum să înțeleagă ceva din visul ce-i dăduse senzația că trecuse o zi întreagă, aievea, sau de deznădejdea provocată de faptul că nu fusese real. Era prea proaspăt, prea viu, așa că îl împinse deoparte și se concentră la ceva care îi cerea tot mai multă atenție: oare chiar fusese cu adevărat atât de împovărată în copilărie pe cât lăsa să se înțeleagă propria memorie? Oare chiar petrecuse atât de multă vreme având grijă de sora ei sau doar i se păruse așa din pricina senzației distorsionate pe care o are un copil asupra trecerii timpului? Privind în urmă, chiar i se părea lipsit de sens ca ea și Hope să fi petrecut *atât* de mult timp singure, nesupravegheate, pe cât părea să-și amintească acum.

Jackie avusese un serviciu cu normă întreagă, însă Grace își amintea că totuși era acasă diminețile și că o pregătea pe Hope să plece la școală. Și că le pregătea micul-dejun. Dacă ea și Hope erau lăsate zi de zi singure, n-ar fi trebuit să se întâmple doar pentru perioade *scurte* de timp – în intervalul dintre plecare bonei și întoarcerea mamei lor de la muncă? Da, mai existau și seri, rare, ce-i drept, când mami trebuia să rămână până târziu sau mai făcea câte un comision înainte să se întoarcă acasă. Dat fiind că erau copii, oare toate acele momente i se păruseră o veșnicie?

Mai conta?

Conta, pentru că pe Grace o deranja acum, când se gândea la cât de împovărată se simțise – iar aceasta era o amintire reală când poate de fapt nu era decât impresia ei egoistă asupra responsabilităților impuse de cerințele situației lor de atunci. „Este atât de nedrept!” Fusese un motto extrem de frecvent – acel „este” fiind fiecare sarcină pe care Grace trebuia să o îndeplinească în vreme ce Hope nu avea niciuna; „este” fiind fiecare minut din viață la care renunțase ca să le

ajute pe Hope sau pe mami și pe care și l-ar fi dorit doar pentru ea însăși.

Poate că fusese egoistă. Poate că încă era. Dar nu așa sunt mai toți copiii?

Cafeaua o ajută întrucâtva cu durerea de cap, iar pâinea prăjită era sățioasă, așa că acum își spuse că ar trebui să facă o plimbare lungă pentru a-și limpezi mintea și a face un pic de mișcare. Însă pleoapele nu-i dădeau ascultare, iar cortina cea încăpățânată îi cădea ușor-ușor peste ochi și-i încețoșa privirea, cu toate că spectacolul încă nu se terminase. Nu-și dorea să doarmă și să i se irosească viața…

Pleoapele i se deschiseră brusc atunci când se întrebă dacă nu cumva așa se simțea și Miguel. Oare se îmbolnăvise și ea? Și Jackie? Oare aveau amândouă vreo formă mai ușoară a bolii provocate de virus? Era aproape liniștitor, ca și cum să fii bolnav era mai bine decât să fii nebun. Sau poate că era o boală ce-o făcea să o ia razna – o variantă nouă. O mutație.

Grace simțea că ea însăși suferă o mutație în timp ce se lăsa cuprinsă în îmbrățișarea somnului. Trupul parcă i se împături în el însuși și deveni lipsit de greutate în vreme ce conștiința i se preschimba într-o infinitate fragmentată a necunoscutului.

41.

Ferestrele cu vitralii erau splendide în pofida zilei mohorâte. Slujba de înmormântare pentru Hope avea loc într-o biserică în care Grace nu mai călcase niciodată, iar rândurile de bănci erau pline cu oameni de toate vârstele. Veniseră colegii de serviciu ai mamei sale (cu părinți cu tot). Și familii din cartier. Toți îi spuneau lucruri drăguțe lui mami în timp ce o strângeau ușor de mână sau se aplecau pentru o îmbrățișare rapidă. Îi șopteau lui mami că Hope e în cer sau că e un înger. Dacă Hope era cu adevărat în cer, lui Grace i se părea foarte greu de crezut că sora ei e un înger; pur și simplu Hope nu avea temperament pentru așa ceva, cu toate că probabil i-ar fi plăcut să aibă aripi cu care să zboare peste tot.

Era înfricoșător să și-o imagineze pe Hope cea fantomatică urmărind-o de undeva, de sus, plutind aproape de tavan și spionând tot ce făcea acum.

Lui Hope nu-i adresa nimeni lucruri drăguțe. Oamenii doar se uitau la ea și se încruntau, și poate o băteau ușurel pe obraz de parcă avea cinci ani, nu aproape 12. Din punctul de vedere al lui Grace, mami încă mai avea o fiică, însă Grace nu mai avea nicio soră. Îi auzise pe oameni spunând, cu mult timp înainte să moară Hope, că părinții nu trec niciodată peste pierderea unui copil și că e cel mai rău lucru care se poate întâmpla vreodată. Grace nu înțelegea de ce nu-i spuneau același lucru și celui care pierdea un frate geamăn. Cu toate diferențele dintre ele, erau la fel de apropiate și de asemănătoare (cel puțin din punct de vedere genetic) pe cât puteau fi oricare alte două persoane. Căci, în pofida tuturor ocaziilor în care Hope o scosese din minți, fusese totodată și cea mai bună prietenă a sa. Iar Hope era întotdeauna cea neînfricată, cea care nu se temea să fie singură în casă atunci când afară aveai impresia că e un

film de groază. Hope fusese cea cu toate ideile pentru chestii de făcut și jocuri de jucat.

În timp ce Grace stătea în primul rând de bănci, se simțea mică și se temea de cum urma să fie când aveau să se întoarcă și să găsească locuința goală, cu adevărat singură. Timpul avea să treacă mai lent fără Hope acolo, ore după ore de nesiguranță solitară. Grace își amintea de toate dorințele ei excentrice: cum se ruga pentru mai mult timp doar pentru ea însăși, mai mult timp ca să-și facă temele, mai mult timp ca să ia propriile decizii. Acum dorințele îi deveniseră realitate, și nu asta își dorea de fapt. Nu voia să își facă temele dacă n-o ajuta mai întâi pe Hope să și le facă pe-ale ei. Nu voia să hotărască singură cum anume să-și petreacă după-amiezile dacă asta însemna că Hope nu mai există.

În drum spre cimitir, Grace stătu în limuzină alături de mami. Priveau în direcții opuse, urmărind fulgii grei de zăpadă care alunecau pe geamuri. Grace nu era îmbrăcată pe cât de călduros trebuia, așa că pantofii eleganți și colanții nu o apărau de vântul mușcător. Când coșciugul lui Hope începu să fie coborât în groapă, Grace avu impresia că avea să coboare la nesfârșit, precum liftul din mina de cărbune pe care o vizitase odată într-o excursie. Un plonjon nesfârșit în întuneric. Când încercă să-și strângă mama de mână, descoperi o statuie de gheață alături de ea. Mama nu se mișca și nu plângea; Grace nu era nici măcar sigură că mai respiră.

În casa lor, care odinioară fremăta de agitație – o mie de lucruri de făcut și insuficiente mâini și ore ca să se ocupe de ele – se așternuse o liniște tulburătoare. Mami nu se mai agita de colo-colo, plină de nerăbdare, și nici nu mai lătra la Grace să ducă la îndeplinire chiar și treburile de bază. După serviciu, mama nu se mai prăbușea pe canapea pentru a trage un pui rapid de somn; doar stătea acolo, uitându-se la indiferent ce urmărea Grace la

televizor. Oriunde umbla mami prin casă, Grace găsea urme de pași umede: temperatura dinăuntru era prea ridicată pentru cineva făcut din gheață.

Așa se scurse o vreme. Niciuna dintre ele nu vorbea prea mult, mai ales una cu alta. Își vedea fiecare de treburile sale – Grace cu școala, mami cu căminul ei – și trăiau ca niște colege de cameră. Când mama muncea până târziu, Grace pregătea cina. Când mama pleca devreme la lucru, Grace se trezea singură și se pregătea pentru școală. În cele din urmă, goliră dormitorul lui Hope și-l transformară la loc în sufragerie.

Mama începu să aducă vorba despre vinderea casei pe când Grace începea liceul.

— Eu n-o mai vreau. Tu?

Grace ridică din umeri și clătină din cap, știind că mama crescuse tot aici. Fata avea parcă o senzație de oroare în suflet, oribila posibilitate de-a nu fi niciodată în stare să se desprindă de casa în care copilărise. Un asemenea eșec ar fi putut deveni un adevărat blestem în privința șanselor cuiva de-a răzbi măcar până la viața de adult.

— O vând după ce termini liceul.

— Bine!

Casa era oricum plină de fantome; să o părăsească pentru totdeauna deveni recompensa cea ademenitoare pentru a trece cu bine de liceu.

— Și poate ne și mutăm în altă parte, adăugă mami.

— Bine!

— O să vrei și tu un loc al tău, nu?

Da, Grace își dorea propriul apartament, chiar dacă ar fi fost o simplă cămăruță într-o mansardă încinsă.

În acei ultimi ani petrecuți împreună, își amintea că mama stătea întotdeauna în colțul opus al camerei, la o distanță între ele de două ori mai mare decât părea posibil având în vedere spațiul restrâns al casei. Dacă Grace intra, iar mama era deja acasă, i se părea că silueta ei micșorată se află

la o sută de pași distanță în bucătărie. Sau dacă Grace cobora la parter, iar mama stătea pe canapea, era ca pe o plută ce sălta pe valuri pe un ocean creat cu cinemascopul.

Mama o ajută pe Grace să-și închirieze un apartament la mansardă și îi plăti cursurile la Pittsburgh Beauty Academy, după care își duse la îndeplinire spectacolul dispariției complete. În timp ce își urmărea mama îndepărtându-se cu mașina, fetei nu i se părea deloc diferit de vremea când locuiseră împreună în aceeași casă; mama se preschimbase de mult într-o siluetă neclară, tot mai mică de la o zi la alta. În cele din urmă ajunseseră în case diferite, în stadii diferite, și poate că, în vreme ce Grace era în sfârșit liberă să devină o persoană adultă, mama putea și ea să iasă din starea de îngheț și să redevină o persoană. Se descurcaseră bine pe cont propriu, acest lucru Grace nu avea cum să-l nege.

Visa spații pustii, căderi și că plutea prin spațiul cosmic. Era un vis care o tulbura, căci era perfect conștientă de vidul cosmic ce-o înconjura, de improbabilitatea ideii că ar fi fost salvată sau să capete măcar un scurt răgaz. Se temea că avea să plutească așa la nesfârșit. Până când, dintr-odată, se trezi că-i e greu să respire.

Am rămas fără oxigen.

Dar asta era o prostie – nici măcar nu avea un costum de ieșit în spațiu.

Plămânii ei se căzneau, disperați după aer. Dar când deschise gura, singurul lucru pe care-l absorbi era o cârpă. Ceva îi era apăsat atât de puternic pe față, încât Grace nu reușea nici măcar să deschidă ochii.

42.

Inima îi tresăltă puternic și bătându-i haotic precum un pacient lipsit de viață sub aparatul de resuscitat. Grace simțea că moartea îi dă târcoale – și, chiar dacă era un vis, deja nu mai avea încredere că e suficient ca să fie în siguranță.

Mâinile ce i se zbăteau întruna se loviră de două mâini străine – cele care îi apăsau perna peste față. Grace începu să dea din picioare și să se zvârcolească. Trase de încheieturile atacatorului, rugându-se ca unghiile roase din carne să fie destul de lungi ca să străpungă pielea. În cele din urmă izbuti să-și desprindă picioarele dintre așternuturi și să-și tragă genunchii la piept pentru a lovi cu arabele picioare. Atacatorul se împletici un pas în spate, ceea ce-i dădu lui Grace timp suficient să-și împingă perna de pe față și să se răsucească pe o parte.

Aproape că se prăbuși pe partea cealaltă a capului, icnind, căznindu-se să respire și clipind întruna pentru a se feri de lumina puternică de deasupra.

În timpului scurtei lor confruntări, avusese un singur impuls: să lupte pentru propria viață. Acum, cu un picior pe pat și cu unul jos, trase aer în piept și-și identifică atacatorul.

Jackie! Propria ei mamă. Rămasă fără aer, cu părul ciufulit și strângând perna în ambele mâini.

— Ce pizda mă-sii faci? izbuti ea să rostească răgușită.

Grace își simțea gâtul iritat – oare țipase? Paralizată de șoc, încerca să proceseze ce se întâmplase. Motivul. Ce dracu' se întâmplase? Posibilitatea ce nu-i dădea pace că ar fi putut fi încă adormită.

Mama azvârli perna cât colo, apoi își aranjă părul și-și frecă încheieturile acolo unde o înhățase Grace. Stătea cu un șold proptit pe marginea

saltelei, ca și cum tocmai se pregătea să-i citească o poveste înainte de culcare.

— Cumva tocmai ai încercat să mă omori?

Grace se ridică în picioare de partea cealaltă a patului, pregătită să fugă. Rămase cu ochii ațintiți la Jackie, nesigură de cât de repede se putea mișca mama sa.

— Nu, scumpa, voiam doar să te sufoc.

O zise folosind tonul drăguț, de mamă bună.

— Care pizda mă-sii e diferența?

Grace era tentată să sune la 911. Însă, în timp ce recapitula tot scenariul în minte – insistând în fața unui dispecere (apoi a unui polițist și, poate, a unui doctor) că mama ei de aproape 70 de ani încercase să o sufoce și poate să o și otrăvească, după ce-i provocase nenumărate coșmaruri –, înțelese că ar fi fost o cauză pierdută. Jackie urma să fie cea cu capul pe umeri, cea care să pară rațională, în vreme ce scotea în evidență defectele cunoscute ale lui Grace: o mincinoasă, o escroacă pe internet și o somnambulă. Și piesa de rezistență; să pretindă că Grace își omorâse sora handicapată.

— Diferența, scumpa, este că eu nu vreau să mori. Vreau doar să-ți zdruncin mintea, așa încât să-ți amintești ce ai făcut.

— Pentru că încerci să mă „ajuți”.

Sarcasmul practic picura precum o pată de petrol, însă Jackie era de neatins.

— Exact!

— Nu mai purtăm din nou această discuție.

Grace se lăsă să cadă pe pat, obosită, atentă să păstreze o distanță sigură în timp ce își evalua opțiunile. Era miezul nopții, și era posibil să fi fost infectată cu virusul, însă nu putea da fuga până la un magazin deschis nonstop? În capul listei de cumpărături se afla o încuietoare care să o împiedice pe Jackie să-i mai intre în cameră (mai ales când dormea) și poate și o armă (dacă nu chiar un pistol). Unde se afla cel mai apropiat Walmart deschis nonstop? Probabil nu era plin de lume la

această oră din noapte, și ar fi putut purta și două măști ca să fie sigură că nu avea să sufle către nimeni.

Apoi, ce? Poate că putea sta în apartamentul gol al lui Miguel. Însă asta nu era decât o soluție pe termen scurt – aceasta era casa ei. Era evident că nu mai puteau continua să locuiască împreună ea și mama, și nici nu-și permitea să mai aștepte câte săptămâni sau luni mai dura ca azilurile pentru bătrâni să înceapă iar să primească noi pacienți.

— Ai bani suficienți să stai la un hotel? întrebă Grace.

— De ce?

Jackie părea să aibă anumite suspiciuni.

— Cred că ar trebui să stai altundeva. Am tot căutat locuințe pentru persoanele în vârstă, însă sunt toate în carantină. Există câteva hoteluri în Waterfront – la vreo zece minute de aici.

Jackie își dădu ochii peste cap și pufni.

— Exagerezi. Nu încercam să-ți fac rău…

— Ai băgat dracului groaza în mine!

— Grace, *te rog*! Fă și tu acest *singur* lucru pentru mine: *gândește-te* la seara aceea!

— N-am uitat-o.

— Dar îți îngădui măcar să te gândești la ea?

Măcar de Jackie ar fi fost o țicnită gălăgioasă, o parodie neîngrijită a cuiva care era complet senil sau bolnav mintal. Oricât de mult își dorea Grace, era greu să o contrazică – iar Jackie nu greșea: Grace nu și-ar fi îngăduit niciodată să se gândească prea mult la ultimele ore ale lui Hope pe acest pământ.

— Crezi că nu mă simt vinovată? Crezi că nu m-am torturat niciodată singură? Că nu m-am întrebat niciodată dacă situația ar fi stat altfel în cazul în care pur și simplu m-aș fi dus să o *verific* mai des?

— Oh…

Jackie dădea aprobator din cap, ca și cum ar fi înțeles.

— În asta s-a transformat. În mintea ta. În genul acela inocent de vină. Deci nu mai e ce *ai făcut,* ci ce *n-ai făcut.*

Grace se ridică brusc, apoi înșfăcă o pernă și și-o îndesă la subraț. Începu să-și adune pătura, hotărâtă să-și ia așternuturile și să coboare la parter, însă Jackie încă mai stătea pe ele. Continuă să tragă până când mama se ridică. Era o prostie să creadă că jos era mai sigur să doarmă. Jackie ar fi putut în continuare să-i pună o pernă pe față, dar măcar așa Grace ar fi fost mai aproape de ușa din față – să poată fugi în noapte pentru a striga la vecini să o ajute, dacă se ajungea la așa ceva. Își strânse pătura într-un ghem diform și porni spre ușa deschisă.

Jackie păși în fața ei, parcă implorând-o.

— Doar *gândește-te*! La seara aia. La detalii. La ce făceai. La ce făcea Hope. Nu există niciun motiv să nu te gândești dacă n-ai greșit cu nimic. Știi bine că nu te-am învinovățit *niciodată* pentru că n-ai verificat-o mai des pe Hope, *niciodată.*

După ce-și expuse pledoaria, mama se dădu la o parte, iar Grace tropăi pe lângă ea, cu brațele pline de așternuturi. Dar se opri în capul scărilor.

— Dacă fac ce-mi ceri – să mă gândesc… la Hope –, pleci dracului din casa mea?

— Îmi fac bagajele și plec. La un hotel, unde vrei tu. Dar trebuie să încerci cu adevărat. Să sapi adânc, iar dacă amintirea a dispărut de tot, atunci te las în pace!

Afurisita de Jackie părea complet sinceră.

— Bine!

Măcar finalul coabitării lor se întrezărea la orizont.

43.

Grace cântărea în minte dacă să țină o armă aproape – un cuțit din bucătărie sau o foarfecă. Îi era destul de ușor să își închipuie cum se înjunghia în mod accidental în timp ce se răsucea în somn. În filme, tuturor le place să pună mâna pe un vătrai greu de fier ca să se apere cu el, însă aceștia sunt toți bogătani cu conace și șemineuri. Ea n-avea nici măcar o rachetă de tenis cu care să altoiască un intrus (sau o mamă criminală).

Oare Jackie *chiar* credea că Grace își sufocase propria soră – și că memoria putea fi trezită la viață dacă se exercita *cantitatea potrivită* de sufocare?

Dumnezeule, ce pereche dementă alcătuiau amândouă! Nu putea fi exclusă în totalitate ideea că „asfixierea terapeutică” era răzbunarea ei pentru că Grace amenințase să o „omoare” din cauza pisicii. Orice persoană întreagă la minte și-ar fi dat seama că „o să te omor” era o figură de stil, o avertizare goală iscată de exasperare, însă Jackie prefera adesea să reacționeze emoțional, nu logic. Așa mamă, așa fiică?

Cu pătura vârâtă bine mai mult sub genunchi, Grace rămase întinsă, perfect trează, pe canapea, uitându-se în direcția geamului și chemând zorii. Veranda acoperea cerul, și tot ce nu se găsea direct sub lumina unui bec stradal dispărea în umbră. Era Ora Pisicii Nebune, așa că pisica trecea pe-acolo, când și când, în căutarea vreunui gremlin invizibil. Grace încercă să o ademenească cu ajutorul unei jucării, fluturând de coadă șoarecele de pluș, însă Coco prefera gremlinul.

Canapeaua era destul de confortabilă, însă Grace șovăia să închidă ochii. Ce iau oamenii ca să rămână treji? Cocaină? Amfetamină? Cu cofeina era deja prea obișnuită și habar n-avea cum să-și procure altceva în afară de iarbă.

Își dorea să-l poată suna pe Miguel, care rămăsese mult prea în urmă cu renghiurile pe care soarta i le jucase lui Grace în ultima vreme. Înainte să o ia totul razna, dacă unul dintre ei era prea ocupat și nu puteau comunica timp de o săptămână, le era foarte ușor să se pună la curent unul pe altul; odată ca niciodată, zilele ei (și nopțile) îi erau minunat de banale. Acum, în ce fel i-ar fi putut explica Grace tot ce se întâmplase? Miguel îi trimitea mesaje scurte atunci când era în stare – mai devreme îi mulțumise pentru florile pe care Grace i le trimisese cu o zi în urmă –, iar acele scurte clipe de comunicare i se păreau o plută de salvare către lumea de afară. El era cel închis în spital, însă Grace era cea captivă într-un purgatoriu derutant.

Cochetă cu ideea de-a se duce la spital – nu în vizită la Miguel, ci ca să se testeze. Să se verifice. La cum mergeau lucrurile în casă, de bună seamă că era mai sigur acolo, în ciuda pandemiei. Devenise greu de distins care era cauza și care era efectul, însă chiar nu se simțea bine. Când și când, avea ceafa asudată, de fapt suficient de umedă ca să-și simtă părul înmuiat atunci când și-l peria cu degetele lipite de piele. Dar, de îndată ce se pregătea să pornească aerul condiționat, o răcoare îi învăluia trupul, alungându-i această nevoie. Așa că rămânea întinsă acolo. Înfierbântată, apoi simțind că-i e frig. Lipicioasă, apoi cuprinsă de tremur.

Hotărâtă să nu doarmă, dar prea moleșită ca să se ridice de tot, se gândea la înțelegerea pe care o făcuse cu mama sa. Cel mai ușor i-ar fi fost să mintă și să-i spună că se gândise, dar că nu, nu-și amintea să-și fi omorât sora. Abia aștepta ca Jackie să-și facă bagajele și să o ducă la Waterfront cu mașina. Însă femeia și-ar fi dat seama că minte. Și-ar fi mijit ochii la ea, încercând să-i scormonească prin minte, iar Grace ar fi mărturisit tot sub privirea ei scrutătoare. Mai bine să stea să se

gândească nițel la seara aceea – și apoi ar fi putut să spună adevărul. Pe urmă, să o care pe Jackie la hotel chiar în această dimineață.

Coco se opri în sfârșit din umblat de colo-colo și se cuibări într-un colț de pe canapea la picioarele lui Grace, încetișor, începu să mângâie blana pisicii cu un deget de la picior. Poate că Jackie nu-i cerea marea cu sarea – cinci minute de amintiri –, însă solicitarea asta tot i se părea extrem de nepotrivită. Grace jelise și trecuse peste toate problemele în felul ei, și nu-i plăcea deloc faptul că mama îi cerea acum să depună ceva mai mult efort. Și mai era și cruzimea însăși a cererii, care îi amintea de un copil diabolic ce simte plăcere atunci când smulge coaja de pe bubele altora.

44.

Hope era în cameră la ea, cu draperiile trase. Mami dăduse foarte clar de înțeles care erau locurile în care Grace trebuia să-și petreacă seara și cele în care nu trebuia să fie: nu la etaj, în dormitorul ei (căci era posibil să nu audă dacă Hope avea nevoie de ceva); nu în camera lui Hope (pentru că sistemul imunitar al surorii sale era fragil și ultimul lucru de care avea nevoie erau păduchii lui Grace – deși nu acestea fuseseră exact cuvintele mamei). Așa că-i mai rămâneau livingul și bucătăria.

Grace spăla farfuriile din care mâncaseră, cu un ochi la întunericul de dincolo de geamul micuț. Ura cât de devreme se întuneca în timpul iernii. Părea să fie miezul nopții, însă de fapt abia trecuse de șase. Tot ce ținea de faptul că era singură în casă devenea parcă și mai rău când nu strălucea soarele. Semiîntunericul o învăluia precum o chestie țeapănă și dătătoare de mâncărimi, iar Grace recunoștea în sinea ei că problema nu era faptul că mami nu era acasă; Grace se temea de întuneric. N-o ajuta deloc faptul că această casă idioată și veche avea tavane înalte și corpuri de iluminat ce abia împrăștiau penumbra din camere. Pe timpul iernii, încăperile se micșorau, dispărând în umbre și lăsând la iveală doar insule de siguranță pâlpâitoare.

Mai erau șase săptămâni până la ziua ei, însă în clipa asta se hotărî că avea să ceară o veioză pe post de cadou. Și nu una pentru birou (întrucât nici nu avea birou), ci ceva cu un abajur mare și drăguț, în care să încapă un bec cu mulți wați. Pufni și începu să râdă când își imagină cum avea să o care din cameră în cameră, aprinzând-o și stingând-o întruna. Poate că mama avea să strâmbe din nas și s-o considere o cerere aberantă, însă Grace urma să-i amintească faptul că împlinea 12 ani, iar o

veioză era practică (dovadă de *maturitate*) și o utilizare mai înțeleaptă a banilor decât pe vreun machiaj de firmă cerut cu insistență de Hope. Se vedea deja alături de ele, toate trei, la șase săptămâni în viitor…

Hope aplecându-se în lumina proiectată de veioză primită de ziua ei în vreme ce Grace îi aplica machiajul conform instrucțiunilor precise ale surorii sale. Iar apoi Hope i-ar fi zis: „Încearcă și un pic de fard de ochi”, iar Grace s-ar fi uitat la ea în oglindă și i-ar fi conturat ochii pe rând. Așadar, în final, cele două cadouri ar fi fost pentru amândouă.

Odată farfuriile stivuite frumos lângă chiuvetă pentru a se zvânta, Grace cercetă cu privirea restul camerei, în căutarea a ceva ce nu era la locul său. Tresări când zări câteva pete de supă de roșii pe podea și pe masă. Pe de altă parte, Grace înțelegea de ce Hope voia să încerce să facă mai multe lucruri și pe cont propriu – cum ar fi să mănânce singură –, însă nu Hope era cea care trebuia să curețe mizeria de fiecare dată. Grace se lăsă în genunchi cu câteva șervețele de hârtie umede. Nu putea să lase nicio dovadă a faptului că Hope își abandonase patul și venise în bucătărie ca să mănânce. Mami nu trebuia să știe cum evitau ele regulile, și Grace urma să fie cea care dădea de belea chiar dacă singura ei fărădelege era să cedeze în fața cererilor exprimate de Hope.

— Grace!

Înainte să-i răspundă surorii sale, Grace mai verifică o dată dacă bucătăria e în ordine – așa cum mami ar fi vrut să o găsească atunci când se întorcea acasă.

Grace se strecură pe lângă draperia frumoasă și oftă. Era exact genul acela de noapte – rece și întunecoasă – când tot ce își dorea era să-și construiască un adăpost în camera lui Hope și să rămână cu ea toată noaptea. Nu doar că Hope avea o veioză pe măsuța pe care o ținea tot timpul lângă

pat, dar mai avea și un radiator. Veioza era urâtă, cu un corp asemănător cu un gogoloi de lavă vopsită, însă oferea o lumină puternică, iar camera ei era de departe cea mai călduroasă. Hope avea nevoie de aceste lucruri, de lumină și de căldură în plus, astfel încât să se poată descurca așa cum trebuie atunci când se folosea de scaunul pentru nevoile fiziologice și să se simtă mai confortabil când era spălată cu buretele de baie (atunci când nu aveau chef să o care sus, în baia de la etaj). Măsuța pliantă era suficient de mare pentru ca pe ea să încapă toate medicamentele de care Hope avea nevoie când era bolnavă, plus cărțile și revistele de modă pe care îi plăcea să le aibă la îndemână.

— Mi-e foarte sete! Îmi simt gura încleiată.

Hope se strâmbă, subliniind cât de naspa se simțea.

Grace luă sticla de plastic de lângă pat.

— Îți mai aduc niște apă.

— Poți să pui și o felie groasă de lămâie în ea?

Grace se opri sub arcadă și-i aruncă un rânjet ironic.

— Unde-ai învățat să vorbești ca o divă?

— Lămâia mă ajută.

— Nu avem. Vrei niște ceai?

— Bine!

Hope începu să tușească în vreme ce Grace se apropia de bucătărie. Era o tuse adâncă, plină de flegmă, care o făcea pe Grace să se întrebe dacă nu cumva e contagioasă. Până la urmă, poate că era mai bine dacă Grace nu trebuia să petreacă foarte mult timp acolo.

Când apa din cratiță era aproape să fiarbă, Grace opri flacăra. Turnă apa aburindă în cana specială, umplând-o doar pe jumătate, apoi lăsă să cadă în ea un plic de ceai de mentă. Cât timp așteptă să infuzeze ceaiul, umplu sticla surorii sale cu apă rece și proaspătă și apoi se rezemă de blatul de

gătit. Cu spatele la geamul întunecat, începu să se gândească la seara ei fără mami.

La șapte începea o emisiune pe care Grace voia s-o urmărească. Dar mai întâi trebuia să-și termine temele. Iar dacă zgomotul făcut de televizor o deranja în vreun fel pe Hope, atunci Grace trebuia să-l închidă. „Ca și cum Hope ar dormi”. Grace își dădu ochii peste cap, amintindu-și de regulile lui mami. Chestia cu „fă-ți temele” era un soi de glumă. Iar mami era complet dusă dacă își închipuia că Hope „dormea” sau „rămânea în pat” în timpul unei activități interesante. Indiferent de febră sau de tuse, Hope nu avea de gând să permită să i se irosească viața.

Dacă Grace dădea la emisiunea favorită, Hope ar fi vrut să i se alăture și ea în living. Dacă (*atunci când*) o auzeau pe mami la ușă, le-ar fi luat mai mult de câteva secunde să o transfere pe Hope din scaunul cu rotile înapoi în pat, așa că adevărata dilemă a lui Grace – dacă alegea să dea drumul la televizor – era să accepte că amândouă (*doar ea*) urmau să dea de belea când mama se întorcea acasă. Oare emisiunea chiar merita să o audă pe mami țipând la ea cât de iresponsabilă e?

Mami considera că lista cu reguli trecea drept Parenting, și, prin urmare, se aștepta ca Grace să o urmărească îndeaproape, transformând-o astfel pe mami în cea care deține controlul. Însă cu Hope nu era chiar așa de ușor să o facă pe șefa, și chiar nu era deloc drept că mami pretindea opusul. Chiar și când era bolnavă, Hope n-avea să moară dacă lua cina în bucătărie sau se uita un pic la televizor – însă în mod sigur urma să se transforme într-o javră de zile mari dacă Grace nu o ajuta să se ridice din pat. Într-un fel sau altul, cineva avea să se înfurie pe Grace, deci în seara asta trebuia să se hotărască dacă aceea era sora sau mama sa.

Poate că un ceai cu efect liniștitor urma să o ajute pe Hope să doarmă, iar astfel scăpa și Grace de obligații. Când ceaiul căpătă o culoare cu

adevărat închisă, scoase plicul din el și umplu restul cănii cu apă rece: *sorbitul* nu era chiar o chestie pe care Hope o putea controla lejer. Grace se asigură că ambele recipiente au capacele bine strânse și, cu câte unul în fiecare mână, ieși din bucătărie. Dădu cu cotul la o parte draperia de la camera lui Hope – și aproape scăpă pe jos băuturile.

Sora ei era plină de sânge.

Grace se repezi la măsuța pliantă pentru a lăsa cănile și a lua un prosop.

— De ce nu m-ai strigat?

Pe bărbia lui Hope se scurgea un firicel de sânge, și totuși fata zâmbea. Sângele îi picura pe partea din față a cămășii de noapte și i se aduna pe pătura din poală.

— Trebuie să sunăm la Urgențe!

Grace ștergea panicată sângele, însă Hope râdea.

— Te-ai speriat?

Da, Grace era speriată! Se răsuci înspre bucătărie, unde țineau întotdeauna unul dintre telefoanele fără fir.

— Nu e sânge, prostănaco! strigă Hope în urma ei, continuând să râdă.

Grace se opri și se răsuci spre ea.

— Poftim?

— Am tușit și am expectorat supa de roșii.

Hope își dădu capul pe spate și începu să râdă.

— Ce-i așa de amuzant?

— Expresia ta.

Panica lui Grace începu să se transforme în altceva. Își imagină că e un taur furios cu o țepușă înfiptă în spate, scoțând fuioare de abur fierbinte. De-asta nu putea niciodată să-i pară rău pentru sora sa. Grace își petrecu următoarele 15 minute spălând mizeria roșiatică de pe fața și gâtul lui Hope și ajutând-o să se schimbe cu o cămașă de noapte curată.

— Ești o divă scârboasă și afurisită! bombăni Grace.

— E ca să exersez.

— Pentru ce?

— Pentru atunci când voi fi o creatoare celebră.

— Nu *trebuie* să te comporți ca o scârbă, replică Grace.

— Nu! Dar dacă asistentele mele nu au răbdare să asculte ce am de zis, măcar vor pricepe ce e cu tonul.

Într-o altă zi, poate că Grace ar fi izbucnit în râs, văzând tupeul lui Hope. Însă aceasta era o seară deosebit de solicitantă, iar Grace era sătulă până peste cap. După ce o acoperi pe Hope cu altă pătură, Grace o duse pe cea murdară în pivniță și o îndesă în mașina de spălat. Pivnița era cea mai nasoală parte a casei – mai întunecoasă, mai rece și colcăind de umbre –, și, de îndată ce dădu drumul la program, o zbughi în sus pe scări pentru a-și urmări emisiunea.

•

— Grace!

Grace se cuibărise pe fotoliul mama-pisică, deși părea tot mai șubred, aplecată cât mai aproape posibil de lumina slabă a celeilalte veioze – sora geamănă a gogoloiului de lavă vopsită din camera lui Hope. Se prefăcea atentă doar la televizor și îșI ignora sora.

— Grace!

În caz că mami o întreba când urma să se întoarcă acasă, Grace îți ținea manualele deschise pe noptiera fragilă de lângă ea, în timp ce altele îi stăteau în poală, și se mai ocupa și de teme în pauzele publicitare.

— Grace!

Nu era ca și cum nu știa ce vrea Hope. După ce se hotărâse în sinea ei să-și lase sora să se înfurie la rândul său, Grace dădu volumul televizorului mai tare, încercând să o acopere.

— Haide! Îmi pare rău!

Zece secunde mai târziu:

— Sunt plictisită! Haide, Grace!

— Știi că mami o să se înfurie pe mine! țipă Grace peste umăr. Dacă taci, măcar așa o să poți s-o auzi.

Hope nu mai zise nimic vreo 20 de secunde. Apoi:

— O să iau toată vina asupra mea! O să-i spun lui mami că te-am obligat! Te rog?

— N-o să aibă importanță.

Dădu volumul și mai tare.

Imediat ce Grace se lăsă acaparată de emisiune, în sfârșit în stare să se concentreze, Hope scoase un țipăt ascuțit – genul de sunet pe care Grace l-ar fi scos dacă s-ar fi trezit cu o tarantulă târându-i-se pe picior. Sări din fotoliu și se repezi la sora ei, așteptându-se să vadă… ceva.

Alt dezastru ce implica vomă. O creatură cu multe picioare ce înainta pe perna lui Hope. Drept compensație, Hope schiță o variantă de zâmbet vinovat.

— Ce-i? o întrebă Grace.

— Scuze! Mi s-a părut că văd un chip la fereastră.

Era o idee suficient de înfricoșătoare pentru ca Grace să se apropie de geam și să arunce o privire afară. Întrucât lumina din cameră se reflecta în geam, nu se vedea mai nimic. Jaluzeaua era cam strâmbă, însă Grace o lăsă în jos și încercă să forțeze lamelele răsucite să acopere ceva mai bine întunericul de afară.

Hope încerca să ajungă la ea, cu brațul și degetele întinse la maximum.

— Nu-i nimic acolo, zise Grace, întorcându-se lângă noptieră, însă acum degetele lui Hope o trăgeau de mâneca bluzei.

— Bine! Îmi pare foarte, *foarte* rău, și trebuie să-mi accepți scuzele!

— Ți le accept, dar mami vrea să rămâi în pat și să te odihnești, iar tu ai stat trează și te-ai agitat toată ziua.

— Doar un pic de televizor! o imploră Hope.

— Nu! Citește o revistă! Trage un pui de somn!

— Sunt prea răcită ca să dorm. Simt că mă sufoc.

— Mami o să-ți dea niște pastile când se întoarce acasă.

Grace scăpă din strânsoarea ei.

Hope se prăbuși la loc pe pernă, învinsă sau prefăcându-se moartă, Grace nu era sigură. Reuși să scape și să se întoarcă în living, mârâind ușor din gât când emisiunea se găsi să ia o pauză publicitară exact când se făcea și ea din nou comodă. Pe durata pauzei, mai rezolvă vreo două probleme la matematică, mândră de cât de bine reușea să se ocupe de mai multe sarcini odată – *nu uita să pui rufele în uscător!* – și pentru că în sfârșit își făcuse sora să accepte că pierduse bătălia cu ea. Când se reluă emisiunea, Grace împinse deoparte manualul de matematică.

În cealaltă cameră, Hope începu să cânte – tare. Trecuse de stadiul de simplu fredonat și, în ciuda faptului că nu rostea practic toate cuvintele, melodia se auzea foarte clar. Și tare. Cântecul era mai mult sau mai puțin fals, însă acest aspect nu prea conta, de fapt.

— Taci! răcni Grace, însă Hope continua să cânte.

Grace dădu volumul televizorului la un nivel aproape asurzitor. Strânse din dinți, sperând că un pic de răbdare o putea ajuta să treacă cu bine de această nouă etapă a războiului. Dacă Hope avea gura atât de uscată, dacă își simțea căile nazale congestionate, cu siguranță nu avea cum să cânte prea mult. Însă bolboroseala ei parcă se transforma în ceva tot mai iritant, înnebunind-o practic pe Grace.

Încă o dată, sări din fotoliu și se năpusti în camera surorii sale. Smuci de perdea doar cât să urle:

— Taci! Din gură!

Întoarsă la televizor, dădu volumul mai încet pentru că și acesta devenise enervant, aproape la fel de rău ca jelania surorii ei. Crezu că Hope rămăsese în sfârșit fără suflu. Însă, o clipă mai târziu – poate după ce mai băuse câteva guri de ceai sau de apă Hope începu un nou cântec.

Grace se ghemui și mai adânc în perna mamei-pisică, apăsându-și palmele peste urechi. Voia să țipe mai tare decât sora ei sau să izbucnească în lacrimi ori să-și ia pe ea o haină groasă și să fugă în noapte, lăsând-o pe Hope să se descurce singură.

Cu fiecare secundă care trecea, zgomotul și hotărârea încăpățânată a lui Hope o scoteau tot mai mult din minți. Avea senzația că zgomotul acela îi făcea pielea bucăți-bucăți subțirele – așa cum avea ea obiceiul să smulgă la întâmplare fâșii din tapetul străvechi de pe holul de la etaj, însă Grace nu avea un perete de rigips ascuns sub propria-i fațadă, ci carne dezgolită, sângerândă.

— Taci! Din gură!

Măcar de-ar fi fost și mama martoră la asta ca să înțeleagă faptul că Hope nu era de fapt fata fragilă pe care și-o închipuia. Măcar de-ar fi avut și mama, nu Grace, de-a face cu asta, zi de zi.

Glasul lui Hope era ca un cui ce i se înfigea în țeastă.

— Încetează! Te rog!

Îi explodau timpanele. I se dezintegra craniul. Plăcile de os se alăturau acum fâșiilor de piele sângerânde. Hope o transformase într-o minge de foc alcătuită din durere, cu nervii expuși și cu trupul plin de răni preschimbat în nimic altceva decât un nor usturător de simțuri supra-încărcate. Glasul lui Grace se alătură glasului surorii sale într-un duet al urletelor atunci când se năpusti în camera lui Hope.

De undeva din afară, Grace se văzu pe sine însăși cum smulge perna de sub capul surorii ei.

De undeva din afară, se văzu cum apasă perna peste fața lui Hope.

•

Grace mută pătura din mașina de spălat în uscător. În timp ce se cuibărea în fotoliul preferat, se simțea destul de mulțumită de propria persoană. Casa era curată, iar rufele erau curate aproape toate. Mai avea un pic și-și termina și temele și, pentru prima dată, nu o lăsase pe Hope să încalce toate regulile. Mami urma să se întoarcă în curând acasă și să o găsească pe Hope dormind buștean în patul ei, iar Grace avea să fie și ea lăudată, în sfârșit, de mămica sa.

45.

Grace se prăbuși de pe canapea, cu visul încă întipărit în minte chiar și în starea de trezie. Începu să se preumble prin cameră, înainte și înapoi, nepărând să bage de seamă lumina zorilor care începea să coloreze încetișor tot ce se afla în încăpere. Coșmarul nu reprezenta o surpriză – se așteptase să-și viseze sora în această noapte. Nici direcția poveștii nu era ceva șocant: era scenariul pe care i-l livrase mama sa, exact ceea ce Jackie voia ca ea să vadă. Ce o deranja pe Grace era cum se simțise ea în vreme ce se desfășurau toate acele imagini.

Părea corect.

Corect în sensul că, în timp ce se afla în vis, nu se simțise deloc derutată. Scena se derulase cu încredere, precum o jucărie cu cheiță ce merge tot timpul înainte atunci când i se oferă destul spațiu. Iar Grace avusese impresia că știe perfect ce urmează să se întâmple. Își amintea că-și dorise veioza aceea pentru ziua ei de naștere. Supa de roșii vomată. Decizia de-a o lăsa pe Hope să se înfurie pe ea. Apoi enervanta capacitate a lui Hope de a-și behăi cântecele preferate.

Însă ce o sâcâia de fapt pe Grace acum, ceea ce o făcea să umble întruna, era uluitoarea ei incapacitate de a-și răspunde la o întrebare simplă: dacă tot ce ținea de acel vis părea adevărat, asta făcea și crima să fie reală?

Despre partea aceea nu-și mai amintea nimic.

În amintirea sa, Hope tăcuse până la urmă. Și-n vreme ce Grace își vedea bucuroasă – nestingherită – de treabă cu sarcinile și cu uitatul la televizor, sora ei se chinuia să respire. Iar când mami intrase în cele din urmă pe ușă, Grace avusese parte de un moment perfect de satisfacție văzându-și mama atât de mulțumită că totul e în ordine pe frontul de acasă. Momentul însă fusese

stricat atunci când mami mersese să o verifice pe Hope. Mai întâi, Grace o auzise urlând numele surorii ei. Apoi mami se repezise în bucătărie și înșfăcase înnebunită telefonul pentru a suna la 911.

— Fiica mea nu mai respiră!

Grace își aminti cum se prăbușise în fotoliu, dorindu-și să poată dispărea și ca mama-pisică să se poată trezi la viață ca să o ducă departe, cât mai departe. Ar fi trebuit să-și dea seama că Hope n-ar fi putut continua la nesfârșit cu tot acel cântat și țipat, nu dată fiind starea în care se aflau plămânii ei. Ar fi trebuit să se fi dus să o verifice în loc să o facă pe mândra și să se bucure că sora ei tăcuse dracului în sfârșit din gură.

Veniseră paramedicii. În timp ce se aflau în sufragerie, mami o trimisese sus, spunându-i să se bage în pat. Nu îi spusese „Sora ta a murit”, însă Grace știa: Hope chiar nu era persoana aia care să rămână tăcută în timpul unei răsturnări de situație atât de categorice. Picioarele îi erau prea grele ca să o poarte până sus. Grace își dorea să iasă afară și să se întindă în zăpadă. Și să înghețe și să moară în bezna aceea înfricoșătoare. De ce crezuse oare că tăcerea lui Hope era ceva în regulă? De ce se simțise victorioasă când nu mai auzise niciun sunet din camera surorii sale?

Zilele de după aceea se transformaseră într-o ceață. Până la înmormântare.

Grace era sigură, foarte sigură, de *majoritatea* acelor amintiri. Însă… însă o părticică a imaginației sale se putea vedea țipând la sora ei – și n-ar fi fost prima oară. Era posibil? Să se fi putut întâmpla exact așa cum văzuse în vis?

Aproape că dădu cu pumnul în ecranul televizorului când trecu pe lângă el, însă și-l retrase în ultima clipă. Ce prostie! Mult prea multe coșmaruri pe care le avusese erau doar un amestec înșelător de realitate și oroare. Niciunul dintre ele nu fusese în întregime adevărat, deci oare de ce-ar fi fost acesta excepția? Mama își bătea joc de ea,

încercând să o convingă pe Grace că ea era de fapt nebuna. Jackie voia s-o tulbure, să o facă să pună la îndoială tot ce se întâmplase în trecut, iar Grace nu voia să-i cânte în strună.

Îi sună telefonul.

Exact ca în vis, Grace știa ce urmează să se întâmple – lucru care o făcea, încă o dată, să se întrebe dacă nu cumva era blocată într-un coșmar.

— Alo?

Era asistenta de la recepția de pe etajul lui Miguel. Grace voia să închidă sau, și mai bine, să azvârle cu telefonul prin cameră. Și-l desprinse de la ureche, dar tot auzi ce-i spunea femeia de la celălalt capăt al firului:

— … îmi pare rău, dar starea lui Miguel s-a agravat azi-noapte… mutat la terapie intensivă… tub de respirat… doctorul va suna mai târziu… numărul de telefon la care o puteți găsi pe asistenta lui…

Ar fi trebuit să dea fuga pentru a lua o hârtie și un pix, ca să-și noteze iute prețiosul număr de telefon, însă nu făcea decât să rămână acolo, uluită. Se auzi spunând „Mulțumesc!” înainte să arunce telefonul pe canapea.

Deci așa aveau să decurgă lucrurile! Până acum, viața ei fusese dată de o mie de ori peste cap. În clipa aceasta însă era de un milion de ori. Miguel chiar putea să moară. Iar siguranța ei că nu ar fi putut să pună o pernă peste fața surorii sale tocmai primise o lovitură și se fisurase.

Oare chiar aș fi fost în stare să pun o pernă peste fața surorii mele?

În lumina anemică a dimineții, văzu o fantasmă a ei înseși în camera lui Hope, apăsând perna în jos. Și Grace știa, dată fiind experiența recentă, exact cum te simțeai – apăsarea efectivă peste nas și buze, tumultul emoțional simțit atunci când inima și creierul se luptau pentru a supraviețui. Însă, pe măsură ce iluzia devenea mai clară,

Tânăra Grace ridica perna înainte să fie prea târziu.

— Asta o să fac dacă nu taci!

Posibil să se fi rostit o astfel de amenințare. Nu era chiar așa de greu de crezut.

Un zgomot o făcu să se uite în direcția scărilor, un hârâit scos pe nas care fu întrerupt de o inspirație bruscă pentru ca apoi să o ia de la capăt. Jackie sforăia, foarte tare.

Oare avea nasul înfundat? Se chinuia să respire în somn?

— Bun!

Grace își dusese la îndeplinire partea de înțelegere. Avea de gând să își verifice temeinic mama, după care să înceapă să-i împacheteze catrafusele.

46.

Grace nu zăbovi mult lângă patul mamei sale. Deși Jackie respira în continuare zgomotos cu gura deschisă, era clar că doarme dusă și că nu o deranjează nimic. Grace deschise ușa de la șifonier și se întinse spre raftul de sus, unde erau așezate valizele goale. Erau ușoare, însă voluminoase, și încercă să le țină în echilibru deasupra capului. Lent, se întoarse cu totul, pregătită să lase obiectele pe podea.

Mâinile ei își încetară mișcarea. Vederea o trădă și pierdu cu totul controlul asupra lumii fizice. Vedea fantome în cameră – în spațiul dintre pat și ușa către hol rămasă deschisă.

Păreau reale, chiar dacă Grace vedea prin ele pereții și mobila. Un bărbat cu păr nisipiu așezat în genunchi și având pe el pantaloni de lucru și bocanci ponosiți. Avea un zâmbet radios, care le era adresat fetiței și băiețelului care alergau în brațele lui desfăcute. Lângă el se afla o femeie care purta o rochie simplă și pantofi cu toc. O gospodină din alte vremuri care își freca mâinile de șorț ca să și le usuce în timp ce-și admira minunatul și frumosul soț.

Valizele alunecară din mâinile lui Grace și zdrăngăniră pe jos.

Mama tresări și se trezi, scoțând încă un hârâit. Fantomele pâlpâiră scurt și dispărură.

Grace icni, sigură de ce văzuse: ceva imposibil. Era oare cu putință să fi fost Paul Fără-Nume-de-Familie și femeia cu care se însurase, adică acea mare temere a lui Jackie? Copiii pe care el îi avusese mai apoi – familia la care se întorcea în fiecare zi? Cel mai oribil coșmar al lui Jackie, acela că iubirea vieții sale se așezase până la urmă la casa lui. Cu altcineva, nu cu ea.

— Ce se întâmplă? murmură mama, căznindu-se să se ridice în capul oaselor și cu ochii doar pe

jumătate deschiși.

— Visai? o întrebă Grace, rămasă în continuare în stare de șoc. Aveai un coșmar?

Simțea imboldul să fugă din cameră, să iasă cât mai repede din casă și să nu se mai întoarcă niciodată. Cum să fi putut fi martora visului mamei sale? Ce era în neregulă cu ea – cu *ele*? Însă amploarea viziunii o făcea să rămână țintuită acolo. Paul Fără-Nume-de-Familie putea să pară, pentru Jackie, ceva care era posibil să rămână nerezolvat pentru totdeauna. Însă Grace simțea cât de aproape e de ușa prin care acum pătrundea curentul și pe care nu-și dăduse seama că o lăsase întredeschisă. Oare tocmai văzuse chipul tatălui ei?

Nu pe deplin trezită ca să comunice, Jackie se rostogoli și se dădu jos din pat, apoi porni împleticindu-se în direcția toaletei. Grace simțea o nevoie disperată, urgentă, să ia o decizie *în clipa asta.* Dintr-odată, se hotărî că mama ei trebuie să plece. Fantomele și orice altceva trebuiau să iasă din casă *odată cu ea.*

Grace săltă pe pat cea mai încăpătoare valiză a mamei sale și îi desfăcu fermoarul. Din ea ieși un iz masculin care o făcu să se gândească la faptul că Robert își punea acolo produse de toaletă sau aftershave-ul. Lucrurile lui Jackie nu aveau de ce să călătorească departe, așa că Grace nu trebuia să-și facă griji să fie atent depozitate. Alese la întâmplare un sertar de comodă și adună din el jumătate din ce conținea.

— Ce faci?

Jackie se întorsese în cameră.

— E vremea să pleci.

Grace împacheta ca un robot – ridica, se întorcea, trântea, ridica, se întorcea, trântea.

— Grace…

— Am făcut ce mi-ai cerut. M-am gândit. Acum a sosit vremea să pleci…

Jackie se sui înapoi în pat. Se prăbuși de-a curmezișul lui, întrucât valiza ocupa o bună parte a saltelei.

— Nu, nu, nu! șopti Grace, încremenită în loc și strângând în brațe un teanc din tricourile lui Jackie ce nu se șifonau niciodată.

Acum, că era silită să fie atentă la mama sa, nu mai era nevoie să întrebe ce e în neregulă; era evident. Jackie arăta ca și cum fusese vizitată în toiul nopții de-un vampir. Slăbită. Palidă. De parcă toată viața se scursese din ea. Stătea întinsă pe o parte, cu ochii închiși.

Cu un zel parcă tot mai slab, Grace lăsă tricourile să cadă în valiză.

— Mamă?

Când Jackie nu-i răspunse, Grace puse valiza pe podea. Se așeză în genunchi lângă mama sa.

— Vrei să chem o ambulanță? Ai nevoie să mergi la spital?

— Nu! Doar obosită.

Își lipi dosul palmei de fruntea ei, însă nu-și dădea seama dacă are sau nu temperatură.

— Respiri cum trebuie.

Jackie încuviință vag din cap.

— Doar obosită.

Grace se ridică de pe pat și o ajută să alunece într-o poziție ceva mai confortabilă, cu capul pe pernă. Deși abia dacă dormise vreun pic, Grace se simțea perfect trează. Rămase acolo, uitându-se la Jackie, nesigură cum să procedeze mai departe. Era limpede că Grace nu o putea abandona la un hotel în această stare. Într-o împrejurare normală, poate ar fi fost prudent să ceară un consult de specialitate, însă acum chiar nu mai era sigură. Știrile păreau să dea de înțeles că toate spitalele duc lipsă de personal și sunt copleșite. Dacă mama ei nu luase virusul, atunci probabil că nici măcar n-ar fi ținut-o acolo.

— Futu-i!

Jackie dormea din nou buștean, iar respirația îi părea egală și normală. O mulțime de persoane duceau virusul pe picioare – și orice altceva, în ultima vreme – acasă la ele. Grace nu era sigură în privința simptomelor mamei sale, așa că nici măcar un doctor nu putea să sune și să-i ceară un sfat. Se hotărî să mai aștepte și să vadă mai departe. Când Jackie avea să se trezească, Grace voia să-i pună niște întrebări în plus și abia după aceea să ia o hotărâre.

Măcar în starea asta de slăbiciune, mama nu mai reprezenta o amenințare fizică.

Înainte să iasă din cameră, Grace se mai uită o dată la valiza care acum era împinsă până lângă ușa șifonierului. Dacă punea totul la loc, era posibil ca Jackie nici măcar să nu-și mai amintească faptul că Grace dăduse buzna înăuntru și începuse să-i împacheteze lucrurile. *Dar nu o să rămână.* Cel puțin, nu foarte mult. Un spital sau un hotel. Într-un fel sau altul, urma ca în curând Jackie să își petreacă nopțile altundeva. Grace lăsă valiza acolo unde era.

Coborî la parter și turnă niște apă rece ca să i-o aducă lui Jackie. I-o lăsă pe noptieră. Cât de familiar i se părea acest gest, adusul apei și lăsarea ușii de la dormitor deschise pentru a o putea auzi pe cea rămasă în pat strigând dacă avea nevoie de ceva.

Din ușă, Grace se uită la silueta adormită a lui Jackie. Simți nenumărați păienjeni târându-i-se pe umeri și pe coloană în jos, ceea ce o făcu să tragă de tricou și să se scarpine pe spinare de parcă ar fi fost adevărați. Dacă se uita suficient la mama ei, oare avea s-apară altă diorama? Fantome ivite din somnul greu al mamei ei? Grace se cutremură încă o dată și porni iute pe scări în jos, sperând în sinea sa că nu avea să mai calce în viața ei în camera lui Jackie.

47.

Fusese o idee bună să-și măsoare temperatura – încă nu se simțea foarte bine însă termometrul rămăsese fără baterie. Grace stătea pe canapea cu laptopul în brațe și o puternică senzație de déjà vu; avea sentimentul că tot ce făcea în ultima vreme era să navigheze pe internet și să comande lucruri de pe Amazon. Corporație malefică și hrăpăreață cum era, nemernicii aveau absolut orice. Alese unul dintre termometrele aflate acum la modă, din cele pe care ți le apropii de frunte, apoi mai adăugă și niște baterii în coșul de cumpărături, pentru orice eventualitate. În timp ce o făcea, căută și niscaiva opțiuni pentru niște măști de unică folosință la prețuri rezonabile. Iar după ce găsi și litiera potrivită pentru Coco, se răsfăță și ea cu un borcan de aproape doi litri de jeleuri Jelly Belly, și la naiba cu cât costau!

Aproape că goli cu totul coșul de cumpărături când văzu cât de mult dura expedierea – chiar și livrările prioritare ale Amazonului durau cu câteva zile până la câteva săptămâni mai mult decât durau odată livrările obișnuite – dar, în final, apăsă „Comandă plasată”. Dacă ieșea din carantină înainte să-i vină livrarea, avea de gând să iasă și să-și cumpere tot ce avea nevoie, apoi să anuleze restul.

Cu aceste urgențe în minte, merse în bucătărie pentru a se dedica noului ei hobby: evaluarea cantității de provizii care le rămăseseră. Până acum nu făcuse niciodată stocuri, însă în aceste momente nu se simțea bine dacă frigiderul nu gemea de plin ce era. Saliva cu gândul la mâncăruri ușor de hăpăit precum iaurtul sau înghețata. Nu avea niciuna, nici alta. Afară era foarte cald, dar oare Jackie nu voia un pic de supă? Era un mod costisitor și impulsiv de-a cumpăra, însă Grace încropi rapid o comandă la magazinul Giant Eagle

cu mâncăruri pentru cei aflați în suferință; era destul de devreme să poată programa o livrare mai spre finalul zilei.

Coco se freca de gleznele ei, dornică să-și ia micul-dejun. De obicei, Grace nu era trează la o asemenea oră, însă îi era mai ușor să-i îndeplinească dorințele pisicii decât să stea și s-o asculte implorând-o preț de vreo oră. Pregăti o jumătate de conservă cu hrană proaspătă, pe care Coco o îmbucă lacom, după care îi puse niște boabe ca să aibă ce ronțăi pe parcursul zilei. După ce adună ce era de adunat din litieră și scoase gunoiul afară, lipsa de somn începu să-și spună cuvântul. Grace simțea că i se întinde pielea în jurul ochilor, însă nu voia să sacrifice această perioadă de liniște pentru ea numai de dragul unui pui de somn care cu siguranță urma să fie foarte agitat. I se părea că somnul nici nu mai era ceva ce să-și dorească. Își puse la fiert un ibric de cafea.

Era bine să aibă tot parterul al ei și să nu trebuiască să-și facă griji că Jackie ar fi putut să coboare și să pună stăpânire pe telecomandă sau bucătărie (ori să-i apese o pernă pe față). Curând, urma să aibă întreaga casă la dispoziție. Iar apoi, după ce își revenea pe deplin din punct de vedere mental și fizic de pe urma haosului provocat de mama sa, Grace avea să își pună în ordine și finanțele. Cu siguranță nu era singura care se chinuia să treacă peste pandemie cu bine; poate că băncile ofereau și ele un soi de perioadă de grație pentru plata ratelor. Și chiar era pregătită să înceapă să facă curse pentru Shipt și/sau Lyft imediat ce avea să iasă din autoizolare, presupunând că urma să se simtă suficient de întremată. Grace își luă cafeaua în living, liniștită de imaginea cuibului pe care și-l lăsase pe canapea. Își trase picioarele sub ea și porni televizorul, însă fără a da volumul tare.

Își aduse aminte de Hope și de jelania ei cu cântecele ce acopereau cu totul emisiunile de la

TV.

Toate programele de acum i se păreau mai insipide decât înainte, chiar și cele care-i plăceau întotdeauna. Erau inutile, ridicole, exagerate sau de-a dreptul cretine. Cum era posibil ca înainte să i se fi părut distractive? Grace avea nevoie mai mult ca oricând de distrageri, însă orice post încerca nu făcea decât să-i amintească de cât de fragilă îi devenise existența. În lumina unui colaps economic global, a unui virus periculos și a neputinței tuturor de-a găsi o soluție, comediile de la televizor nu erau de-ajuns, iar dramele erau complet banale.

Mâna stângă începu de capul ei să scormonească prin aplicațiile de pe telefon înainte ca Grace să conștientizeze măcar că se hotărâse să-și verifice domnițele. Nu mai luase legătura cu niciuna de când Jackie o făcuse să se simtă ca ultimul om pentru că fusese o „mincinoasă", însă cele mai multe dintre ele încă o mai contactau, implorând după un răspuns. *Unde ești?* Mai rău, unele își făceau griji că Feții lor Frumoși se îmbolnăviseră. *Ești bn? Iubitule, îmi fac griji pt tn.*

Grace își dorea să aibă și ea un prieten – unul adevărat, pe cineva care știa toate detaliile vieții ei adevărate. Cochetă scurt cu ideea de-a o suna pe Barbara. Când Barbara le trimisese angajatelor sale e-mail, comunicându-le decizia de-a închide de tot salonul, nu mai contenise cu scuzele și se jurase că avea să organizeze o petrecere de „pensionare" imediat ce urmau să poată socializa din nou față în față. Timp de câteva zile, e-mailurile curseseră întruna în vreme ce fetele promiteau să păstreze legătura. Se arătaseră toate de acord să se țină la curent cu privire la ce aveau să facă; începuseră să se urmărească reciproc pe Facebook sau Instagram dacă nu cumva o făceau deja. Mai multe coafeze își trimiseseră mesajele finale cu diverse variante ale lui „Anunțați-mă dacă aveți nevoie de ceva!" Iar apoi dispăruseră în

neant. Gata cu echipa pestriță fidelă aceluiași loc de muncă și aceluiași program!

Acum, fostele ei colege, familia pe care o văzuse zi de zi ani de-a rândul, se înscriau într-o nouă categorie: „Cele cu care lucram”. Cu excepția lui Miguel, desigur. Grace hotărî că avea să se prăbușească dacă încerca să discute cu Barbara, și chiar îi lipsea energia necesară pentru așa ceva.

Cafeaua o ajuta să aducă ceva mai mult cu cea care fusese până de curând (oricine o fi fost aceea), însă o făcea să simtă și mai acut căldura. Se trase de tivul de la gât al cămășii de noapte, făcându-și vânt cu materialul. Nu era neapărat vina cafelei – pesemne că vinovată se făcea ziua plină de umiditate sau febra pe care încă n-o descoperise ori faptul că stătea complet acoperită cu pătura însă parcă începea să nu o mai suporte deloc. Opri televizorul și urcă la etaj.

Aruncă o privire în camera lui Jackie, dar rămase pe hol: era exact cum o lăsase, dormind pe-o parte și sforăind ușor. Mama părea extrem de fragilă și de inofensivă.

În loc să meargă în dormitorul ei cu aer condiționat, Grace se încuie în baie. Își lăsă cămașa de noapte pe capacul toaletei și intră în duș fără să mai aștepte să vină apa caldă. Stropii reci îi căzeau pe trup. Era exact ce își dorea, ce-i trebuia, și închise ochii, bucurându-se de acest lux. Însă curând ideea se dovedi a fi o greșeală – vedea lucruri nasoale când închidea ochii. Miguel conectat la un ventilator. Hope la ea în pat, lipsită de viață.

Oare chiar mi-am omorât sora?

În timp ce își usca părul, își aminti ce îi spusese Jackie despre perna pe care o găsise. Despre picăturile de sânge. Și, potrivit spuselor mamei, perna fusese pe capul lui Hope, nu sub el. Însă Hope chiar ar fi putut suferi o criză de epilepsie. Iar perna ar fi putut să fie smulsă de sub cap dacă trupul ei s-ar fi zbătut cu forță în pat. Doar pentru

că mama credea într-un anumit scenariu nu însemna neapărat că are și dreptate. Îi venea greu să accepte faptul că Jackie purtase cu ea această informație bolnavă timp de 25 de ani.

Deloc de mirare că nu a vrut să facă parte din viața mea.

Grace își apăsă degetele de faianța de pe perete, simțind nevoia de un sprijin. Dintr-odată, trebuia să își privească trecutul cu alți ochi. Oare Jackie fusese mai mult decât o mamă care jelea în sinea ei? Oare fusese și o mamă cu un secret teribil legat de fata care îi mai rămăsese în viață? Oare era posibil ca Jackie să se fi simțit tulburată în prezența ei din pricina a ceea ce știa – a ceea ce *credea* că știe?

Era ca și cum se uita la *Al șaselea simț* pentru a doua oară, urmărind scenele de început în timp ce înțelegea cu mult mai multe. Grace își reaminti în sinea ei că Jackie putea să creadă ceva ce *nu era* adevărat. Totuși, i se părea fascinant să chibzuiască la posibilitatea ca, în toți acești ani, Jackie să o fi protejat prin faptul că nu recunoscuse niciodată ce suspecta de fapt.

48.

Grace nu voia să-și îngăduie să tragă un pui de somn. Odată ca niciodată, mama ei îi sugerase o strategie: să rămână trează pe timpul zilei ca să poată merge la culcare într-o stare de epuizare completă. Avu grijă să fie tot timpul ocupată: curățenie, spălat de rufe, perierea blănii lui Coco și așezarea proviziilor după ce sosieră. Când se simți suficient de întremată ca să poată face față, o sună pe asistenta care se ocupa de Miguel. Dură ceva, și fu lăsată să aștepte de mai multe ori și transferată prin tot spitalul. Îi ceru scuze asistentei pentru că-i „rătăcise" numărul (și se blestemă în sinea ei pentru că nu depusese mai multe eforturi în timpul apelului de dimineață).

Asistenta lui Miguel, Kerry, o liniști imediat pe Grace. Părea extrem de sigură și de competentă. Când îi spuse că Miguel e stabil, pe Grace nu o mai irită ca atunci când i se spusese că prietenul ei se află într-un salon normal; acum însemna că e ceva crucial. Kerry îi explică faptul că pentru Miguel era important ca nivelul de oxigen din sânge să nu scadă sub un anumit număr. Nivelurile lui tot crescuseră și scăzuseră atunci când avusese doar o canulă nazală, însă acum, că era intubat, nivelul rămânea constant.

— Cât va trebui să rămână intubat? întrebă Grace.

— Asta-i întrebarea de un milion de dolari. Tot ce înseamnă recuperare va fi mai ușor cu cât petrece mai puțin timp conectat la tubul de oxigen și sedat la terapie intensivă. Dr. Bihariya îl va evalua cel puțin o dată pe zi ca să vadă dacă starea i s-a îmbunătățit suficient pentru a fi extubat.

— Asta înseamnă…

Grace nu prea știa cum să-și continue întrebarea. Auzise prea multe povești la televizor despre mama sau soțul cuiva care, după conectarea la un

tub de oxigen, nu-și mai revenise. Pentru prea mulți, tubul de oxigen era începutul unui declin ireversibil.

— Nu înseamnă doar… Glasul i se frânse iar, dar reuși să adauge: începutul sfârșitului?

— Nu, nu asta înseamnă. Pentru pacienții mai în vârstă poate fi mai greu să oprească spirala descendentă, mai cu seamă dacă au deja afecțiuni cronice. Însă Miguel nu mai are nicio altă problemă de sănătate, și altminteri e tânăr și puternic. În timp ce mașinăria îl ajută să respire, restul sistemului său imunitar se poate concentra la înfrângerea virusului. Nu-ți pierde speranța!

— Bine!

Grace nu o interpretase așa – că mașinăria e un ajutor, că îi oferă corpului său un răgaz. Era o imagine mai plăcută la care să se concentreze. Coco i se cățără în poală. Poate știa și ea că stau de vorbă despre tăticul ei. Grace începu să o mângâie, iar blana moale pisicii o ajută să rămână calmă.

— Ești desemnată ca unicul vizitator al lui Miguel. Familia lui nu locuiește în oraș, și se pare că ai lui au și ei o groază de probleme pe cap. Permitem accesul vizitatorilor la terapie intensivă numai cu echipament de protecție complet: salopetă, mănuși, mască și ochelari de protecție.

— Mi-ar plăcea, chiar mi-ar plăcea, însă am fost și eu expusă. Încă mai sunt în autoizolare.

— A, în regulă! Cum te simți?

— Deloc grozav. Mama e destul de bolnavă, locuiește cu mine, însă nu știu dacă este vorba de virus.

— Puteți veni amândouă ca să vă testați, dacă îți faci griji

— Mai vedem. Respirăm bine amândouă, așadar…

— Atunci e bine. Știi că suntem aici. Avem iPaduri și putem ține legătura pe FaceTime cu voi – e și asta o opțiune.

Grace se bucura că Miguel e pe mâinile lui Kerry; Kerry avea soluții. Zile la rând, Grace avusese doar senzația unui dezastru iminent, însă poate că asistenta avea totuși dreptate: Grace nu trebuia să-și piardă speranța.

Kerry îi explică apoi cum funcționează turele asistentelor de la terapie intensivă și o încurajă pe Grace să sune direct la acel număr ori de câte voia noutăți.

— Aici e mereu cineva.

— Mulțumesc! Poate data viitoare am putea folosi iPadul, în caz că mă poate auzi și Miguel? I-aș putea spune cât de mult îl iubesc.

— Desigur!

Chiar dacă fusese un telefon folositor și se încheiase cu și mai multe mulțumiri, la final, după ce închiseră, Grace izbucni în lacrimi. I se părea și mai real decât înainte. Acum era un joc de așteptare, iar nivelul lui de oxigen o mai putea lua doar în două direcții: în sus sau în jos.

•

Jackie era pregătită să mănânce după-amiază, mai târziu. Grace îi mai aduse niște apă și recipiente de o porție cu piure de mere și iaurt. Rămase lângă patul mamei și o urmări cum mănâncă hrană ușor de înghițit, evaluându-i în acest timp starea generală de sănătate atât cât îi permitea simpla observare a bolnavei. Jackie avea părul lipit de o parte a capului; somnul îi crease o adevărată creastă. Mâinile îi tremurau. Pielea îi părea iar aproape semitransparentă, ușor vineție, ca atunci când venise încoace.

— Simți că ai febră? o întrebă Grace, însă Jackie clătină din cap. Nu mai am baterie la termometru, dar am comandat unul nou. Pot suna la un doctor să vadă dacă e cazul să mergi să fii testată.

— Nu am luat virusul.

— N-ai de unde să știi.

Jackie își linse linguriță, încuviințând din cap.

— Nu mai pot să o neg. Voiam, pentru că mi-era teamă, însă… Am și eu ce-a avut Robert.

— Și anume?

Mama rămase privind undeva în depărtare și ridică din umeri.

— Ceva ce nu înțelegi până nu vezi cu ochii tăi și o simți pe pielea ta. A fost greu să-l văd cum i se deteriorează starea. Și comportamentul lui… Inițial îi purtam pică, deoarece credeam că se comportă brutal. Însă apoi am ajuns să constat că tot ce pierduse din punct de vedere fizic câștigase din punct de vedere mental. Și nu era doar răutăcios… La fel de dur era și cu el însuși cum era și cu mine. Treptat-treptat, am început să înțeleg… puterea adevărului.

Grace își dădu seama că nu mai putea aștepta săptămâni întregi sosirea termometrului; trebuia să ia unul nou, chiar dacă nu avea toate dotările, odată cu următoarea comandă de la băcănie. Jackie putea pretinde că n-are febră, însă privirea sa avea ceva ciudat în ea. Un soi de entuziasm plin de energie. Nu se comporta și nici nu părea pe deplin prezentă, ceea ce o făcea pe Grace să se întrebe dacă ea însăși arăta la fel în minutele sau orele de după visele acelea tulburătoare.

— Te simți mai bine? Te ajută dacă dormi?

Pe jumătate se aștepta să vadă cum Jackie începe să descrie nenumăratele ore încărcate de coșmaruri.

Chiar l-am văzut pe tata?

— Mă simt mai bine pentru că mi-am acceptat în sfârșit soarta. E un adevărat dar să văd în sfârșit totul și pe toți așa cum sunt.

Grace își dorea să se poată întoarce la Miguel și să facă schimb de rânjete cu el, neliniștiți și amuzați, în timp ce ar fi împărtășit în mod telepatic faptul că înțelegeau amândoi că sunt martorii unei stări tot mai grave. Jackie vorbea de parcă se afla sub influența unui delir religios sau a febrei, însă

Grace își înfrână imboldul de-a emite vreun comentariu sarcastic.

— Mai vrei să mănânci ceva?

Grace puse recipientele goale unul într-altul, pregătită să se întoarcă la parter. Camera era mai puțin înspăimântătoare atunci când Jackie era trează, dar chiar și-așa…

Mama îi ignoră întrebarea și-și continuă șirul ideilor:

— Înainte ca Robert să moară, și-a recunoscut multe greșeli. Greșeli pe care le făcuse cu prima soție – că o înșelase și îi ascunsese multe lucruri. Și, deși fusese un tată bun în anii din urmă, ajunsese să priceapă că fusese totuși și un părinte neglijent. Nu avusese senzația, pe când era mai tânăr, că ceva ce-ar fi putut spune sau face ar fi avut vreun impact asupra fiilor săi, așa că o lăsase pe Clara să se ocupe de copii. Abia când și aceștia au devenit la rândul lor tineri adulți și a văzut și el direcția în care o apucaseră – egoiști, încăpățânați – a început să le dea sfaturi demne de un tată. Relația cu ei s-a îmbunătățit considerabil, cu toate că se vedea nevoit să admită că nu îi mai putea schimba; treaba lui acum era să-i accepte așa cum sunt.

Grace ridică o sprânceană. Oare se îndreptau spre o scuză sau o recunoaștere a faptului că mama ei o judecase prea aspru?

Jackie avea în continuare privirea ațintită în depărtare; abia părea conștientă că e și Grace aici, lângă ea, dorindu-și din tot sufletul să plece.

— Robert n-a înțeles niciodată cu adevărat cum de noi două am ajuns să ducem vieți separate. A acceptat-o și nu m-a presat niciodată… până când boala i s-a agravat foarte mult. Apoi m-a acuzat de foarte multe lucruri dureroase. Că te-am abandonat. Se întreba dacă nu cumva eram mult mai indiferentă – egoistă – decât înțelesese el de fapt. Dacă nu cumva fusesem un părinte din acela *rece* care detesta toate responsabilitățile pe care le

presupunea creșterea unor copii. Iar apoi, în final, am început să-i spun. Despre faptul că-l așteptasem pe Paul. Și că-mi dorisem să mă mărit și să devin gospodină. I-am povestit mai multe despre Hope.

Mama își răsuci capul și-i întâlni în sfârșit privirea lui Grace. Expresia aceea distantă dispăruse până la urmă, în locul ei era ceva rece și de nepătruns; Grace se dădu un pas în spate.

— El a fost prima persoană căreia i-am spus. Ce-ai făcut.

Grace închise ochii și clătină din cap.

— N-am…

Însă pe Jackie n-o interesa ce avea de zis fiica ei.

— El m-a ajutat să înțeleg ce responsabilitate am – trebuia să încetez să mai evit trecutul și să-l accept cu fruntea sus. Îl ignorasem, după cum ignorasem și consecințele păstrării acelui secret. Iar el mi-a zis că, după ce avea să moară, să vin la tine și să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— I-am spus că nu cred că o să recunoști vreodată, că deja blocaseși tot. Iar el mi-a reamintit că misiunea mea nu e să te *schimb* dacă nu-ți dorești așa ceva. Dar trebuie să încerc și să clădesc o punte între noi, și să-ți ofer pe tavă bucata lipsă a vieții tale. Acum depinde de tine dacă vei pune totul cap la cap. Nu m-am distanțat de tine din toate motivele pe care pesemne ți le-ai imaginat – poate tu crezi că acestea sunt mult mai grave. Însă te-am mințit ca să te protejez. Nu voiam să mai pierd încă o fiică, dar mult prea mult timp ai fost doar o reamintire a tuturor greșelilor pe care le-am făcut. A tuturor lucrurilor pe care nu le mai puteam desface. Însă Robert m-a ajutat să văd că nu sunt complet neajutorată. El mi-a dat… puterea adevărului.

Jackie închise ochii și se lăsă la loc pe pernă, cu un zâmbet senin pe chipul răvășit.

— Acum îți aparține. Fă ce vrei cu el!

Grace își dădu ochii peste cap și ieși din cameră. Era tentată să tragă ușa după ea – să-și lase mama să depună ceva mai mult efort dacă avea nevoie de ajutor –, dar Fiica Bună care era ea o lăsă deschisă.

49.

Ce naiba o apucase pe mama ei? Chiar credea că e vreun soi de înger răzbunător? Grace nu-l cunoscuse suficient de bine pe Robert ca să-l poată bănui de plantarea unor astfel de căcaturi în mintea lui Jackie în timp ce își dădea sufletul. Poate că mama ei o luase razna din cauza durerii, iar în toate aceste săptămâni se chinuise să rămână cât de cât cu mințile întregi. Se spune că boala scoate la iveală adevăratul caracter al unei persoane – simțul umorului, o deznădejde plină de răutate sau o acceptare senină. Poate că Jackie suferea de complexul salvatorului, oricât de sucit ar fi putut să fie acesta.

Grace trânti linguriţa în chiuvetă şi aruncă la gunoi recipientele de plastic. Nu-i era foame, dar scoase înghețata din congelator și-și puse un pic într-un castron. Tunetul bubui în spatele ei, așa că deschise ușa ca să se uite la cer. Devenea tot mai întunecat. Se uită la el prin ușa de plasă în timp ce-și lingea răsfățul rece și cremos. Tentaculul unui fulger lumină tot cartierul, urmat rapid de trosnetul asurzitor al unui tunet.

Misiunea ei era să găsească în continuare noi moduri de a se menține distrasă. Urmărirea unei furtuni n-ar fi fost prima ei alegere, dar măcar era ceva un pic diferit. În vreme ce înghețata o făcea să se simtă bine când îi aluneca pe gât, abia dacă era conștientă de gustul ei. Acuzația mamei sale începea să devină o boală în sine, un parazit ce-și făcea loc prin fluxul sangvin al lui Grace, prinzându-și bine odraslele de organele ei. Era o idee cu care se putea consola singură: posibilitatea ca Jackie să *creadă din greşeală* în ceva. Însă acum Grace înțelegea faptul că mama ei discutase această chestiune și cu Robert, ceea ce însemna că nu e deloc o invenție nouă, menită să o zdruncine pe Grace. Doar dacă nu cumva bucata cu Robert

nu era doar o parte a unei înșelătorii mult mai complexe.

Nimeni întreg la minte n-ar fi creat o minciună atât de elaborată. Însă asta o lăsa pe Grace tot nelămurită, fără a ști sigur dacă Jackie o luase razna sau… Grace fusese la un moment dat sută la sută sigură că versiunea mamei ei despre moartea lui Hope nu avea cum să fie adevărată. Acum era doar 70 la sută sigură. Uneori și mai puțin.

Ploaia începu să izbească cu furie ușa de plasă, iar Grace închise repede ușa din spate și o încuie. Se întoarse la cuibușorul său din living, mult prea conștientă de existența ei desprinsă din *Ziua cârtiței.* Nu cumva deja trăia această zi de-o săptămână încoace? Râzând în sinea ei în timp ce răsucea ideea în minte, porni televizorul ca să verifice vremea, de parcă nu știa deja că s-ar putea să plouă. Dădu pe un post local unde în partea de jos a ecranului se afla un banner roșu ce emitea avertizări de inundații și furtuni extrem de puternice. După alt ropot de tunete, Coco veni în fugă și se ghemui la picioarele lui Grace.

— E-n regulă, Coco!

Începu să mângâie pe cap felina cuprinsă de neliniște. Grace și pisica săriră amândouă în sus când auziră un zgomot necunoscut, un răpăit ca de tobă ce se izbea cu forță în geamuri. Însă nu trăgea nimeni în ferestre – era grindină, care devenea tot mai puternică de la o clipă la alta.

Coco țâșni în sus pentru a găsi o ascunzătoare mai potrivită (probabil sub patul lui Grace), în vreme ce Grace se repezi la fereastra cea mare și întunecată pentru a urmări spectacolul. Nu era cea mai inteligentă idee să stea lipită de un geam pe o asemenea furtună – în Pittsburgh avuseseră loc câteva tornade de-a lungul timpului –, însă noutatea fenomenului îi oferea ceva fiori. Grindina, mare cât niște bile de gumă – din cele mari, care costau 25 de cenți pe când era ea copil –, lovea cu furie în geamuri. Iar apoi direcția

vântului se schimbă, iar grindina începu să lovească în lateralul casei.

Curentul electric clipi și se opri, luând cu el și lumina puternică a televizorului și a corpurilor de iluminat.

Eram oarbă – și orbită – într-un vis.

În grădina din spate ai fi zis că ninsese. Grindina se adunase în locurile mai joase. Grace nu mai văzuse niciodată o grindină care să țină mai mult de un minut. Rânji, cucerită de spectacolul Mamei Natură. O creangă din cel mai înalt copac al vecinilor ei se rupse, făcând-o să icnească atunci când se prăbuși pe pământ. Apoi îi trecu prin minte că lumina încă era oprită, și, dată fiind forța vântului, ploaia ce nu mai înceta și greutate distrugătoare a grindinei, firele de curent puteau să fie rupte. Cel mai mult timp rămăsese fără curent vreo două ore, maximum. Chiar și atunci i se păruse mult prea mult, dar acum avea o senzație tot mai acută că această furtună, care meritase un cod roșu, era mai rea decât orice altceva trăise până în momentul de față.

•

Entuziasmul ei se evaporă cu totul când începu să plouă cu găleata. Tunetul și grindina plecaseră să bombardeze alt cartier, lăsând Greenfieldul murat și buimăcit. Furtuna reprezentase o diversiune mult râvnită, iar Grace era aproape tristă să o vadă dispărând. Mai rămase vreun minut la fereastră, urmărind cum bobițele de gheață se topeau în noroiul de vară.

Și acum, ce?

Apunea soarele. În casă era straniu de multă liniște fără huruitul constant al aerului condiționat și al frigiderului. *Of, căcat!* Păși în bucătărie și rămase uitându-se la aparatul tăcut și plin de mâncare nouă-nouță ce se putea strica foarte repede. Cu siguranță curentul urma să revină înainte să se strice toată mâncarea, nu? Cochetă cu ideea de-a mânca și restul înghețatei. Nu avea

importanță dacă se dezgheța pâinea feliată veche – tot rămânea bună de mâncat; același lucru era valabil și pentru o sticlă de lapte dulce topit.

În timp ce se pregătea să salveze înghețata, îi trecu prin minte că tot ce se afla în frigider ar putea ține mai mult dacă nu deschidea ușile. Își retrase mâna, însă acum i se făcuse foame, dat fiind că nu mai avea acces la mâncarea pe care tocmai o cumpărase. Într-o succesiune rapidă, elimină toate lucrurile pe care nu le putea mânca: un castron cu cereale (nu fără a pune în pericol laptele din frigider); floricele (nu fără cuptorul cu microunde); ravioli congelate cu sos la borcan (nu și nu). *Futu-i!* Aragazul electric era, fără curent, o cutie șmecheroasă, dar moartă.

Scotoci prin sertarul cu ustensile în căutarea unei lanterne.

— Oh!

Uitase complet de chestia veche și zăngănitoare pe care o strângea acum în mână. Avea probabil vreo 25 de ani și funcționa cu niște baterii cilindrice zdravene. Apăsă butonul și descoperi plăcut surprinsă că emite o lumină galbenă, slabă. O stinse ca să economisească bateriile și-și vârî iar mâna în sertar, pipăind cu degetele în căutare obiectului pe care spera să-l găsească. Îi luă cam un minut să-l dibuie în toată harababura, dar în final recuperă mica lanternă cu LED pentru breloc. O persoană mai practică ar fi avut un asemenea obiect prins de chei; Grace însă prefera brelocuri kitschoase și inutile.

Lanterna miniaturală era incredibil de puternică, însă raza îi era îngustă și concentrată precum una laser. Era mai bine decât nimic. Grace mai avea vreo două lumânări decorative în living, însă simțea anumite rezerve dacă să le aprindă sau nu. Își aducea aminte foarte clar o poveste de groază de-a lui Miguel când Coco se suise o dată pe masă și trecuse țanțoș pe lângă lumânările lui romantice – și-i luase coada foc. Spera că lanternele îi sunt

suficiente; spera că nu avea să rămână prea mult în întuneric.

Ca o Fiică Bună ce era, începu să urce scările – uimită să descopere cât de întunecată îi era deja casa. Numai livingul mai beneficia de o fereastră de lumină ce-aducea cu un tablou, și chiar și acel unic avantaj se micșora odată cu cerul tot plin de nori și noaptea ce se apropia din ce în ce mai amenințător. Peste alte 30 de minute avea să fie prea întuneric ca să mai vadă ceva.

— Mamă?

Grace ajunsese lângă pat. Fără ventilator, aerul părea mai dens și mai cald. Jackie se foi un pic.

— Mamă? S-a luat curentul. Îți las o lanternă.

Grace aprinse lumina lanternei pentru a i-o arăta și apoi o așeză pe noptieră, pentru ca Jackie să ajungă la ea.

— Furtuna?

Jackie părea la fel de ametită pe cât arăta.

— Da! Una cu adevărat puternică. Ai grijă dacă trebuie să te ridici. Ai nevoie de ceva? Vrei să-ți deschid geamul?

— Nu! E-n regulă!

Mama se rostogoli pe o parte și adormi la loc.

Când Grace coborî iar la parter, Coco veni pe urmele ei. Acum pisica părea în ordine, dat fiind că nu se mai vedeau și auzeau fulgere și tunete, și, spre deosebire de Grace, ea se putea descurca perfect în întuneric. Grace se opri în living, neștiind ce să facă în continuare. La televizor nu se putea uita. Nici pe internet nu putea intra. Ce-i mai rămânea de făcut? Îl auzi pe Miguel pufnind exasperat și sugerându-i să citească o carte. Însă și dacă ar fi avut ceva ce să vrea să citească, nu i-ar fi fost ușor s-o facă în raza aproape orbitoare a micuței lanterne cu LED.

Își verifică telefonul, dorindu-și să se fi gândit să și-l încarce mai devreme. Mai avea 58% baterie. Oricât de tentată se simțea să-l folosească pe post de sursă de distracție, știa că ar fi fost mai bine să-l

păstreze pentru cazuri cu adevărat urgente. Însă dădu totuși un telefon, la Duquesne Light, pentru a anunța că rămăsese fără curent.

Vocea robotului o informă că știu și ei de o pană de curent în Oakland, Squirrel Hill și Hazelwood. Era o veste proastă: însemna că furtuna afectase o mare parte dintre cartierele aflate în extremitatea estică a orașului. Vocea estima că lumina urma să revină până la 23.30. Acum era aproape 20.30. În timp ce Grace se obișnuia cu semiîntunericul tot mai adânc, și-i închipui pe alții în casele și apartamentele lor, neștiind ce să facă și stând acolo în carcasele golite de viață ale caselor lor lipsite de tehnologie.

Se întinse pe canapea. Deocamdată, cu ușile și ferestrele închise, camerele mai păstrau ceva din răcoarea produsă de aerul condiționat. *La fel și frigiderul.* Plictiseala îi provoca somnolență – senzație cu care Grace nu se mai putea lupta. Camera devenea tot mai întunecoasă, până ce, în final, nu-i mai rămase chiar niciun motiv să rămână cu ochii deschiși.

50.

Grace pregătea masa în sufragerie, asezând cu meticulozitate tacâmurile și împăturind șervetele de cârpă, tulburată întrucâtva de prezența unui musafir la cină. Făcuse lună în toată casa, de sus și până jos, și, cu toate că se oferise să comande ceva special, acum se bucură că mama ei era cea care se ocupa de gătit. Arome amețitoare, delicioase, umpleau aerul.

Se auzi o bătaie la ușa din față.

— A venit! strigă Grace înspre bucătărie, apoi se repezi la ușă și-o deschise. Bună! Bine ai venit!

Iat-o aici, un adevărat adult! Hope. Îmbrăcată cu haine fine. Grace nu-și putea permite să cumpere îmbrăcămintea creată de sora ei, iar, prin comparație, se simțea precum o păpușă de hârtie ce purta imitația unei rochii create de-un copil. Hope trecu pe lângă ea, iar Grace nu observă cum sora ei trecuse de scări: în clipa asta era afară, iar în următoare era deja înăuntru. Jackie se năpusti afară din bucătărie și-și aruncă brațele în jurul lui Hope.

— O, draga mea, arăți splendid!

O sărută pe ambii obraji.

Grace rămase rezemată de perete, ferindu-se din calea lor, și se uită ceva mai bine la sora ei. Hope purta pantaloni largi cu același model viu colorat ca și bluza. Grace nu fusese niciodată în stare să creeze o asemenea ținută elaborată pentru Mona și Rona, în primul rând pentru că nu putea desena suficient de bine. Numai cei bogați se puteau înveșmânta cu materiale atât de țipătoare, cugetă ea. Când o făceau cei săraci, pe ei arătau stridente și ieftine. Sora sa avea părul lung și blond răsucit într-un coc. Unghiile îi erau perfect manichiurate și date cu ojă, iar în urechi avea niște smaralde încrustate în aur.

Hope își ghidă scaunul în sufragerie, ignorând-o pe Grace de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo. Aceasta rămase ascunsă în prag preț de câteva clipe, ascultându-le pe Jackie și Hope, care trăncăneau în camera cealaltă. (Vorbirea lui Hope se mai îmbunătățise întrucâtva față de articularea haotică din copilărie.) Grace se uită la ea însăși. Unghiile îi erau inegale, iar oja i se ciobea. Pantofii îi păreau ponosiți și uzați, iar îmbrăcămintea luată la reducere din Shadyside îi era cam strâmtă. În fine! Nu era deloc o surpriză că nu putea concura cu sora sa – cu toate că fusese o adevărată surpriză faptul că Hope catadicsise să se întoarcă în Pittsburgh pentru a vedea noua ei casă.

— Căsuța ta e adorabilă! zise Hope după ce Grace li se alătură în sufragerie.

Cât rămăsese Grace acolo în prag? Jackie pusese deja primul fel în farfurii pentru ea și Hope. Lumânările erau aprinse, și beau vin. Grace se duse repede în bucătărie ca să-și pună și ea ceva în farfurie.

Jackie stătea în capul mesei, așa că Grace se așeză față în față cu sora sa. Mișcările lui Hope, deși încă țepene și uneori smucite, erau mai reușite ca odinioară. Acum era capabilă să mănânce singură fără să mai verse prea mult pe hainele ei minunate. *Poate de-asta și poartă modele atât de fistichii.*

— Am înrămat articolul din *Vogue,* toate paginile – sunt extrem de mândră de tine!

Jackie se uita la Hope cu o expresie radioasă.

— Mulțumesc! Trebuie să vii și tu la New York la săptămâna Modei. Poți veni și la prezentarea de la Paris, dacă vrei.

— Sună foarte palpitant, dar eu nici măcar nu am pașaport.

Grace le urmărea cum interacționează. Iată singurele ei rude cunoscute, și se purtau ca niște străine!

— Și tu ce-ai mai făcut, Grace? o întrebă sora ei. Tot la același coafor?

Un apropo subtil la lipsa ei de ambiție?

— Da!

— Cred că te descurci bine.

Comentariul lui Hope era o referire la cei patru pereți înguști ai „căsuței" lui Grace.

În loc să-i răspundă, Grace își turnă un pahar de vin roșu-închis. Și bău din el.

Mâna lui Hope se mișcă greșit dintr-odată și-și lovi paharul, trimițându-l pe jos, unde se sparse.

— Ups! Îmi pare rău!

Greu de crezut că lui Hope chiar îi părea rău; pe buze avea un surâs. Grace ocoli masa ca să curețe ce vărsase sora sa. Adună cioburile paharului și le puse în palma făcută căuș.

— Mai e nevoie de niște șervețele de hârtie, murmură, ridicându-se în picioare, cu capul plecat, incapabilă să se abțină să se comporte ca o servitoare ascultătoare.

Când trecu pe lângă scaunului lui Jackie în drum spre bucătărie, mama se ridică brusc. Trase cu ambele mâini de bluza lui Grace – și i-o smulse de pe ea.

— Folosește asta!

Grace rămase nemișcată, în stare de șoc, cu cioburile în mâini și cu coatele lipite de burtă pentru a-și acoperi sutienul acum expus. Jackie îi aruncă bluza sfâșiată în față și se așeză la loc.

— O să te tai. Aruncă-le aici!

Mama întinse spre ea tocmai paharul cu vin al lui Grace, dând de înțeles că trebuie să-l folosească pe post de coș pentru rămășițele sfărâmate ale paharului lui Hope.

Derutată și nesigură cum să reacționeze, Grace își goli mâinile în pahar. Vinul bâltâcâi ușor când în el căzură fragmentele de sticlă. Apoi Jackie așeză paharul în fața scaunului lui Grace, ca și cum aceasta ar mai fi putut să bea ce mai rămăsese după ce urma să se așeze la masă. Bluza smulsă de

pe ea îi atârna pe un braț. Sora și mama ei începură iar să mănânce, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în vreme ce Grace rămăsese pe jumătate dezbrăcată. Se simțea prea umilită ca să protesteze, iar bluza era oricum distrusă, așa că se așeză în genunchi lângă scaunul cu rotile al surorii sale și începu să șteargă afurisitul de vin.

— Gata pentru felul următor?

Întrebarea îi era adresată lui Hope.

— Da, te rog! Ai devenit o bucătăreasă minunată!

Cu aplombul unei ospătărițe de talie mondială, Jackie luă farfuria lui Hope și apoi pe-a sa pentru a le duce în bucătărie.

Grace simți o picătură de apă căzându-i pe pielea spatelui. Ridică privirea și văzu chipul lui Hope aplecat deasupra sa. Aceasta bea dintr-un pahar cu apă; Grace crezu că avea de gând să-l arunce și pe-acesta pe jos sau să i-l trântească în cap. Încă o picătură rece ca gheața îi lovi pielea, iar Grace își dădu seama că era de fapt condensul ce picura de pe pahar. Hope își lăsă apa jos, însă continuă să o fixeze cu privirea pe Grace, rămasă în continuare în genunchi.

— Ești furioasă că nu te-am invitat și *pe tine* la New York? Sau la Paris?

Grace ridică din umeri. Chiar nu era mare iubitoare de călătorii, așa că nu-i păsa deloc de săptămâna Modei. Însă omisiunea intenționată a surorii sale o cam ustura, lucru pe care Hope cu siguranță îl știa.

— Ei, dacă nu voiai să te simți lăsată pe dinafară, n-ar fi trebuit să mă omori.

•

Grace se trezi însetată. În casă era întuneric beznă și straniu de liniște. Pipăi pe măsuța de cafea până când găsi lanterna miniaturală. O aprinse și merse în bucătărie. Visul o lăsase cu o dorință puternică să bea apă rece ca gheața, dar cel mai bun lucru pe care-l putea face fără să deschidă

frigiderul era să lase să curgă mai mult apa la robinet. Bău cu lăcomie, dorindu-și să fi fost mai rece, și-și reumplu paharul înainte să revină în living.

Când își verifică telefonul, văzu că era trecut de miezul nopții. Sună iar la Duquesne Light, iar de data asta mesajul robotului îi spuse că speră ca lumina să revină înainte de patru dimineața, însă, având în vedere că „erau pene de curent în multe locuri", putea să fie și mai târziu. Cu raza subțire a lanternei ațintită spre podea, porni în sus, pe scări, pentru a merge la baie. Nu se mai deranjă să închidă ușă. După ce termină cu toaleta, cu toate că nu era nimic în neregulă cu țevăria, nu se mai sinchisi să tragă apa. Lumea se sfârșea – și afară, și înăuntru. Avea tot dreptul să renunțe la dotările civilizației.

Singură în întuneric, fără nicio cale de scăpare, se întinse la loc pe canapea și speră că somnul avea să se întoarcă în curând. Nu cu mult timp în urmă, voise să evite să adoarmă ca să nu mai viseze. Însă acum era mai rău dacă rămânea trează, pradă propriilor gânduri. Își putea spune că toate coșmarurile nu sunt reale, și găsea un pic de liniște în asta. Însă în absența lor, în zorii zilei, se trezi în fața posibilității tot mai amenințătoare a ceva ce nu putea să înfrunte.

•

Barbara se ținu până la urmă de cuvânt cu petrecerea de pensionare și o organiză la LeMont, simandicosul restaurant de cinci stele din vârful Mount Washington. Grace își dorise dintotdeauna să meargă acolo, și-n vreme ce colegele ei se adunară laolaltă cu cocteilurile lor ca să bârfească, ea rămase să se uite la incredibila priveliște oferită de asfințit asupra orașului și a râurilor sale.

Miguel i se alătură și el, admirând panorama.

— Aproape că face să merite că ne-am pierdut slujbele.

Grace îi aruncă un rânjet ironic.

— Nu chiar.

— Continuă să bei, Barbara ne-a gratificat cu un open bar!

Grace merse prin salon și se apropie de bar, unde comandă un martini artizan. Nu era genul de băutură pe care și-o lua sau permitea de obicei, însă era o ocazie specială – și nici nu trebuia să și-o plătească. Se simțea un pic precum Cenușăreasa în rochia strălucitoare și pantofii cu toc și baretă; dacă avea destul noroc, iar noaptea mergea bine, atunci n-avea să se transforme la loc într-un dovleac (sau era țărancă?) până *cu mult* după miezul nopții.

Se alătură apoi grupului vesel de colege de muncă.

— Rochia ta e fabuloasă! o lăudă Allison, dând pe gât ce-i mai rămăsese din băutură.

— Chiar e, se arătă de acord Barbara. De unde ai luat-o?

— E un design de-al surorii mele.

Grupul începu să murmure apreciativ și laudativ, cu toate că Grace – care se uita în jos la materialul licăritor – se simțea dintr-odată nesigură c-ar fi trebuit să-i atribuie lui Hope toate meritele. Nu Grace fusese cea care schițase inițial această rochie pentru Mona?

Colegele sale izbucniră în hohote de râs, aruncând priviri spre ea. Grace zâmbi nesigur, întrucât nu auzise gluma.

— Ce-am ratat? șopti către Miguel.

Când se întoarse însă, văzu că acesta nu-și dezlipea de buze un cocteil, ci o mască de oxigen.

— Îmi pare rău, Grace! rosti el. Ai tras paiul mai scurt.

— Ce pai? N-am tras niciun pai.

Coafezele își dădură capetele pe spate și începură iar să râdă. Grace nu știa ce se întâmplase, însă cumva ea era cea care se preschimbase în bufon, în motivul de distracție involuntar al întregii petreceri. Se uită la Miguel,

cerându-i parcă ajutorul, vrând să fie liniștită, însă acesta era ocupat cu masca de oxigen prin care trăgea aer.

— Cine e prima? întrebă Barbara.

Allison flutură prin aer o mână moale, de femeie beată.

— Eu, eu, eu!

La ce să fie prima?

Allison se apropie de ea, fluturându-și prin aer foarfecă preferată. Oare avea de gând să o tundă pe Grace?

Se dădu înapoi, cu fața la Allison.

— Ce faci…?

Înainte ca întrebarea să fie rostită complet, Allison se aplecă în față și-i tăie cu foarfecă una dintre bretelele rochiei. Grace scoase un sunet ca și cum ar fi fost rănită, însă practic nu simțea durere fizică. Își strânse la piept materialul distrus, încercând să-și țină rochia pe ea. O mie de acuzații îi roiau furios prin minte – *Nemernico! Ai distrus rochia lui Hope! Ce dracu' e-n neregulă cu tine?* Dar, înainte să apuce să protesteze, Demetri făcu și ea un pas în față, cu foarfecă scânteind, și îi tăie o mână.

Poftim?

Grace deschise gura ca să țipe, dar nu scoase niciun sunet. Capul refuza să i se răsucească, iar gâtul nu voia să i se îndoaie, însă reușea să-și vadă celălalt braț cu ajutorul vederii periferice… Era făcut din carton, precum cărțile de joc. Era bidimensională. Mâna ei din carton de carte de joc plutea către podea.

Una câte una, coafezele se apropiară, cu foarfecile de tuns părul pregătite. Făceau câte o tăietură rapidă ici, colo. *Țac-țac-țac-țac!* Când păși înapoi pentru a-și admira opera, Grace văzu că splendida ei rochie de hârtie era pe jos, tăiată în bucăți. Celălalt braț al ei era și el pe jos, așa că acum nu-și mai putea acoperi sinele din hârtie

despuiat. Colegele ei rânjeau și dădeau aprobator din cap, încântate de măcelul pe care-l făcuseră.

Niciun sunet nu ieșea din gâtul lui Grace, și descoperi că gura îi rămăsese blocată într-un „O” neauzit. Încercă să-și răsucească trupul înspre Miguel, având nevoie de protecția lui, însă mișcarea o făcu să-și piardă echilibrul. Simți cum se răstoarnă pe spate, însă căzu ușor, alunecând pe spate către cele care o torturaseră. Femeile se opriseră din vorbit și acum beau, ignorând-o pe Grace, un covoraș din hârtie, la picioarele lor. Șeful de salon veni să le conducă la masa lor. Fără să stea deloc pe gânduri, femeile călcară peste Grace, rămasă cu privirea pironită în tavan, și o lăsară acolo.

51.

Grace își dădea seama fără să se mai ridice de pe canapea că încă nu venise curentul. Frigiderul nu scotea niciun zgomot. Niciun corp de iluminat nu era aprins. Era recunoscătoare pentru lumina dimineții, o pauză binevenită de la întunericul apăsător. Coco era rășchirată pe măsuța de cafea lângă ea, dormind liniștită. Chiar nu mai conta cât era ceasul (6.49), nici când credea Duquesne Light că avea să revină curentul – însă ea tot sună. La unu după-amiaza. După ce se înșelaseră asupra estimărilor precedente, Grace chiar nu le mai credea minciunile.

Noaptea i se păruse interminabilă, cu un deceniu mai lungă decât de obicei. Se ridică și-și târșâi pașii în bucătărie. Pentru un pic de lumină în plus, deschise ușa din spate. Ceea ce-și dorea de fapt era cafea, însă normal că filtrul nu funcționa. Și nici nu putea încălzi niște apă pe plită. Oare să lase apa să curgă la robinet până ce devenea opărită și să-și încropească o ceașcă de cafea? Dădu drumul la apă și-și ținu degetul sub ea pentru a-i urmări temperatura, înainte să-și dea seama ce face de fapt. Opri robinetul: avea boiler electric; deci adio apă caldă!

Rămase acolo, înfometată și însetată, copleșită de senzația că toată casa i se transformase într-o jucărie stricată. În lipsă de alte opțiuni, își umplu un pahar cu apă de la robinet și-și luă un pachet de biscuiți din dulap. Înainte să iasă afară, mâzgăli iute un bilet scurt – NU DESCHIDE! – pe care îl lipi de ușa frigiderului, în caz că mama își revenise suficient ca să coboare la parter pentru a-și pregăti un shake de fructe.

Desculță și încă în cămașa de noapte, Grace se așeză pe veranda din spate și-și mâncă biscuiții. Cartierul era tăcut, aerul, răcoros și umed, iar lumina zilei, o frântură mai slabă decât de obicei.

Era mai plăcut decât se așteptase. Revigorant în toată această goliciune proaspăt descoperită.

Avea impresia că lumea călătorise cumva înapoi în timp – nu cu câteva zile sau luni, ci cu secole întregi. *Devenim primitivi.* Se imagină fiind nevoită să-și aprindă un foc în spate, unde să-și gătească mâncărurile și să-și pregătească și cafeaua. Și o nouă rutină avea să se dezvolte în fiecare dimineață, când urma să iasă afară și să le facă cu mâna vecinilor din cartier care ar fi fost și ei la focurile lor din grădinile din spatele caselor. Senzația de vis a vieții ei era atotprezentă în timp ce cugeta la un viitor fără internet, fără mașină de spălat și uscătoare, prăjitoare de pâine și aspiratoare. Auzise undeva, probabil la vreo emisiune de la televizor, că toți cei din epocile trecute puteau, că până și doamnele și domnii bogați se îmbăiau și se spălau pe cap extrem de rar. Sălbatici în veșminte fine.

Pierdută în această reverie bizară, dar satisfăcătoare, tresări speriată când mama deschise ușa de plasă și ieși afară. Și Jackie era în cămașa de noapte, fără nimic în picioare.

— Te simți mai bine? o întrebă Grace plină de speranță, mutând „Du-o pe mama la un hotel” ceva mai sus pe lista cu obiective de îndeplinit.

— Mm-hmm!

Jackie avea o figură lipsită de expresie și nu clipea deloc. Înaintă până la scurtul șir de trepte și păși pe iarbă, apoi începu să umble prin grădină într-o manieră ce părea atât deliberată, cât și lipsită de vreo țintă anume. Oare era somnambulă?

— Unde te duci?

Jackie nu-i răspunse. Înaintă lent în diagonală către colțul opus al grădinii, acolo unde tufa de hortensii a vecinilor se întindea peste gardul șubred și scund ce marca granița dintre proprietățile lor. Grace o urmărea, nesigură de intențiile mamei. Tufa era încărcată de flori cu petale albastre – de ce oare Grace nu observase

până acum cât de frumoase sunt? În clipa asta își închipuia că ideea mamei ei e bună: florile erau atât de mari, încât ar fi fost nevoie doar de trei pentru a face un buchet splendid din ele.

Grace se ridică în picioare, dezbătând dacă trebuia să ia o foarfecă pentru a tăia tulpinile – sau Jackie avea de gând să le rupă pur și simplu?

— Mamă?

Mișcările ca de zombi ale lui Jackie nu păreau normale. Era oare mai bine să facă totuși un efort ca s-o „trezească”?

Tufa de hortensii părea de-a dreptul imensă cu Jackie lângă ea, ca termen de comparație. În starea ei de permanentă buimăceală, Grace își închipui mama intrând cu totul în tufă, fiind învăluită complet de ea – înghițită – și dispărând definitiv. Ce se întâmplă apoi mai că era și mai rău.

Jackie păși în brațele primitoare ale plantei și începu să-i mănânce florile. Mânca așa cum mâncau un cal sau o girafă, cu gura pregătită să rumege bine.

Grace sări de pe trepte și alergă prin iarbă.

— Mamă!

Fără Miguel, poate că Grace ar fi ignorat primejdia, însă presupunea că, dacă hortensiile erau otrăvitoare pentru pisici, atunci erau toxice și pentru oameni.

— Nu ai voie să le mănânci! Încetează!

O înhăță pe Jackie, smulgând-o de lângă plantă.

Jackie o împinse cu o forță surprinzătoare, aproape trimițând-o de-a berbeleacul pe Grace prin grădină.

…căzu ușor, alunecând pe spate către cele care o torturaseră…

Preț de o clipă, nu mai văzu nimic decât cerul, ca și cum era întinsă pe pământ.

Se prinse bine de brațul mamei sale și o trase cu forța spre ea.

— O să ți se facă rău!

Era aproape comic – mama ei nu se simțea deja rău? O smuci pe Jackie în direcția casei.

— Ia-ți mâna de pe mine, scârbă tâmpită! Mi-e foame!

Petale înmuiate și salivă îi zburară din gură.

— Îți aduc ceva să mănânci.

Grace nu avea timp să o facă să gândească așa cum trebuie – oare vecinii urmăreau deja circul ciudaților? Începu să-și târască mama cuprinsă de furie, care mârâia și delira, în sus, pe scări.

Pe ușă, în bucătărie, deasupra chiuvetei. Grace dădu drumul la apă și încercă să-și forțeze mama să-și vâre capul sub ea.

— Scuipă afară!

Adună niște apă în palme și-o aruncă înspre gura lui Jackie, până ce aceasta scuipă în sfârșit pasta toxică.

Ceva mai trează parcă, Jackie se clăti cu apă în gură, ca și cum tocmai terminase să se spele pe dinți. Odată criza încheiată, Grace opri apa, respirând cu greutate și uitându-se urât la mama ei. Jackie o fixa și ea cu răutate, cu chipul un adevărat dezastru.

— Ești un căcat cu ochi! Nu poți nici măcar luminile să le ții aprinse! Prea leneșă să-ți plătești facturile!

— Du-te dracului, mamă, a picat curentul!

Grace nu se mai deranjă să se înfurie; era evident că Jackie nu se simțea deloc bine. Cam atât cu dusul astăzi la hotel.

— Vrei să te întorci în pat? Să-ți aduc ceva de rontăit și de băut?

Chipul lui Jackie era o adevărată expresie a nemulțumirii, însă șchiopătă pe lângă ea în timp ce era susținută de Grace – ceva mai blând acum – înapoi în cameră. Rezerva de aer condiționat a casei era pe terminate, iar la etaj era parcă și mai sufocant, așa încât Grace deschise o fereastră. Mama se așeză cu spatele lipit de tăblia patului, cu

picioarele întinse pe saltea și cu brațele încrucișate la piept.

— N-o să mă întind, o informă Jackie. Ca să mă sufoci.

— Cum dorești. Mă întorc într-un minut!

Grace accepta starea tot mai proastă a mamei așa cum numai o persoană ce o ține dintr-un coșmar în altul ar fi reușit. Întoarsă în bucătărie, umplu cu apă recipientul obișnuit pentru shake-uri al lui Jackie și stătu să se gândească nițel ce să-i ducă de mâncare. Se uită la frigiderul în care se aflau cea mai mare parte a prețioaselor fructe ale lui Jackie. Nu! Grace nu era dispusă să-și riște toate cumpărăturile luate chiar ieri; probabil că aveau să fie bine acolo alte vreo 12 ore sau cam așa ceva. Bananele nu erau chiar coapte, însă erau la îndemână; înhăță două de pe blat.

Jackie era exact la fel cum o lăsase, cu brațele încrucișate, îmbufnată și așezată în pat în capul oaselor. Grace îi întinse o banană, iar pe cealaltă o lăsă pe noptieră, lângă apă. Era aproape comic cât de șucărită părea mama ei, precum un copilaș ceva mai mare hotărât să câștige o confruntare. Femeia mai în vârstă trase furioasă de coaja verzuie și-și îndesă banana în gură – continuând să arunce săgeți în direcția lui Grace.

— Cred c-o să te las în pace cu criza ta cu tot! Să strigi dacă ai nevoie de ceva!

Era deja în capul scărilor când Jackie șuieră în urma ei:

— Cum poți să fii atât de nonșalantă? O faci așa pe nevinovata, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Vorbea cu un asemenea venin în glas, cu atâta condamnare! Grace era deja obișnuită cu acuzațiile ei, însă tonul mamei îi provocă un fior ce-o făcu să se zbârlească toată.

Se proțăpi în pragul dormitorului.

— M-am gândit. Așa cum mi-ai cerut să fac, rosti pe un ton blând.

Mama o cerceta suspicioasă, apoi un rânjet oribil, ca de vrăjitoare malefică, îi transformă chipul.

— A! Acum înțeleg. Ha! Ți-ai amintit. Vezi că îți amintești?

— Du-te dracului!

— Acum poți trăi liniștită, după ce-ai acceptat adevărul!

Ochii lui Jackie aveau în ei o pâlpâire stranie, plină de intensitate.

Grace se răsuci și începu să coboare scările.

— Ai să-mi mulțumești mai târziu! strigă Jackie în urma ei. Pentru că te-am eliberat! Poate ai să întorci și tu favoarea într-o bună zi – să-i spui cuiva pe care îl iubești ceea ce trebuie s-audă cu adevărat!

Grace se duse ață în bucătărie, apoi la ușa din spate și pe verandă, cu gând să pună niscaiva distanță și să acopere astfel chicotele mamei. Aerul nu mai era la fel de proaspăt ca înainte, nici cartierul la fel de tăcut. Mai devreme, găsise un moment de liniște aici, în vreme ce se gândea la ziua ce doar ce începea. Voia înapoi acel moment, însă acum nu mai era la fel. Mama îl distrusese, la fel ca pe multe altele.

52.

Grace stătea pe canapeaua din casa în care copilărise. Draperiile de cârpă care odinioară îi oferiseră ceva intimitate surorii sale fuseseră date jos, însă patul era încă în sufragerie. Afară era întuneric, însă livingul era luminat mai bine ca oricând acum, că hidoasele veioze gemene fuseseră în sfârșit reunite. Mami îi lăsase un cadou de ziua ei pe masa din bucătărie, iar Grace îl deschisese deja, cu toate că i se spusese că aveau să sărbătorească după ce se întorcea Jackie acasă de la muncă. La aniversările precedente, Grace și Hope împărțiseră amândouă un tort. Mami îi promisese că aduce acasă o brioșă; Grace nu era sigură dacă avea să mai primească vreodată tort.

Nu primise veioză pe care o ceruse, deși poate că acum nici nu mai conta. Cadoul pe care îl primise însă o făcea să se simtă foarte, foarte tristă, iar o parte a ei se întreba dacă fusese făcut cu intenție. Sau poate că nu era. Poate că mami pur și simplu nu acordase deloc importanță evenimentului, în săptămânile care se scurseseră de la moartea lui Hope, și nu se gândise să cumpere altceva. Grace ținea borseta cu fermoar în poală, plină cu farduri și rujuri, cu rimeluri și cu fonduri de ten, pe care Hope și-o dorise atât de tare.

— Îmi pare rău că nu-ți place cadoul!

De nicăieri, Hope apăru pe canapea. Vie și nevătămată. Nici măcar în scaunul cu rotile nu mai era.

— Îți era menit ție.

Grace ar fi trebuit să aibă 12 ani în vis, însă arăta precum adultul care ar fi fost acum. Îi întinse surorii sale borseta cu produse cosmetice.

— Mulțumesc! zise Hope.

— Cu plăcere!

— Îmi pare rău că mami nu ți-a luat ce îți doreai! Grace ridică din umeri.

— Nici eu nu mai știu ce îmi doresc de fapt.

— Păi, să știi că ți-am luat eu ceva.

Hope scoase de la spate o cutiuță cu o fundă pe ea.

Surorile își zâmbiră una alteia, iar Grace luă cutia. Ceva aflat înăuntru scoase un chițăit anemic și vrednic de milă. Zâmbetul începu să se șteargă de pe fața lui Grace înainte să îndepărteze cu totul capacul. Acolo, cuibărit într-un culcuș alcătuit dintr-un șervețel de hârtie, se afla un hamster. Scotea un sunet plin de durere, de animal torturat, care pe Grace o făcu să plângă. Delicata creatură era pe jumătate zdrobită. Picioarele din spate nu-i mai funcționau, iar pe hârtia de sub el se vedeau pete de sânge.

— De ce mi-ai oferi așa ceva?

Iar acum Grace era din nou copil, aproape să împlinească 12 ani, și plângea.

— Iisuse, a fost doar o glumă!

Hope întinse mâna după hamster și se ridică în picioare – fără niciun ajutor –, apoi aruncă animalul cât de tare putu. Trupul moale al hamsterului alunecă pe perete în jos, lăsând în urmă o dâră subțire de sânge. Grace se bucura, credea în sinea ei, că animalul măcar nu mai suferea. Însă-și dorea să se târască într-o groapă din care să nu mai iasă niciodată. Uneori, lumea era prea plină de cruzime, iar sora ei simțea o adevărată atracție pentru a scoate la iveală grozăveniile pe care Grace nu își dorea să le vadă.

— Termină cu plânsul, bebeluș mare ce ești! Na, ia – uite adevăratul tău cadou!

Hope scoase apoi de la spate o cutie ceva mai mare, cu o fundă ceva mai mare și ea.

Grace și-o așeză în poală. Chiar nu voia să o deschidă. Mai mult ca oricând, voia să găsească groapa aceea – sau s-o sape singură – și să se facă ghem în ea, cu ochii strâns închiși. Simțea că-i

explodează inima. Simțea că i se umflă ca un balon în piept.

— Haide! o zori Hope. Este exact ce ți-ai dorit mereu.

Ce-și dorise Grace mereu? Ridică precaut capacul, încet, fără să mai ezite, de parcă ar fi fost o bombă. Acum era din nou adult și se uita în cutie – la un fetus uman, curat și ca de ceară, asemenea unei păpuși. Simți cum crește mânia în ea, fără să înțeleagă ce sau cine o înfuria atât de tare. Din câte se părea, fetusul dormea adânc pe păturică, însă Grace știa prea bine că e mort – sau, mai precis, știa prea bine că nu apucase nicio clipă să deschidă gura pentru a respira.

Temându-se iar de batjocura surorii sale, Grace încercă să-și înghită lacrimile, însă acestea tot îi alunecară pe obraji. Cu blândețe, puse capacul la loc și i-l dădu înapoi lui Hope.

— Îl poți returna, zise Hope, refuzând să accepte cadoul de la ea. Nu sunt rea cu tine, adăugă ea cu blândețe. Acesta – acest embrion – ești tu, ai primit a doua șansă. Trebuie să încerci, să te străduiești cu adevărat, să fii o persoană mai bună.

— O să încerc, șopti Grace.

Hope încuviință din cap.

— Fă ceea ce trebuie!

•

Transpirată și înfierbântată, Grace împinse cu picioarele pătura adunată la un capăt al canapelei și-o trânti pe jos. Somnul n-o ajuta deloc. Nu voia să adoarmă la loc, dar nu-și dorea nici să rămână trează – nu cu curentul în continuare oprit. Duquesne Light pretindea în continuare că lumina urma să revină la unu după-amiaza, deci nu conta că trecuse deja de ora două. Acum se simțea foarte agitată, ca și cum primise o doză prea mare de cofeină. Visul cel mai recent îi șerpuia parcă prin vene. Oare era un îndemn să treacă la fapte?

Cu cât stătea mai mult acolo, cu atât șerpii înaintau mai îndrăzneț, umplând-o cu totul, până când forța lor o determină să se ridice în picioare. Fugi sus la etaj ca să-și ia niște haine pe ea.

Mama ei era trează, părând să o aștepte.

— Ți-ai dat seama deja, Grace? Ți-ai dat seama deja?

Lipită de tăblia patului, Jackie arăta ca un manechin care prinsese viață, dar care nu se putea clinti din loc. Grace o ignoră. Merse în camera sa și-și aruncă pe ea un tricou comod și o pereche de pantaloni scurți. Trebuia să iasă din casă și, cu toate că nu plănuia să ajungă departe – în grădină –, voia să arate mai prezentabil decât arătase alături de mama sa în această dimineață. În caz că se uita cineva. Poate că nu se uita nimeni. Poate că erau cu toții închiși în case și se distrau cu propriile rude țicnite.

Dădu fuga în baie ca să-și perie părul în grabă. Coco stătea în cadă, încercând să se răcorească. Grace dădu drumul la apă astfel încât să țârâie constant și urmări cum pisica își întindea laba sub jet și și-o lingea.

— Foarte demn de-o doamnă din partea ta!

— Cu cine vorbești acolo? țipă Jackie. N-ar trebui să inviți oameni aici cât timp suntem bolnave – ai putea să le dai boala!

— Doar cu pisica.

— Pisica! Pisica aia grasă! Pisica și șobolanul. Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă, dracu' să ne ia pe toți! S-a făcut ora de masă, șoarecele a intrat în casă, dracu' să ne ia pe toți!

— Mamă, nu cred că așa sună cuvintele.

Grace făcu un ocol prin camera mamei sale și încercă să-și lipească mâna de fruntea ei ca să vadă dacă făcuse temperatură, însă Jackie i-o dădu la o parte.

— Îți aduc ceva?

— Nu-i nimic pe-acolo, nu?

— Nu prea.

— Atunci, nu. E ușor să oferi ceva atunci când n-ai nimic de oferit.

— OK…

Jackie nu se simțea bine, dar nici nu părea să dorească ajutorul lui Grace.

Simțindu-se ușurată și surprinzător de agilă, Grace tropăi înapoi la ea în cameră pentru a lua un carnet. Nu mai putea irosi ultimele procente din bateria telefonului, așa că trebuia să își noteze totul după metoda veche. Iar când revenea lumina, ea avea să fie pregătită. Între timp, voia să schițeze mărturisirile către fiecare dintre domnițe.

Mama continua să facă experimente cu cântecelul ei de grădiniță:

— Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă, dracu' să ne ia pe toți! S-a făcut ora de somn, șoarecele a intrat în dom…

Grace coborî scările în fugă și ieși în grabă pe ușa din față. Dădu ocol casei până în grădină, unde se simțea mai în siguranță, mai ferită, decât pe veranda din față. Cu carnetul în mână, începu să-și noteze în timp ce umbla încolo și încoace. Era posibil – chiar probabil – să arate ca o persoană cuprinsă de streche care are nevoie urgent de tratament, dar nu-i păsa. Pentru prima dată, știa exact ce trebuie să facă.

53.

Partea dificilă era să găsească tiparul general. Voia cu adevărat să mărturisească tot, dar în același timp spera și să o facă pe fiecare domniță în parte să creadă că-i pasă cu adevărat de ea. Nu era greu, în anonimatul oferit de grădină, să scrie în carnet „Îmi pare rău!" Urmau să fie furioase, derutate… dar îi puteau accepta scuzele? Puteau înțelege că Grace avusese cele mai bune intenții? Sau era posibil să nu mai arate ca o scuză dacă senzația de trădare a domnițelor avea să pună în umbră motivațiile lui Grace?

Nu te apuca să explici prea mult! LuckyJamison sau River erau capabili să ofere un asemenea sfat. *Uau!* Acum era prima oară când își dădea și ea seama cât de sucit era faptul că glasurile ei interioare aveau *nume.* Grace trecu la altă pagină și încercă o versiune ceva mai scurtă a tiparului.

Îi făcea plăcere să scrie pe hârtie. Îi făcea plăcere să scrie din nou și din nou. Repetiția o transforma în ceva real. „Aceste femei aveau încredere în tine. Nu ești decât unul dintre nenumăratii trolli de pe internet". O parte nu chiar neînsemnată a ei spera totuși că unele dintre ele ar fi vrut să fie în continuare prieteni.

Un strigăt de satisfacție îi întrerupse concentrarea. Apoi auzi aclamări și bătăi din palme.

Un aparat de aer condiționat din vecini se trezi la viață, huruind. Revenise curentul! Grace își azvârli și ea brațele în aer pentru a sărbători și se repezi înăuntru. Își băgă telefonul la încărcat. Era aproape trei după-amiaza. Își băgă laptopul în priză. Porni tot ce avea oprire automată – inclusiv ventilatorul din camera lui Jackie. Dură mai multe minute să repornească și routerul, iar Grace rămase nerăbdătoare în genunchi lângă el, urmărindu-l cum trece printr-o serie de clipiri luminoase. În

cele din urmă, punctele rămaseră aprinse și pregătite să comunice cu restul lumii.

Se trânti pe canapea cu telefonul în mâini și începu să tasteze o versiune îmbunătățită a propriei mărturisiri. Aceasta, se hotărî ea, era calea cea mai potrivită: să recunoască același lucru în fața tuturor, că „Nu sunt cine credeați că sunt". Adevărul nu avea cum să devină mai plăcut cu zorzoane personalizate – „Ce-am spus despre abilitățile tale de-a desena este sută la sută adevărat" sau „Chiar îmi doresc ca tu și copiii tăi să fiți fericiți și în siguranță". Deocamdată, în acea stare a lor de șoc, nu urmau să audă decât că Preston, Malcolm sau SunSoakedSergei nu există. Grace trebuia să intuiască faptul că domnițele aveau să-i răspundă, de bună seamă cu ură. Și nu avea să le tragă clapa. Urma să le accepte furia – și apoi să le spună ceva mai personal, ceva pozitiv, chiar dacă nu ar fi crezut-o.

Mulțumită lui copy și paste, reuși să le trimită mesajul tuturor domnițelor într-un interval de doar câteva minute.

•

Grace umbla încolo și încoace prin living, triumfătoare și simțindu-se cum nu se poate mai mulțumită de sine. Se reabilitase. Nu mai era o escroacă pe internet. Gata cu micile secrete murdare! Într-o bună zi avea să recunoască totul și-n fața lui Miguel, iar atunci chiar nu ar mai avea ce să ascundă. Aceasta era noua Grace. Își imagină fetusul înfășurat în hârtia de ambalat cadouri și vârât în cutie cum își deschide gura și trage pentru prima dată aer în plămâni. Noul ei sine se trezise la viață.

Jackie începu să coboare scările. Cămașa de noapte atârna aiurea pe ea, parcă întinsă, ca și cum un monstru încercase să se târască afară din ea.

Deși practic nimic din situația lor nu prea mai era în regulă, Grace era nerăbdătoare să-i spună mamei ce făcuse. Aproape sigur nu urma să-i

aducă altceva decât niște remarci derizorii, însă Grace plesnea de nerăbdare să împărtășească cu cineva sentimentul de victorie. Nu își privise niciodată hobbyul ca pe o povară, dar acum se simțea extrem de ușurată că se eliberase de el; poate că o apăsase mai mult decât își dăduse seama.

Mama se afla în mica sa lume și luă colțul de la sufragerie fără să o bage în seamă pe Grace. O clipă mai târziu, auzi zăngănit de cuțite. Apoi bufnetul tocătorului aterizând pe blat. Înțelegând ce urma să se întâmple, Grace se năpusti în bucătărie. Când Jackie ajunse la ușa frigiderului, Grace se interpuse în fața ei, blocându-i accesul.

— Încă nu poți să-l deschizi!

— Dă-te la o parte – mor de foame!

— Nu pot.

— Mă înfometezi! Nu mi-ai mai dat nimic să mănânc de zile întregi!

— Mamă, curentul n-a venit decât de câteva minute, lasă frigiderul să se răcească la loc. Încă zece minute.

Jackie se uită urât la ea, dându-se mai aproape și ajungând astfel nas în nas. Ochii mamei sale păreau mai încețoșați ca oricând. Respirația îi mirosea urât. De când nu se mai spălase pe dinți? Grace se lipi cu spatele de ușă și-și întoarse capul într-o parte, dar tot nu putu scăpa de miros.

— Grace, uită-te la mine! Mă sting pe picioare.

— De ce nu te speli pe dinți? îi sugeră ea. Spală-te nițel! Și apoi putem pregăti ceva de mâncare.

— Nu vrei să mă lași să mănânc! mârâi Jackie. Nu vrei să mă fac bine.

— Nu-i adevărat. Mamă…

Grace o împinse ușor, pentru a nu mai sta atât de aproape, apoi o prinse de umeri și o răsuci spre mijlocul bucătăriei.

— Vreau să-ți spun ceva – cred că o să-ți facă mare plăcere.

Atitudinea lui Jackie se mai îmblânzi. Un surâs firav îi lumină un pic fața palidă.

— O? Da?

— Le-am spus. Tuturor femeilor pe care le mințeam. Le-am mărturisit tot. Le-am spus cine sunt de fapt. Și le-am cerut scuze.

O făcea să se simtă bine faptul că o rostea cu glas tare. Mai întâi cuvintele din carnet, iar apoi mesajele directe trimise domnițelor. Însă rostirea cu glas tare părea un pas necesar către mântuire, ca atunci când te ridici în picioare la o întâlnire în 12 pași pentru a-ți recunoaște dependența.

Chipul mamei ei trecea parcă de la speranță la derută.

— Și?

— Și… trebuia s-o fac. Să mă absolv. Să o iau de la capăt. Acesta e începutul unei noi etape din viața mea.

O vreme, Jackie rămase acolo, cântărind-o în tăcere. Grace nu simțea deloc că i-ar diminua sentimentul de împlinire; nu se aștepta la felicitări din partea ei. Îi spusese mamei pentru că trebuia să-i spună, nu pentru că aceasta voia să o audă. Bucuria lui Grace nu începu să se ofilească decât atunci când trăsăturile lui Jackie se traseră parcă înapoi. Ceva părea să-i tremure pe sub piele. Trase adânc aer în piept, dar, în loc să vorbească – sau să lanseze un ropot strident de insulte –, Jackie o scuipă în față.

Grace rămase ca trăsnită, cu gura căscată.

— Nu ești fiica mea.

Cuvintele ieșiră afară încărcate de mânie.

— Poftim…

Își șterse mucusul împuțit de pe obraz și nas.

— Crezi că asta voiam s-aud? Crezi că am ajuns până aici, că am cheltuit toată această energie, că ți-am oferit timpul meu – timp să-ți pui în ordine sentimentele, gândurile – pentru *asta*? Ești jalnică! Jalnică! Dumnezeule, ce-am făcut oare să merit un copil așa ca tine?

Îi întoarse spatele, apropiindu-se de chiuvetă. Grace credea că Jackie avea să vomite.

— Mamă…

Apoi o lovi, singura mărturisire pe care mama ei voia să o audă. Despre *Hope.*

Se auzi un sunet: o scânteie care aprindea o sursă de combustibil. Sunetul unei flăcări pe un aragaz, trezindu-se fâsâind la viață, însă venea din interiorul ei. Flacăra tot creștea. Grace se văzu pe sine însăși pe un rug, cu văpăile cuprinzându-i picioarele și tot urcând, arzându-i pielea.

— N-am… N-am de gând să recunosc ceva ce nu-i adevărat.

Jackie se răsuci din nou, cu o expresie dură ca oțelul.

— Dar știi că-i adevărat.

— Nu știu nimic! Te-ai jucat cu mine! țipă Grace. Mi-ai spălat creierul! M-ai hipnotizat!

Mimând o atitudine demnă, Jackie își îndreptă umerii osoși și se apropie de Grace.

— Ți-am oferit adevărul. Adică un dar. Un dar pe care nu poți să-l accepți. Dar e un dar pe care nu-l poți da înapoi.

— Mamă, nu mi-ai dat niciun dar. Ți-ai făcut de cap cu mintea mea!

Grace se bătu ușor în scăfârlie în timp ce o spunea.

— Ești instabilă, Grace – ești un dezastru, în pizda mă-sii!

— Tu m-ai făcut așa!

— Am știut-o din seara în care a murit sora ta.

— Poate că *ea* a mutat perna – te-ai gândit vreodată la asta? A avut o convulsie și…

— SPUNE-MI DOAR CĂ TU AI FĂCUT-O! răcni mama, cuprinsă de furie. Spune-mi și gata, ca să știu! O făcea pe șefa cu tine? Te necăjea? Știu cum era, Grace – acesta e motivul pentru care te puteam ierta, căci n-ar fi trebuit să îngădui să mai continue așa, să te las singură cu ea. Dar merit

să știu ce s-a întâmplat! Care a fost *picătura care a umplut paharul?*

Grace își urmări șinele fizic cum înhață cuțitul de pe tocătorul lui Jackie.

Își urmări celălalt sine cum înfige cuțitul în burdihanul scobit al mamei.

O clipă, se află iar în propriul trup, oripilată de mâna de pe cuțit în timp ce lama dispărea în carnea lui Jackie, care începu să râdă. Să chicotească nestăpânit, ca și cum acest spectacol era cel mai amuzant moment experimentat vreodată.

— Asta, Grace! Asta ești, de fapt!

Râdea. Fără să se mai oprească.

— A durat ceva, dar până la urmă am ajuns unde trebuia. La sinele tău real, Grace.

Grace urmărea totul de sus, de-aproape de tavan, o simplă frântură a sa. Dedesubt, forma ei corporală își înjunghia mama încă o dată. Și încă o dată. Și încă o dată.

— Iată-te, Grace! Lui Jackie îi curgea sânge din gură în timp ce râdea și spunea: Am făcut-o, fata mea! Adevărul învinge în cele din urmă!

Cuțitul se rupse, și totuși Jackie rămase în picioare, râzând ca o dementă și plină de o mândrie nebună. Grace își urmări forma fizică rămasă pe podea cum înșfacă alt cuțit și continuă să încerce, disperată, să-și facă mama *să tacă.*

Dură mai mult decât putea suporta conștiința lui Grace. Își îngădui să plutească departe, să iasă din cameră, din casă, spre albastrul perfect și îndepărtat al cerului.

54.

Sună telefonul. Grrace se trezi brusc și se ridică în capul oaselor. Nu-și amintea să se fi întins în pat. Cât era ceasul? Pesemne că ațipise, însă nu prea mult – soarele era încă sus, pe cer. O durea capul. Se întinse după telefon și văzu mai mulți plasturi Band-Aid pe mână. Cum se rănise?

Când reuși să stea dreaptă fără să se mai simtă amețită, telefonul se opri din sunat. Cineva îi lăsase un mesaj. Grace își masă scalpul. Nu-și amintea ce zi este sau ce făcuse înainte să urce scările spre dormitor.

Cu telefonul în mâna stângă, cea sănătoasă, își verifică mesageria vocală. Era de la spital. Trupul îi înțepeni, adunându-se pentru o veste proastă, în vreme ce mesajul începea să ruleze. O clipă mai târziu, țâșni în picioare de parcă ar fi fost curentată și făcută să sară din pat cu ajutorul unui baston electric pentru vite. Ce auzea nu avea cum să fie adevărat. Inima îi bubuia, iar gura i se uscă dintr-odată. Avea nevoie de apă, dar nu înainte de-a mai asculta o dată mesajul:

„… am putut să-i scoatem tubul de respirat cu vreo două ore în urmă, iar acum respiră de unul singur așa cum trebuie. Vom continua să-l ținem sub observație, dar, dacă dimineață se va simți la fel de bine, îl vom transfera într-un salon normal”.

Grace țipă, începând să țopăie.

— Ale-futu-i-luia! O, Doamne!

Începu să danseze ca nebuna, fluturând din mâini în toate părțile și chiuind.

— Da, da, da, da!

Coco se strecură pe ușa de la dormitor, urmărind-o pe Grace cu o curiozitate precaută.

Luă pisica în brațe.

— Tăticul tău se simte mai bine! Se simte mai bine!

După destule strângeri în brațe și pupici, Coco își răsuci corpul, pregătindu-se să sară jos. Atunci Grace îi observă lăbuțele murdare.

— În ce-ai intrat?

Coco o zbughi în jos, pe scări. Grace știa că ar fi trebuit să pornească pe urmele ei și să vadă ce mizerie făcuse pisica. Însă doar se așeză pe marginea patului, acordându-și câteva secunde în plus pentru a procesa cum trebuie mesajul asistentei.

Ultimul lucru pe care și-l amintea cu claritate era faptul că mărturisise tot în fața domnițelor, iar apoi recunoscuse cu glas tare acest lucru în fața mamei. Un fior începu să-i joace pe piele.

— O, Dumnezeule!

Avusese un vis. *Când?* Sora ei îi spusese să facă ceea ce trebuie. Iar Grace o făcuse. Iar acum Miguel nu mai era conectat la ventilator.

Își acoperi gura cu palma în timp ce gâtul îi era zguduit de suspine. După săptămâni întregi de îndoială de sine, făcuse ceva corect. Și poate, în procesul cosmic de ansamblu, pusese umărul să își salveze cel mai bun prieten.

•

— Coco?

Grace pomi după urmele de lăbuțe care coborau pe trepte. Își frământa creierii, încercând să-și dea seama în ce-o fi putut intra pisica. Părea că animalul umblase printr-o pată de ketchup, însă acest lucru era imposibil. Cu toate că, atunci când se gândi la asta, și-o imagină pe mama într-un frenetic act de răzbunare cum aruncă mâncarea lui Grace din frigider. La cum merseseră lucrurile în ultima vreme, îi era destul de ușor să și-o închipuie pe instabila Jackie râzând în vreme ce vărsa ketchup pe podea.

Grace urmă dârele până în sufragerie, unde văzu că se îndreptau către bucătărie.

Se opri brusc.

Inima i se opri o clipă. Simțea cum i se contractă pielea pe oase.

Nu avea cum să confunde ceea ce vedea. Sânge. Mama ei. Moartă.

Ucisă cu brutalitate. Moartă gen nu-te-mai-deranja-să-i-verifici-pulsul.

Coco mieună și începu să se frece de picioarele lui Grace. Dispăru degajat în living, indiferentă la catastrofă.

Acum înțelegea și Grace; pisica avea sânge pe picioare. De unde stătea acum, în mijlocul sufrageriei, vedea prea bine modelul cu urme de labe mai îngroșate din jurul cadavrului mamei. Pesemne Coco adulmecase primprejur. *Oare pisicilor le place sângele?*

Simțind că se îneacă, Grace se repezi în sus, pe scări, și ajunse la timp la toaletă. Nu prea avea cine știe ce în stomac, dar dădu afară tot. O ardea gâtul. Resturile din gură aveau gust de acid.

Se târî până pe prima treaptă și rămase ghemuită acolo, cu fața în mâini. Inima nu-și mai găsea un ritm normal; îi bătea haotic în piept. Aerul mirosea doar a mama ei – flori putrede, sânge oxigenat și… respirație urât mirositoare.

Își aminti cum Jackie țipase cu nasul lipit de al ei. Cum o scuipase în față. Râzând. Râzând întruna. Grace închise ochii, dar nu se putea împiedica să vadă. Totul.

Adevărul. Asta credea mama că reprezintă calea spre salvare sau spre mântuire. Grace încuviință din cap și știu adevărul. Își omorâse mama.

Trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară.

Își omorâse mama, dar Miguel o ducea mai bine. Dacă de dimineață îl mutau de la terapie intensivă, atunci Grace credea că făcuse ceea ce trebuie.

Între timp, coborî scările ca să se ocupe de mizerie.

Vorbi pe FaceTime cu Miguel în dimineața următoare.

— Mă bucur tare mult să te văd, iubita! Arăți mai bine.

Grace nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Faptele aveau consecințe, iar ea avusese *dreptate.*

— Nu vreau să te jignesc, dar arăți groaznic, rosti el cu glas răgușit. Ai slăbit prea mult.

Grace ridică din umeri.

— Mă refac!

Ciugulea o mână din afinele lui Jackie.

Vorbeau în fiecare zi pe FaceTime. Miguel era slăbit, dar stabil. O întrebă de Jackie, iar Grace hotărî că nu era momentul unei mărturisiri complete. Deocamdată, treaba ei era să aibă grijă de Coco – până când Miguel se întorcea acasă și se putea ocupa el singur. Grace nu-și făcea iluzii cu privire la repercusiunile propriei vini, însă Coco n-ar mai fi avut pe nimeni dacă Grace ar fi fost trimisă la închisoare. Avea să îi explice totul mai târziu, dacă putea. Era posibil ca el să nu înțeleagă și să nu mai dorească să o vadă vreodată, dar momentan el și Coco aveau nevoie de ea, iar Grace nu voia să-i lase baltă.

Nu făcu niciun efort să se debaraseze de cadavrul mamei, însă nu voia să se uite deloc la el. Jackie ocupa un colț al podelei din sufragerie, sub pătura ei de pe pat. Mirosul devenea tot mai urât de la o zi la alta, iar Coco începea să pară tot mai agitată. Poate că Grace ar fi suportat totuși duhoarea, dar după vreo săptămână îl întrebă pe Miguel dacă ea și pisica ar putea sta în apartamentul lui timp de vreo câteva zile.

— Trebuie să stau puțin departe de mama.

— Sigur, îi răspunse el, ridicându-se în capul oaselor pe patul de spital. Mai bine du-te acum, căci s-ar putea să mă întorc curând acasă!

55.

Coco se bucură că se întorsese într-un loc cunoscut. Se instală în culcușul ei de parcă nici n-ar fi fost plecată, interludiul la Grace acasă fiind cu totul dat uitării. Grace făcu curat în apartamentul lui Miguel. Spălă așternuturile și prosoapele. Comandă provizii astfel încât prietenul ei să aibă tot ce-i trebuie când se întorcea acasă. Numărau zilele. Discuțiile se scurtaseră foarte mult; așteptau amândoi ieșirea lui Miguel din spital.

În cele din urmă, Grace primi apelul. Împachetă câteva lucruri pe care le adusese cu ea în bagajul micuț. Când sosi vremea să-și ia rămas-bun, o găsi pe Coco trăgând un pui de somn pe pervazul ferestrei din living.

— S-ar putea să nu te mai revăd! șopti Grace, strângând pisica în brațe.

Aceasta clipi la ea, iar Grace o pupă pe cap.

— Să-i dai lui Miguel niște îmbrățișări din partea mea, bine? Te iubesc!

Șovăind la ușă, se întoarse ca să se mai uite o ultimă dată la apartament. Poate că Miguel n-avea să observe strădania pe care o depusese ca să-i facă locuința să arate perfect, dar n-avea importanță. Ea la așa ceva ar fi vrut să se întoarcă acasă. Totul la locul său. Copilașul lui blănos se uita pe geam, așteptându-l.

•

Când parcă mașina pe aleea spitalului, Miguel o aștepta deja afară, stând pe o bancă și ținând în brațe o sacoșă de plastic cu lucrurile lui. Își făcură energic cu mâna când ea opri lângă bordură. Înainte să coboare din mașină, Grace își puse o mască pe față.

— Iubita! țipă Miguel.

— Pregătit să mergi acasă?

— Și încă cum!

Îl văzu studiind-o cu atenție în timp ce ea se uita în oglinzi și pornea la drum.

— Nu mai sunt molipsitor, o informă. Dacă în privința asta îți faci griji.

— Nu, îmi fac griji că s-ar putea să am eu ceva. Cred că mama a luat ceva ciudat – nu știu, nu e virusul.

El încuviință din cap, dar Grace îl simțea urmărind-o.

— Grace, te simți bine? Arăți…

Cum arăta? Ca o persoană plină de hotărâre? Sau oare el vedea ceva mai puțin nobil?

Grace se bucura că poartă mască, întrucât ascundea modul în care își strângea buzele ca să nu plângă. Cronometrul își începuse deja numărătoarea inversă. Nu mai era sigură ce-i rezervă viitorul.

— A fost greu, dar… sunt optimistă. Tu și Coco sunteți bine, asta e tot ce contează.

— Și tu contezi. Mai ai coșmarurile alea?

Un sunet pe jumătate suspin, pe jumătate râset îi scăpă înainte să se poată abține.

— Nu! Au încetat, până la urmă. Ăsta-i un lucru bun. Am avut o grămadă pe cap.

— Mda, oftă Miguel. Mă bucur să mă întorc acasă, să dorm în propriul pat, să-mi văd copilașul. Dar… nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce urmează. S-ar putea să mai treacă o vreme până să pot munci iar.

— Îți ador pisica – e cea mai tare!

Grace avu nevoie de un minut întreg să formuleze la ce se gândise în ultimele câteva zile. Se simțea tulburată în prezența lui Miguel. Erau o mulțime de lucruri pe care el nu le știa, iar ea nu era pregătită să i le spună. Rămase atentă la drum ca să nu fie nevoită să se uite în ochii lui.

— Uite, eu s-ar putea să lipsesc o vreme – o chestie cu mama. O să îți spun totul mai târziu, îți promit, dar momentan nu-i nevoie de toată povestea.

— Mama ta e bine? Ce se întâmplă?

— Trebuie să accept… Trebuie să-mi asum responsabilitatea. Dar mi-ar plăcea să locuiești la mine în casă – dacă vrei. Mi-am folosit ultimele economii ca să achit ratele pentru următoarele câteva luni. Așadar, cu excepția utilităților, o să fie gratis o vreme. După aceea… nu cred că diferă mult față de ce plătești tu la chirie.

— Cât o să fii plecată? Și cum rămâne cu Jackie?

— Mama nu va mai locui acolo.

Grace își întoarse capul pentru ca el să nu vadă cum îi curg lacrimile.

— Nu știu sigur cât voi lipsi. Mai mult decât mi-ar plăcea.

— Serios acum, ce se întâmplă? Unde pleci? Mă cam sperii, să știi.

— Nu astăzi, bine? O să-ți spun, dar mai întâi vreau să te bucuri de prima zi de libertate. Voiam să-ți spun că poți să stai la mine în casă, dacă vrei, cât poftești, indiferent dacă eu sunt sau nu acolo.

— Aș prefera să fii și tu acolo. Dar… ar fi drăguț să am o micuță verandă, o grădină.

— Mașină de spălat și uscător? Aer condiționat?

O scânteie de umor păru să se întoarcă în vreme ce Grace încerca să-l convingă că e o idee bună.

— Supermarketul la doi pași?

Miguel începu să râdă.

— Bine! O să mă mai gândesc. Îți mulțumesc!

Grace parcă în fața clădirii lui și îl îmbrățișă.

— Ești sigură că nu vrei să intri un pic? o întrebă.

— Sunt sigură că ai nevoie de un pic de timp singur. Și să-ți ții în brațe pisica. Ți-am încărcat frigiderul.

— Mulțumesc, Grace! Te iubesc!

— Și eu te iubesc! Dă-i lui Coco niște pupici din partea mea!

— Îi dau.

Îl urmări cum intră în apartament.

— Ne vedem mai târziu! strigă el.

Îi făcu și ea cu mâna; suspinele o înecau deja, împiedicând-o să-i răspundă. Era posibil să treacă foarte mult timp înainte să-l revadă.

•

Grace luă cutiile pentru mutat din pivniță. Ignoră pătura și movila în curs de descompunere de sub ea în vreme ce țâra cutiile prin sufragerie și apoi în sus, pe scări. Mai încolo, cineva – poate toată lumea – avea să-i pună la îndoială prioritățile, însă Grace nu voia să lase această sarcină în cârca lui Miguel, în cazul în care acesta s-ar fi hotărât să se mute în casă. Împachetă așadar toate lucrurile lui Jackie.

Mobilierul era prea masiv și prea greu ca să-l mute singură, însă era posibil ca Miguel să găsească o metodă de a-l folosi. Scrise DONEAZĂ cu un marker Sharpie pe toate cutiile. Era cel mai potrivit lucru pe care-l putea face ca să pregătească încăperea pentru un nou ocupant. Restul casei era curat, însă tot șterse rapid praful și dădu cu mopul.

Spera că cineva – poliția sau legistul – avea să aprecieze faptul că nu alterase dovezile. Depozitate cu grijă alături de cadavrul lui Jackie erau și cuțitele. După ce suna la 911, urmau să vină ca să ridice cadavrul. Pe podeaua și pe pereții bucătăriei încă se mai vedeau pete aproape șterse despre care nu credea că ar semăna foarte mult cu sângele. Oricine poseda o imaginație sănătoasă putea să creadă că scăpase un ibric cu cafea sau un borcan cu sos pentru spaghete.

Ultimul lucru de pe lista cu lucruri de făcut era un duș prelung și fierbinte. Habar n-avea cum urmau să arate condițiile de trai care o așteptau în continuare. Putea fi sfârșitul luxului pe care-l cunoscuse întotdeauna.

Curată și îmbrăcată, sună într-un final la 911 și-i spusese dispecerului că mama ei e moartă. Și, da, era sigură că mama ei nu mai respiră și nici puls nu mai are.

— E prea târziu pentru așa ceva.

•

Abia acum începu Grace să se neliniștească, când știa că poliția e pe drum. Abia acum înțelese pe deplin cât de bizar arăta totul.

Minutele treceau unul după altul, iar ea nu știa dacă urmau să sosească în 3 minute sau în 30, așa că începu să intre în panică. Umbla încolo și încoace, ușor amețită în vreme ce sângele îi zvâcnea năvalnic în piept. Avea multe explicații de dat, și mult prea puține urmau să aibă vreun sens fără ceea ce se petrecuse înainte. Să înceapă cu sora ei? Cu pierderea jobului? Cu sosirea lui Jackie? Cu acuzațiile acesteia?

Grace era deja isterică în momentul în care doi agenți în uniformă îi bătură la ușă. Le spuse singurul lucru care avea vreo noimă în clipa aceea, singurul lucru care explica șirul evenimentelor:

— A trebuit s-o fac! Devenise molipsitoare!

EPILOG

Grace deveni repede pacienta preferată a lui Silas. Se întâlnea cu ea aproape în fiecare zi și rareori era prea ursuză ca să comunice cu el. În majoritatea ocaziilor era nerăbdătoare să-și dezvăluie următorul capitol al propriei povești, dornică, se părea, ca el – „cineva, oricine" – să înțeleagă complicatul șir de evenimente. „Nu sunt nebună" era unul dintre replicile ei frecvente – un mesaj cu dublu tăiș pentru cineva care altminteri ar fi putut sta la închisoare. Torrance nu era chiar un spa, însă oferea mai multe libertăți, grijă și compasiune decât alternativele.

Astăzi, Grace stătea cu un castron de plastic cu felii de măr în față. Bărbatul spera că în cele din urmă tânăra avea să ia nițel în greutate și să depună un efort ceva mai consistent să-și îmbunătățească starea generală de sănătate, însă deocamdată încă prefera să mănânce mai multe fructe. Grace era într-o dispoziție deosebit de bună pentru că prietenul său, Miguel, tocmai se mutase în casa ei. Silas urma să disece și această relație la un moment dat în viitor; nu era sigur ce spunea despre prietenul cel mai bun al lui Grace faptul că-i acceptase atât de ușor explicația.

— Îți mulțumesc că ai împărtășit atât de multe cu mine! zise el când povestea ajunse în sfârșit la momentul în care fusese arestată.

Durase câteva săptămâni până când Grace îi spusese totul de la început și până la final.

— Mulțumesc că m-ai ascultat!

Încă un motiv pentru care o plăcea: era în stare să îndeplinească toate ritualurile sociale necesare unei interacțiuni pline de politețe. Faptul că înfățișarea și comportamentul ei de zi cu zi nu indicau niciun semn al unei deviații fățișe îi făceau cazul cu atât mai dificil. Ori era profund psihotică, ori o sociopată vicleană. El înclina mai degrabă

spre prima variantă, în principal din cauză că emoțiile ei păreau mai spontane și mai sincere decât era în mod normal cazul cu sociopații.

— Așadar, Grace, acum în ce direcție o luăm?

Ea făcu ochii mari, părând înspăimântată.

— Acum n-are noimă? Faptul că știi absolut tot, tot ce s-a întâmplat? Nu am *vrut* să-mi omor mama.

— Și totuși, recunoști că ai omorât-o.

— Voiam să fac să înceteze starea de derută, îndoiala pe care o adusese în viața mea. Și era o zi deosebit de nasoală…

— Ai cedat.

Grace aprobă, dând din cap.

— Chiar crezi că există un soi de afecțiune psihică care-i face pe oameni obsedați de adevăr?

Grace ridică din umeri.

— N-aș fi crezut. Dar mama tot vorbea de ea. Încă nu știu din ce cauză a murit soțul ei, Robert. Și n-am aflat niciodată de ce suferea mama – uneori părea că totul e în neregulă cu ea, alteori părea perfect în regulă. Nu perfect în regulă, aproximativ în regulă. Chiar și atunci când se purta cu adevărat drăguț, tot era derutant.

— Înțeleg! Chiar ai avut mult de furcă cu ea.

Grace încuviință din cap, mai ascultătoare decât fusese la începutul ședinței.

— Nu m-am mai simțit niciodată atât de dezorientată.

— Putem discuta un pic despre sora ta? Se pare că obsesia mamei tale era să te convingă să-i spui ce s-a întâmplat în seara în care a murit Hope.

— Eu chiar nu cred că mi-am omorât sora.

— Nu *crezi*?

— Avea dreptate, am blocat tot ce s-a întâmplat. Și tot ce-mi amintesc sunt coșmarurile, așa că…

— Ai dat de înțeles… Crezi că mama ta avea ceva de-a face cu coșmarurile tale?

Grace încuviință iar din cap.

— Nu știu. Așa cred uneori.

— Înțelegi cum anume o deranja pe mama ta să-și lase una dintre fiice să aibă grijă de cealaltă? Iar apoi, într-o seară, să se întâmple cel mai rău lucru posibil, iar Jackie să nu fie acolo? N-a aflat niciodată ce s-a întâmplat.

— În toți acești ani eu n-am știut că se simțea așa. Credeam că există o explicație simplă – greșeala mea, pentru că fusesem neglijentă, nu că…

Își rezemă coatele pe genunchi și-și coborî privirea în podea, tulburată.

— Poate că explicația cea mai simplă pentru mama ta e că a petrecut prea mult timp întrebându-se în mod obsedant în privința unor posibilități și imaginându-și toate tipurile posibile de scenarii. Și, indiferent cât a răsucit ideile în minte, tot n-a putut să afle adevărul despre ce s-a întâmplat de fapt în seara aceea. Ție ți se pare posibil?

— Poate. Dar nu cred că asta explică totul.

Acum era rândul lui Silas să încuviințeze din cap. Își închise carnetul.

— Ce-ar fi să ne oprim pe ziua de azi? Cred că înregistrăm cu adevărat progrese. Tu cum te simți în general?

Grace își întoarse capul spre geam și spre peisajul ușor distopic.

— Cred că nici tu nu înțelegi. Sper ca într-o bună zi să-mi recapăt viața. Dar asta nu se va întâmpla până nu mă vei crede.

— Poate că nu, deocamdată. Dar ajungem și-acolo, bine?

Grace afișa un zâmbet trist când se ridică pentru a pleca. După ce Silas închise ușa după ea, se așeză la birou pentru a-și sintetiza însemnările. Femeia reprezenta un caz teribil de incitant; fiecare ședință îi oferea extrem de multe idei de digerat.

Pe de altă parte, era extrem de rațională. Foarte coerentă. Pe de altă parte… Curând, voia să înceapă să lucreze cu ea la recuperarea amintirilor

despre moartea surorii gemene. Aveau să scoată multe la iveală – pentru amândoi. Și, în mod ironic, nu era imposibil să se dovedească faptul că mama lui Grace avusese dreptate în final: că adevărul o putea elibera pe Grace. El însuși ar fi fost destul de mândru dacă într-o bună zi, cu ajutorul lui, tânăra s-ar fi putut reintegra în societate.

Silas se lăsă pe spate în scaun și se întinse, dorindu-și să fi avut timp de-un pui de somn înainte să înceapă următoarea ședință. Ca o regulă, nu împărtășea niciodată ceva personal cu pacienții săi. Asta îl făcu aproape să tresară – sau să se cutremure –, să-și imagineze cum ar fi reacționat Grace dacă ar fi știut ceva despre propriile lui probleme.

Nu mai dormise bine de câteva săptămâni încoace. Nopțile îi erau bântuite de cele mai ciudate vise. Iar imaginația lui, bine instruită în materie de vicii și macabru, scotea la iveală chestii pe care nu era sigur că avea să le mai uite vreodată.

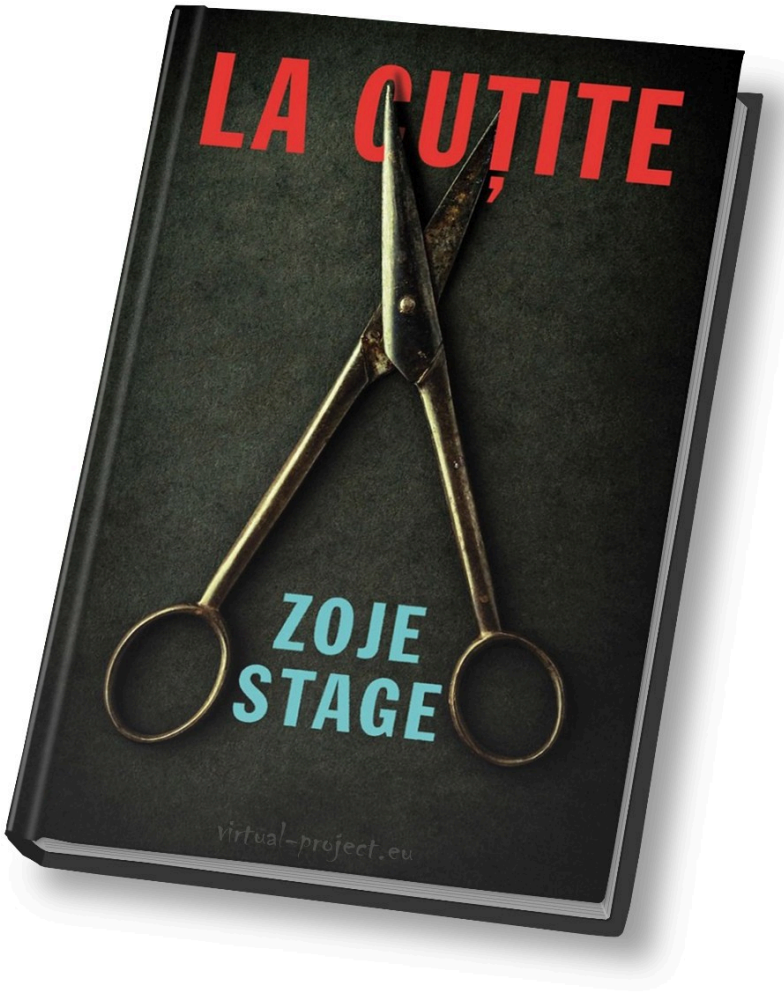

virtual-project.eu

violin

[1] Reality show care are la bază urmărirea unor cazuri de escroci virtuali; *catfisher:* persoană care creează conturi online false pentru a se apropia de persoane sensibile din punct de vedere emoțional și a profita de ele, escrocându-le, de obicei, financiar (n. tr.).

[2] Maurits Cornells Escher (1898-1972), artist plastic, gravor și grafician neerlandez ale cărui cele mai cunoscute lucrări au ca punct de plecare obiecte imposibile și iluzii optice (n. tr.).

[3] Comediană, actriță și scriitoare de origine australiană (n. 1978) (n. tr.).

[4] „Variațiile sunetului în timpul deplasării” (n. tr.).

Table of Contents

PROLOG
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.

37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
EPILOG

Table of Contents

PROLOG 3
1. 6
2. 12
3. 16
4. 21
5. 26
6. 31
7. 37
8. 46
9. 53
10. 59
11. 67
12. 72
13. 77
14. 81
15. 87
16. 94
17. 100
18. 108
19. 114
20. 122
21. 126
22. 131
23. 139
24. 147
25. 154
26. 161

27. 169
28. 175
29. 180
30. 186
31. 191
32. 198
33. 206
34. 211
35. 218
36. 221
37. 227
38. 236
39. 245
40. 251
41. 255
42. 259
43. 263
44. 266
45. 276
46. 280
47. 284
48. 289
49. 296
50. 302
51. 310
52. 316
53. 321
54. 327
55. 331
EPILOG 336